

З л а т к о

Е н е в

ПУСТИНЯТА НА ПРИЗРАЦИТЕ

ЕКСТАЗ

Златко Енев

Пустинята на призраците

Екстаз

Берлин, 2014

Тази електронна книга ви се предоставя при условията на лиценза „Криейтив Комънс — Признание — Некомерсиално — Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5).

На Нерод

Както винаги ...

Пустинята на призраците

Вулкан

Къща на
призраците

Жилище на
Фидо

Дино-парк

Гората
на
призраците

Koray

Съдържание

Глава първа:	
Отново безизходица	9
Глава втора:	
Посетителите	19
Глава трета:	
Изследователската програма	28
Глава четвърта:	
Мисисипи	39
Глава пета:	
Джунглата	47
Глава шеста:	
На гости у Фидо	56
Глава седма:	
Нападението	64
Глава осма:	
В корема на кита	71
Глава девета:	
Утрото	79
Глава десета:	
Нови изненади	88
Глава единадесета:	
Царството на господин Хуба	99
Глава дванадесета:	
Дон Кикот де ла Манджа	114
Глава тринадесета:	
Самостоятелна акция	124
Глава четиринадесета:	
Какаторис Леталис	131
Глава петнадесета:	
Нови срещи със стари познайници	145

Глава шестнадесета:	
Духът на машината	155
Глава седемнадесета:	
Рицарски двубой.	164
Глава осемнадесета:	
Отново на път	172
Глава деветнадесета:	
Пленничество	179
Глава двадесета:	
Призраците	190
Глава двадесет и първа:	
Една съдебна процедура.	199
Глава двадесет и втора:	
Баскервилският призрак	209
Глава двадесет и трета:	
Под вулкана.	220
Глава двадесет и четвърта:	
Лабиринтът	233
Глава двадесет и пета:	
Черната светлина	242
Глава двадесет и шеста:	
Тайната на вулкана.	249
Глава двадесет и седма:	
Полет с балон	255
Глава двадесет и осма:	
Последни обяснения	263
Глава двадесет и девета:	
Началото на едно ново приятелство	272

Глава първа: Отново безизходица

Дъждовните облаци, намръщени и важни като пуяци, вече цял ден се канеха да излеят гнева си над омърлушения град, но поне досега си оставаха само със заплахата, сякаш за да ядосват всички още повече. Ане-Червенокоска, самата тя по-начумерена и от най-дъждовния облак, от часове насам търсеше някого, с когото да се счепка, но късметът все не искаше да ѝ се усмихне, напук на всички усилия.

Откак бе отпразнувала десетия си рожден ден — а това беше само преди няколко месеца, малко след като за втори път се бе завърнала от Гората на призраците, животът ѝ неусетно бе започнал да се превръща в нещо сиво като есенно време — и почти толкова интересно. Вълшебната страна, където тя бе преживяла такива смайващи приключения, бе изчезнала без следа, без да ѝ остави дори и най-нищожната дреболия, с която да се похвали на приятелите си. Дните се търкаляха един след друг бавно и лениво, отначало изпълнени с лятна жегата и прах, после с мрачни облаци и есенни дъждове, докато накрая се стигна и до неизбежното начало на учебната година. Досада, пълна досада! На всичко отгоре Мама, която кой знае защо си беше втъпчила, че едно момиче на десет години е много по-голямо от момичето на девет, непрекъснато я тормозеше с все нови и нови задачи. При това винаги усмихната, но желязно непреклонна и упорита като магаре, щом само се стигнеше до каквато и да било дискусия. „Без увъртания, моля“ беше единственото, което Ането чуваше в отговор на напълно логичните си въпроси. Леглото трябва да се оправя всеки ден, макар и всички да знаят, че само няколко часа по-късно то отново ще трябва да се разваля. Плодовете и зеленчуците трябва да се купуват ежедневно, но в малки количества — опитай се само да купиш домати за следващата седмица наведнъж и скандалът ти е вързан в кърпа. И накрая, най-неприятното от всички задължения — Ането трябва да оправя стаята си всяка седмица! Макар че мама подрежда собстве-

ната си стая само веднъж на две или три седмици. Несправедливост, светът е една единствена, неподвижна и черна несправедливост!

Тя изскърца със зъби, размисли дали да не развали отново индианската колиба на двора, но се отказа — беше я преправяла толкова пъти, че я познаваше до последното ъгълче. Плюс това вече знаеше, че колкото и да се старае, не може да постигне дори подобие на вълшебните сгради от Гората. Беше се опитвала достатъчно често. При това тя даже не мислеше за големите дворци от парка Хайноланд, къде ти! Всичко, което беше се опитала да наподоби бяха много по-прости неща — воденичката на Дядо Таралежко, къщата на свраката Меги, гнездото на орлите ... Без ни най-малък успех, разбира се. Единственото, което беше получила, бяха насмешките на всички хлапета от околността. Тоест, още по-непоносимите им насмешки. Те и без това дебнеха всеки повод да я дразнят и обиждат, особено откак се беше опитала да им разкаже някои от приключенията си. „Ане-фантазьорката“, обидният прякор, който беше ѝ залепил тоя непоносим Емил, вече я преследваше навсякъде, сякаш в това, което беше разказвала, имаше нещо измислено! Да, в Гората на призраците стенните часовници летят — или поне един от тях, господин Чарко, нейният добър приятел. Да, там човек може да срещне говорещи животни и растения — ако думи като „животни“ или „растения“ не бяха прекалено обидни за същества като Госпожа Бухалица, Бъз мухата или великата примадона Джаста Дива, която всъщност е цвете, растящо в саксия. За четиримата летящи елфи и самите призраци пък изобщо да не говорим. Ах, защо ли беше започнала? Ако само беше знаела колко неприятности ще си спечели! Тогава тя никога не би отворила уста! Никога, никога! Но сега вече беше късно — тя дори не можеше да подаде нос в училище без да чуе отнякъде вбесяващото „Фантазьорката иде!“.

„Фантазьорката“, „фантазията“, „фантастичната“, „фантастиката“, „фантасмагорията“ — децата буквално се надпреварваха да ѝ лепят все по-нови и по-дразнещи имена, само и само да се харесат на Емил, тоя надут пуяк. Който, разбира се, просто си търси боя, нищо че е момче! Ако не беше неговата банда, тази сбирщина от подмазвачи, които

го следват навсякъде, той отдавна би си го получил! Но така не става, колкото и да я сърбят ръцете. Сама срещу десетима? Ах, глупости...

Тя преглътна една горчива като лекарство въздишка, праметна раничката си през рамо и се запъти към двора. Там поне ще може да поговори с приятелката си на спокойствие.

Раничката! Нейната най-добра приятелка, спътничка в толкова много, толкова невероятни и опасни приключения. Милата, разумна и безкрайно изобретателна раничка, вярна дружка дори и в най-страшната беда. Разбира се, всички наоколо виждат в нея само едно мече, направено от мъхест плат, при това вече доста протритото и оскубано. Никой не предполага какво се крие зад скромната повърхност, нали раничката оживява единствено в Гората на призраците. А тук в къщи отново се превръща в най-обикновен предмет, сякаш никога не е била толкова жива и интересна.

Ането често се беше питала дали господин Нерод Лапцев, старият магьосник, с чието посещение беше започнало всичко, не я наблюдава отнякъде. Колкото да провери дали тя се справя с поредната главоблъсканица, то се знае. Господин Лапцев, учителят. В такива моменти, колкото и да се опитваше, тя не успяваше да потисне раздразнението, което се надигаше в гърдите ѝ. Без съмнение за него това е детска игра, най-простото нещо на света. Размаха вълшебната си пръчица, промърмори някакво заклинание — и готово. А тя така се мъчи, измисля какви ли не хитрости, за да се пребори с бобъра Хайно, най-големият злодей в Гората на призраците — и какво накрая? Една оскубана, безгласна раничка — и прякорът „фантазьорката“. И това ми било справедливост!

Тя потърси из стаята, намери стъкленото кълбо, което беше ѝ останало от господин Лапцев, вдигна го внимателно пред очите си и за кой ли път се опита да погледне през него. Напразно, разбира се — вълшебното кълбо беше напълно помътняло, почти черно. Да се види нещичко през него беше вече невъзможно. За разлика от предишния път, когато с негова помощ тя можеше да разговаря с раничката. Да разговаря само със знаци, разбира се — през кълбото можеше да се видят жестовите, но не и да се чуят думите на приятелката ѝ. Което

би било предостатъчно и сега, ако само проклетото кълбо не беше се повредило! Пълна безизходица, откъдето и да погледнеш.

Червенокоска понечи да захвърли кълбото обратно (беше го правила стотици пъти и знаеше прекрасно, че то не може да бъде счупено), после размисли и го постави внимателно на пода. Раничката вижда и чува всичко, разбира се. По-добре да не я дразни с излишна нервност, инак тя рано или късно отново ще ѝ мърмори, нали я знае каква е. Има пак да ѝ опява колко безсмислени били такива детинщини. Лесно ѝ е на нея...

Тя хвърли последен поглед върху бъркотията в стаята и за момент размисли дали няма да е по-добре ако започне с разтребването още днес. После реши, че това би било прекалено голяма саможертва и повлече крака навън. По-скоро, че след малко ще завали. Няма нищо неприятно от дъждовно време.

На вратата я пресрещна Мама, натоварила на велосипеда две големи торби с покупки.

— Накъде? — попита тя кратко. — Готови ли са вече домашните?

— Ъхъ — отговори Ането и понечи да се изниже преди да са я хванали да помага.

— Пак си много леко облечена. Погледни само какво време е, а настинката ти още не е минала.

— Ау, остави ме на мира! Тениска, риза и яке — какво да облека повече? Ако навлека още нещо, направо ще започна да се топя.

— Да, да, знам ги тия приказки. А после като се разболееш сериозно, ще има пак да мрънкаш. Почакай, имам да ти кажа още нещо. Нали не бързаш?

Ането наостри уши. Обикновено „имам да ти кажа нещо“ означаваше „очаквай неприятности“. Впрочем, този път тонът на Мама не издаваше скрита заплаха. Тя сви рамене, понечи да плюе през зъби както се беше научила наскоро, но навреме се усети и замени ловкия трик с обикновено подсвиркване. Човек трябва да внимава с Мама ако не иска да си навлече ядове.

— Седни, седни малко, стига си подскачала — обади се Мама нервно. — Аз веднага съм готова.

Тя постави чантите с покупките върху кухненската маса, набързо изми ръце и, заметнала кърпата през рамо, приседна до Ането.

— Как вървят нещата в училище? Отдавна не си ми разказвала нищо.

Червенокоска я изглежда подозрително. Това пък какво ще рече? Мама много добре знае, че в училище всичко е наред. Поне що се отнася до бележките. А с останалото тя и сама ще се справи.

— Добре, няма да усуквам повече — добави Мама, почувствала недоумението на дъщеря си. — Преди малко се срещнах с госпожа Шлемил, майката на Петър. Тя е доста загрижена.

Ането я изглежда изненадано. Петър! Тоя подмазвач, дето вечно се върти около Емил? Какво ли е забъркал?

— Напоследък не му вървяло с математиката — продължи Мама.

Ането кимна.

— Та, госпожа Шлемил ме помоли за една услуга. Работата е там, че той се нуждае от помощ. Аз вече ѝ обещах, че ще говоря с теб. Ако нямаш нищо против, разбира се. Само веднъж седмично, не по-често.

Червенокоска бе толкова изненадана, че в първия момент дори не успя да възрази. Петър? Тук в къщи? Не, и дума да не става! Не, не и не!

Мама, която явно не беше си правила илюзии, продължи да говори бързо.

— Между другото, преди два дни разговарях с баща ти по телефона.

Ането изведнъж притихна. Щом в разговора става дума за баща ѝ, работата е сериозна. За последен път беше го виждала преди около година.

— Казах му, че искаш нов компютър. Нали все се оплакваш, че игрите ти не вървят на стария? И той обеща, че ще ни помогне. Ако всичко върви нормално, за нова година ще ти купим нов, по-мощен компютър.

— Какво, не се ли радваш? — попита Мама, очевидно притеснена от мълчанието. — Е хайде, не бъди така упорита! В края на краищата това е само дреболия. А, преди да съм забравила — това писмо пристигна днес за теб. Не знам от кого е, името на подателя липсва.

* * *

Червенокоска направо се пръскаше от яд, но вече беше късно. Да се остави да я надхитрят така просто! Преди малко, като чу за новия компютър, тя забрави всичко и набързо се съгласи. А сега вече ѝ се струваше, че е направила най-голямата грешка в живота си. Как ли ще се разбират с Петър, особено ако започне да я дразни? О, тоя път няма да му се размине! Само да си позволи някоя по-остра дума... Ами да, отдавна му е време да получи един урок.

Погледът ѝ се плъзна по писмото, което лежеше недокоснато на масата. Кой ли пък се е сетил за нея? Тя любопитно го повъртя в ръцете си. Пожълтелият стар плик беше изцапан и измачкан, пощенска марка липсваше, а разкривените знаци върху хартията приличаха на птичи стъпки. Ането сбърчи нос и го отвори. Вътре се намираше само късче хартия, очевидно набързо откъснато... от какво ли всъщност? Тя още никога не беше виждала толкова странна хартия, изпъстрена с жилки и неравности като кожата на болен човек. Леко погнусена, тя внимателно подхвана листчето с два пръста, поднесе го към очите си и зачете...

— Ама че глупост! — възкликна тя ядно след като се увери, че пликът не съдържа нищо друго. — Що за шега е това?

Тя отново зачете краткото послание, тоя път на глас.

— Пази се... от черната... светлина.

Пълни глупости! Черна светлина няма, това го знаят даже и децата!

Някак по навик тя погледна към раничката, надявайки се да получи помощ, после се чукна по челото: все забравя, че тук тя е само предмет. Отново претърси плика, размисли дали да не го прегледа с помощта на лупа, но се отказа. Изведнъж я осени ново хрумване. Ами ако писмото иде от Гората на призраците?... Ах, глупости! Впрочем, защо не? Предишния път, когато чу гласа, идещ отникъде, пак не искаше да повярва. А после всичко така се завъртя... От скуката изведнъж не остана нито следа, тя напрегнато се заглежда, търсейки някакво скрито указание...

Но чудесата, разбира се, никога не се случват когато ги очакваме ... Ането почака минута или две, после въздъхна горчиво и отново се запъти навън. Изведнъж я стресна гласът на мама:

— Ане, ела веднага ако обичаш!

Този път нямаше съмнение — зад любезната покана се четеше нескрита заплаха. Тя побърза да изтича надолу, за да не усложнява нещата още повече.

Мама я чакаше по средата на кухнята, държейки в ръка порцелановата захарница.

— Какво означава това? — попита тя заплашително, показвайки дъното на празната кутия. — Да не си започнала някакви експерименти? Къде е захарта, само преди два дни кутията беше пълна до половината?

Ането я погледна недоумяващо. Каква захар, какви експерименти?

— Нищо не разбирам — отвърна тя троснато. — Изобщо не съм пи-пала захарта, да не съм хлапенце?

— О-о-о, престани да ми разиграваш театър, моля те! — кипна мама. — В тази къща освен нас двете не живее никой. Кой тогава е излапал захарта?

— Нямам представа, нали ти казвам! — отговори Ането, не по-малко ядосана. — Ако не вярваш, ето: честна дума!

Тя тържествено вдигна ръка. Кой знае защо мама отказа да се впечатли от драматичния жест, макар и да посмекчи тона си.

— Хм-м-м, ще видим по-късно — промърмори тя, все още доста нервно. — Добре, отивай да играеш. И не закъснявай много, утре е учебен ден. Но отсега нататък захарта ще бъде под ключ. Искам да се убедя, че наоколо не тършуват призраци, нали разбираш?

Ането изсумтя обидено и побърза да изтича на двора. Призраци, как лесно го каза! Ако само знаеше за какво всъщност говори.

* * *

Петър, сух, русокос и висок като сламка, беше пхнал ръце в джобовете на широките си панталони и гледаше навън през прозореца. Той нервно потропваше с крак и старателно избягваше погледа на Ането.

— Е какво, така ли ще се зяпаме?

Тя бутна на пода един куп книги и премести към Петър освободения стол.

— Ако искаш можеш да седнеш. Спокойно, аз не хапя.

Той изсумтя, но все пак приседна. С това обаче запасът му от добра воля изглежда се изчерпи. Във всеки случай той здравата се начумери и засумтя още по-шумно. Явно беше решил, че това е най-добрият начин да покаже недоволството си.

— Виж какво, аз не съм се натискала да те каня — каза Ането доста нервно. — Идеята не беше моя.

Като видя, че няма да получи отговор, тя мълчаливо започна да вади от чантата си тетрадки и учебници.

— Хайде да започваме, дано свършим по-бързо.

Петър посърна още повече, но все пак отвори собствената си чанта и извади няколко упражнителни тетрадки. По лицето му се четеше примирението на човек, научен да приема ударите на съдбата.

Двамата започнаха да работят отделно един от друг, всеки наведен над собствената си тетрадка. Ането се опитваше да не гледа към него, но скоро ѝ стана ясно, че той дори не е започнал да пише. Тя изчака още малко, после се обърна и го изглежда продължително.

— Ако това ти се вижда прекалено просто, да опитаме с другата тетрадка. Тя е малко по-интересна.

— Това е тъпо — отговори той и решително затвори тетрадката си. — Мразя математиката.

— Ти какво, да не мислиш, че аз сутрин си мажа филия с математика вместо мармалад? — озъби се Ането. — Всички я мразим. Но без математика не може, поне в училище.

— Нямах ли нещо по-интересно? — погледна я той за първи път в очите. — Какви игри имаш на компютъра?

— Ами ... той е малко стар — проточи Ането. — Но мама вече ми е обещала нов, по-мошен. Тогава най-после ще мога да играя „Хобитът“.

— „Хобитът“ е тъп — отбеляза Петър кратко. — Само дето графиката му е добра. Но иначе е пълен позор за мозъчните клетки. Такива игри вървяха преди десет години по „Нинтендо“.

— Това откъде го знаеш? — изгледа го Ането подигравателно.

— Братовчед ми така казва — призна той с неудоволствие.

— Във всеки случай книгата е страхотна — отвърна тя сухо, под-разнена от самоуверения му тон. — Ако играта ѝ прилича дори мал-ко, вече си струва да се опита.

— Добре де, нищо че компютърът ти е стар — каза той, отново из-бягвайки погледа ѝ. — Казвай, какви игри имаш?

— Ами ... той няма 3D карта — промърмори Ането. — А и процесо-рът му е слаб. Всъщност това е старият компютър на мама. На него друго освен „Червеите“ не върви.

— А, „Червеите“ са класика — изведнъж се оживи Петър. — Евър-грийн, нали разбираш? Хайде, включвай го да направим няколко рунда. Аз съм grosмайстор на базуката.

— Хей, почакай малко — възпротиви се Ането не съвсем увере-но. — Нали все пак трябва да покажем, че сме свършили нещо? Инак майките ни ще позеленеят.

— Работата няма да ни избяга — отсече Петър. — Хайде, не се стис-кай! Ако се съгласиш, някой ден може и да ти покажа какво имам на моя компютър.

Той примижа и я изгледа лукаво.

— Инвидиа джи-форс екстрийм, четвърто поколение, а процесо-рът само дето не може да хвърчи. „Властелинът на пръстените“ върви като на кино, имам му всичките версии. За разните стратегически скуки изобщо да не говорим. Минал съм вече през всички епохи и империи.

Ането прехапа устни.

— А имаш ли „Хари Потър“? — попита тя несмело.

— „Хари Потър“? — изсмя се Петър. — Ти в кой век живееш, де-войче? Ами че той е по-тъп и от „Хобитът“! През цялото време само търчиш из празни зали и събираш боклуци, от които правиш магии. Пълна скука. Е, квидичът прави малко кеф, но и това е само при пър-вите два-три пъти. Инак си е пълна смърт.

— Не може да бъде! — възпротиви се Ането, почти през сълзи. — Книгите са толкова хубави!

— Книги, книги — изсумтя Петър презрително. — Като ти казват хората, че си фантазьорка ...

— Хей, я внимавай какво дърдориш! — отвърна Червенокоска със стиснати юмруци. — Тук не сме в училище, гледай да не ти се случи нещо!

Петър я изгледа изненадано, размисли, после отдръпна стола си назад.

— Добре де, няма да спорим за глупости — изсумтя той. — Хайде, пускай „Червеите“. Като нямаш друго...

— И дума да не става! — прекъсна го Ането, все още бясна. — Когато се научиш колко прави две и две, може и да те пусна на компютъра. Но преди това ще трябва да поработиш, господинчо!

Когато час по-късно мама поднесе пресни сладки и портокалов сок, в стаята цареше мълчание, от което по някое време сигурно биха се заскрежили и прозорците.

Глава втора: Посетителите

— Слушай, вече сто пъти ти казвам, че нощно време трябва да изключваш компютъра си! Вчера сутринта пак беше включен, вече започвам да се дразня. И, ако обичаш, побързай малко. Седем и половина е, закъсняваш за училище.

Мама стоеше на прага и по стар навик потропваше с кокалчета по рамката на вратата. Ането, разчорлена и все още подута от сън, неохотно се изхлузи от леглото и зашляпа към банята.

— Ама аз го изключих — възрази тя не съвсем уверено. — Сигурна съм, че снощи го изключих. И как ли не, след вчерашната врява. Ще рече човек, че съм забравила да изключа ютията.

— Престани да остроумничиш, ако обичаш! Знаеш, че не понасям немарливостта. Не става дума само за изхарчения ток, човек просто трябва да поддържа нещата си в ред. Това го повтарям поне от пет години насам.

— Аз пък поне от пет минути насам повтарям, че го изключих — изръмжа Ането, вече напълно будна. — Не знам какво му става на този сандък, вече напълно е откачил. Вчера като се прибрах пак беше включен и екранът беше пълен с нечетливи знаци. Да не е хванал някой вирус?

— Какво, какво?

Мама се приближи до компютъра и, разглеждайки го от сигурно разстояние, усилено започна да обмисля.

— Да си разменяла дискове с приятелите си?

Ането сви рамене.

— Какво да разменям, на него и без това никаква сваятна игра не върви? Стар сандък, направо е за боклука!

— Достатъчно, достатъчно ... А да си получавала съобщения по електронната поща? От непознати, имам пред вид? Опитай се да си спомниш, моля те! Знаеш колко важна е работата ми, ако и на моя компютър се промъкне някой вирус ...

— Електронна поща, ама че скука! Не съм я пипала от месец насам, там и без това няма нищо интересно.

— Каквото повикало, това и отвърнало — отбеляза Мама хладно. Междувременно тя вече прелистваше тефтерчето си. — Добре, закуската ти е долу в кухнята, а кутията със сандвичите е в хладилника. И не забравяй спортния сак, днес имате час по плуване. Извинявай, няма да те изпратя. Тая работа ми се вижда прекалено сериозна. Отивам веднага да се обадя...

Тя се обърна и изчезна в стаята си. Ането дълго гледа подире ѝ, почеса се и повтори:

— Ама аз съм сигурна, че го изключих. Напълно съм сигурна.

* * *

— Странна работа. — Техникът отпи глътка кафе и отново се наведе над отворения компютър. — За пръв път виждам подобно нещо.

— Какво, толкова ли е сериозно? — попита Мама уплашено. — Вирус, нали? Знаех си, разбира се.

— Не, не, машината е съвсем наред. Само клавиатурата...

Той млъкна, отново постави специалните очила с малки цилиндрични увеличители и започна съсредоточено да изследва клавиатурата на компютъра.

— Ето, погледнете тук. По-странно нещо не съм виждал. Гуменото покритие е ... като разядено. Сякаш някой го е поливал с киселина.

— Ане! — сопна се Мама. — Колко пъти ти казвам да не пиеш Кока-Кола докато играеш на компютъра!

Ането настръхна.

— Не, малката със сигурност не е направила нищо — обади се техникът. — Погледнете, дупчиците са разпределени само върху гумените конуси, чрез които се прави контакт с матрицата. Сякаш са правени нарочно. И абсолютно прецизно. Това в никакъв случай не е работа на дете. И все пак не разбирам кой би се занимавал с такова нещо.

Мама го гледаше боязливо и кимаше.

— А сега какво, нова клавиатура ли да купуваме? — намеси се в разговора Ането. — Аз имам малко спестени пари, ако трябва ...

Техникът се поусмихна.

— Не, това едва ли ще е необходимо. Всъщност клавиатурата работи съвсем изправно, нужно ѝ е само едно по-основно почистване. А дупчиците едва ли ще пречат, освен ако не започнат да събират прах. В такъв случай действително бих ви препоръчал да купите нова клавиатура. Но в момента и старата върши работа.

— Е, значи компютърът е наред, така ли? — попита Ането. — Тогава за какво беше тая дандания? Ане това, Ане онова ... Каквото и да стане, все аз съм виновна!

Тя изпръхтя и нацупено напусна стаята. Техникът отново се усмихна и започна да събира инструментите си.

Когато след няколко дни отново намери компютъра включен, Ането изобщо не се ядоса. За това просто не ѝ остана време, защото откъм екрана се перчеше голям надпис:

„Не пипай клавиатурата!“

В първия момент тя дори не се уплаши, макар че сърцето ѝ се разтупа лудешки. „Голиат, това е работа на Голиат непобедимия!“ мина през ума ѝ като светкавица. Пред очите ѝ за миг се изредиха всички картини от напрегнатия шахматен мач, който тя беше успяла да изравни срещу Голиат Непобедимия — най-мощният компютър в Гората на призраците. Е, не без помощ, но все пак беше успяла. Леле, каква страхотна изненада! Най-после! Най-после новина от Гората!

— Голиате, това ти ли си? — попита тя предпазливо и за всеки случай направи няколко крачки назад. — Ако си мислиш, че ще ме уплашиш, откажи се. Тия не ми минават, нали знаеш?

Компютърът не показва с нищо, че е бил впечатлен от хладнокръвната реч. Екранът за момент потъмня, после върху него бавно започна да се изписва нов надпис:

„Не знам кой е Голиат. Аз съм Дан, инженер четвърта степен.“

— Ане, идваш ли най-после или да започвам без теб? — дочу се откъм кухнята нетърпеливият глас на Мама. — Изключвай вече компютъра, за днес игра достатъчно.

— Почакай, Дан или който и да си — прошепна Ането възбудено и изключи компютъра. — После пак ще си поговорим, на спокойствие.

Нещата обаче се оказаха не толкова прости. Когато след около половин час тя се завърна, трепереща от нетърпение, компютърът си остана ням, независимо от всичките ѝ усилия. Това я ядоса ужасно, но всички увещания, приятелски или не, отидоха напразно. Нищо не помагаше. Сигурно затова, когато в края на краищата тя си легна без да е разбрала нищо повече, в очите ѝ проблясваха гневни сълзи, горчиви и парещи както само гневните сълзи могат да бъдат.

Нощта, започнала така неприятно, продължи по същия мизерен начин. Отначало тя дълго се въртя в леглото, измъчвана от любопитство и гняв. Най-после успя да заспи, но само за да бъде споходена от кошмари, изпълнени с най-различни чудовища. Накрая се събуди от нетърпим сърбеж, сякаш някой хубавичко я беше нажулил с коприва. Тя подскочи, отхвърли изпомачканата завивка, светна нощната лампа и започна да се чеше настървено. Колкото и да търси обаче, не успя да открие нищо подозрително в леглото си. Вече се канеше да се гущне отново, когато очите ѝ изведнъж се отвориха широко — екранът на компютъра светеше матово, а върху него, със същите дебели букви, се четеше надпис:

„Достатъчно лентяйство! Време е за работа!“

Червенокоска се изправи в леглото, огледа се предпазливо, после стана и бавно се приближи до работната маса, готова да драсне навън при най-дребния знак за опасност. Нощната тишина се нарушаваше единствено от шума на щурците в градината, примесен с тихото жужене на компютъра. Тя се покашля, приведе се над екрана и прошепна:

— Добре, щом толкова настояваш. Аз нямам нищо против работа, стига да не е скучна. Но първо ще трябва да ми кажеш кой си. И как си влязъл в компютъра ми?

Екранът просветна, надписът изчезна и се замени с друг:

„Добре, излизам. Светни лампата и внимавай да не ме смачкаш.“

— Ах, значи ти не си Голиат — подвижна Ането разочаровано. — Аз пък все си мислех, че е той... Хей, я почакай! Как така да не те смачкам? Ти да не си ...

Тя не довърши изречението, защото по ръба на клавиатурата вече пълзеше нещо много дребно. Мравка, разбира се — точно както беше си помислила. Най-обикновена мравка като хилядите други, с които беше се запознала в Гората. Червенокоска направо щеше да заподскача. Мравките, нейните приятели! Как ли са попаднали тук? Тя за момент прехвърли през ума си сцените от последната среща ... Ами да! Тогавя раничката беше напъхала шепа мравки в един от джобовете си ... Точно така — всички мислеха, че мравките са изпадали след щателното отупване. Оказва се обаче, че не било съвсем така. Гледай ти! Значи човек все пак може да донесе със себе си нещо от вълшебната гора.

— Ти какво, заспа ли? — избръмча насреща ѝ компютърът-Дан със странен металически глас. — Нали се разбрахме, че ще работим?

— Ти и да говориш ли можеш? — Ането направо зяпна. — Все си знаех, че вие сте умни, но чак толкова? Я кажи как го правиш.

— В момента използваме разговорния модул на системата — отговори металическият глас. — Нормално програмно обезпечение, стандартна част от операционната система.

— Аха — почеса се Ането. — Май скоро ще започна да разбирам. — После отново се оживи — Хей, я кажи, вие ли опоскахте захарта? Заради вас мама направо ми назоли главата!

— Точно затова трябва да говорим — отвърна металическият глас. — Не можем да останем повече тук, храната е прекалено малко. Ако в скоро време не се върнем у дома, всички сме изгубени.

— Бедничките — отвърна Ането загрижено. — Толкова ли сте гладни? Ако искате да ви намажа филия с масло?

— Храната тук не ни понася — беше отговорът. — Дори и захарта не е същата. Трябва да побързаме, няма време за губене!

— Добре, но как? — запита Ането. — Преди можехме да използваме стъкленото кълбо. Нали знаете, като се опита човек да счупи кълбото и веднага се задейства онзи вълшебен смерч, който те пренася в Гората. Но това ставаше само докато то беше прозрачно. Не знам какво му е станало, вече е напълно черно. Не става за нищо, вижте сами!

Тя набързо претърси стаята и скоро откри черното кълбо, търкулнато между два кашона със стари списания. Върна се и го постави до клавиатурата.

— Виждаш ли, напълно черно. И смерчът не работи, опитвала съм какво ли не. Ех, ако само можех да ви помогна! Но с това повредено кълбо? За никъде сме, всичките.

— Ще трябва да го поправим — каза компютърът-Дан. — Имаш ли тук някакви технически справочници?

— Технически справочници? — Ането се опули. — Не, нямам никакви справочници. Впрочем ... Чакай, хрумна ми нещо. Можем да потърсим по интернет. Ами да, ей сега ще потърся.

Тя придърпа стола и тъкмо се канеше да затрака по клавиатурата, когато компютърът предупредително избръмча.

— Не пипай клавиатурата! — тросна се металическият глас. — Под всеки клавиш се намират по няколко мравки, които се грижат за комуникацията. Ако чукнеш отгоре ще ги премажеш.

— Значи ето за какво били дупчиците — плесна с ръце Ането. — Хей, Дан, това ти ли го измисли? Значи вие командвате компютъра, така ли? Ти трябва да си някой гений!

— Неволята учи — отвърна компютърът-Дан скромно. — А сега да се върнем към важните неща. Първо — стъкленото кълбо ...

— Ах, да — въздъхна Ането. — Нали ти казах, нищо не ми хрумва. Откак се върнах последния път от Гората все така е черно. Не знам какво да правя. Ако само раничката беше жива ...

— Че какво ѝ липсва на раничката? — запита компютърът-Дан, за пръв път проявявайки любопитство. — Тя си е жива и здрава.

— Да бе, знам — отвърна Ането. — И последният път така беше, но тогава можех да разговарям с нея чрез кълбото. Когато е тук, тя не може да се движи и говори, разбираш ли? Само през стъкленото кълбо виждах, че тя се движи — и така успяхме да се разберем, със знаци. Но сега и това не става, проклетото кълбо ни връзва ръцете!

— Момент моля — отвърна компютърът-Дан. Измина около минута, която се стори на Ането като час, после металическият глас се обади със смешно равнодушие:

— Ане, глупаче! Страшно те обичам!

— Дан, ако си решил да се шегуваш ...

— В момента предавам онова, което казва раничката — отвърна компютърът-Дан. — Между другото, тя го повтаря поне от пет минути насам. Направо става досадна.

— Раничке! Моя мила раничке! — Ането сграбчи приятелката си и я запряма високо във въздуха. — Ей сега ще те изям!

— Казва, че ако веднага не я пуснеш на пода, думичка няма да ти проговори повече — намеси се компютърът-Дан. — Ти си знаела, че не обича такива шегички.

— Добре де, добре — съгласи се Ането, все още замаяна от радост, после внимателно положи раничката върху работната маса. — Ох, направо не ме свърта на едно място.

— Тогава вземи две кърпи и поиграй хоро! — отвърна раничката с помощта на компютъра. — Ама че си хлапе, кога ще пораснеш най-после?

— Аха, всичко е наред — отбеляза Ането делово. — Щом раничката се цупи, значи е време да ѝ намерим работа. Дан, я разкажи малко по-подробно за плановете си. Раничката също трябва да знае всичко.

— Засега нямам никакви планове — отвърна мравката-инженер. — Ясно е само, че трябва да намерим обратния път към къщи. Както казах, тук храната не ни понася, пък и започва да става прекалено студено.

— Това май няма да стане много лесно — измърмори Ането загрижено. — Аз също искам да надникна под чернилката в кълбото, но не мога. Впрочем, това кълбо обикновено показва какво става в Гората на призраците. Това само за твоя информация, Дан.

— Хей, момент, момент — обади се тя отново, без да изчаква изнервящо бавния отговор. — Кълбото винаги показва какво става в Гората, нали? Миналия път така разбрахме за парка Хайноланд.

Върху матовия екран се появи голяма въпросителна.

— Ами, искам да кажа, че щом то е черно, нещо в гората не е наред. Там сигурно има нещо ... нещо като затъмнение, разбирате ли?

— Преди да дам отговор ще трябва да го изследвам по-обстойно — отвърна инженерът-мравок. — Моля за внимание, сега другарите ми ще се заемат с тази операция.

— Добре, но внимавайте — отвърна Ането. — Забравих да ти кажа, че понякога то изведнъж става много горещо. Ще си помисли човек, че отвътре гори огън.

— Ей сега ще видим — каза компютърът-Дан. — И без излишни движения, ако обичаш!

В същия момент по масата изведнъж започнаха да пъплят стотици, ако не и хиляди мравки, сякаш някой беше ги изсипал от торба. Ането дори нямаше време да се учуди, а кълбото вече беше покрито от плътна жива вълна, която проблясваше матово. Червенокоска зачака търпеливо, но мравките май нямаха намерение да привършват скоро. Гледката остана непроменена в продължение на толкова дълго време, че тя започна да губи търпение.

— Слушай, Дан — обади се тя. — Няма ли да ни кажеш най-после какво става там. Успяхте ли да откриете нещо?

Отговор не последва.

— Добре, да речем, че това означава „не“ — отговори си тя сама. — Впрочем, забравих да те питам дали мога да дойда с вас когато намерите начина. Няма да ме оставите тук сама, нали?

Думите ѝ бяха прекъснати от внезапно раздвижване сред мравките, което, макар и безшумно, изглеждаше доста паническо. Живото, метално проблясващо покритие на кълбото изведнъж започна да се прокъсва, в него се появиха дупки и мравките започнаха да ваят по масата като черен дъжд. Някои от тях се защураха безумно, други останяха да лежат и само една малка част се зае да въвежда ред сред обърканото множество. Малко по малко хаосът започна да намалява и в скоро време вълната от живи същества започна да се оттича между разпилените по масата предмети. Преди Ането да е успяла да разбере нещо, те вече бяха изчезнали, също така безшумно и неочаквано, както и при появяването си.

— Хей, Дан, какво стана? — извика тя уплашено. — Май се случи нещо лошо, защо се разбягахте?

— Да-а-ан, не ме измъчвай, моля те! — примоли се тя след като напразно беше очаквала отговор в продължение на една изпълнена с напрежение минута. — Кажи ми какво стана, ще се пръсна от страх!

— Момент, моля — последва безпристрастен отговор. — В момента анализирам ситуацията.

— Добре, ти пак си анализирай, но поне ми кажи опасно ли беше.

— За тридесет и двама от другарите ни то се оказа смъртоносно — избръмча компютърът-Дан. — Топлинен удар. Това кълбо изглежда е по-опасно отколкото предполагахме.

— Смъртоносно? — ахна Ането и прикри уста с ръце. — Но как така...

Тя вторачи уплашен поглед в кълбото, при което едва не извика: то беше променило цвета си. Вместо черно сега беше мръсно-сиво.

— Дан, видя ли какво стана? — прошепна тя дрезгаво. — Кълбото вече не е черно. Това пък какво означава?

— Нямам представа — отвърна мравокът. — Но във всеки случай това кълбо не ми харесва. Решително, най-решително не ми харесва.

Глава трета:

Изследователската програма

Следващите няколко седмици изминаха като насън. Ането ставаше сутрин без да се мръщи, с огромно усилие изтърпяваше дългите часове в училище, а после се завръщаше на бегот в къщи, където тогочас се втурваше в стаята си, за да продължи изследването на тайнственото кълбо. Междувременно тя беше поела всичко в собствените си ръце — мравките се отказаха от директния досег с кълбото и сега се осланяха изцяло на нея. Разбира се, това ѝ се удаваше не без напрежение и страх. Нещастieto при първия опит беше я стреснало не по-малко отколкото самите мравки. Сега тя се опитваше да избягва всеки ненужен контакт и докосваше кълбото само с ръкавици на ръцете и слънчеви очила на носа, при това добре загърната в най-дебелото палто, което откри в гардероба на Мама. Комичната и тежка премяна разбира се не остана скрита. В края на краищата Мама изненада дъщеря си точно по средата на един особено труден експеримент. Ането тъкмо се опитваше да обработи кълбото с добре затоплена смес от три четвърти оцет и една четвърт олио, плюс огромно количество амонячна сода и най-различни подправки, които беше успяла да откъдне от кухненския шкаф.

— Ти какво, пак ли експериментираш? — попита Мама, оглеждайки от сигурно разстояние работната маса на Ането, която междувременно приличаше на химическа лаборатория след средно голяма експлозия. — Това палто сигурно няма да може да се облича през следващите няколко години. Впрочем, аз и без това отдавна не можех да го понасям. Ей, отваряй от време на време прозореца си, чуваш ли? От тая воня направо може да се припадне.

Тя побърза да напусне стаята, стиснала нос, с насълзени от лютивата воня очи. Ането захвърли защитната премяна и се зае да нанася резултатите от експеримента в изследователския си дневник.

— Отново никаква промяна. Странна работа, нищо не мога да разбера. Кълбото пак отказва да се избистри. Раничке, ти имаш ли някаква идея?

— Сигурна съм, че зад играта с цветовете се крие нещо — отвърна раничката с помощта на компютъра-Дан. — Я ми прочети отново по-важните резултати.

— Пак ли? Сигурна, съм, че ги четем поне за стотен път — опита се Ането да изкръшка, после зачете на глас:

„Четвъртък, тридесети септември.

Ужас! Мама заплашва да прекрати поддръжката на изследователската ми програма. И всичко само заради една тенджера! Сякаш някаква си тенджера може да бъде по-важна от едно научно откритие. Днес се опитах да промия кълбото в разтвор от млечен ориз ... Когато навсякъде замириса на изгоряло вече беше късно ... Мама направо се побърка от яд. Това била най-новата ѝ тенджера. Слава богу, съгласи се да ми даде последен шанс. Но само при условие, че сама почистя всичко. Направо се скапах докато остържа тенджерата. Впрочем, старата тенджера върши същата работа.“

— Я прескочи подробностите, ако обичаш — прекъсна я раничката. — И се придържай към фактите. Частни коментари не се допускат в научната литература.

— Факти, факти, до гуша ми е дошло от факти — отвърна Ането намусено. — Аз пък искам да пиша за нещо друго. Инак започват да ме сърбят зъбите от скука.

Тя помърмори още малко, но не получи отговор и се видя принудена да продължи.

„Събота, втори октомври.

Кълбото отново е напълно черно. Дан твърди, че моите експерименти са пълна глупост, но отказва да направи собствено предложение. Новият експеримент предложен за гласуване, пет хиляди против (мравките) един за (аз), един въздържал се (раничката). Гласовете на мравките се броят за един, а раничката не е против — следователно експериментът се приема.

Кълбото натопено за два часа в смес от вода, прах за пране и парфюм, съответно седемдесет, двадесет и десет процента. Светлинни условия — нормални. Температура на сместа — около двадесет градуса. Резултат — нищо особено.

Неделя, трети октомври.

Експериментът повторен, този път на тъмно. Резултат — отново нищо особено.

Понеделник, четвърти октомври.

Експериментът потретен, при смесени светлинни условия. Резултат — Мама вдигна страхотна олелия, защото съм ѝ свършила парфюма. Бил страшно скъп, при това подарък. О, свещена простота.“

— Ще започнеш ли най-после да четеш нещо по-важно? — отново избръмча компютърът. — Нали ти казах, че се интересуваме само от факти.

Ането измуча неразбираемо, стисна устни и започна да чете механично:

„Сряда, шести октомври.

Проверка за реакция на специални светлинни условия. Кълбото оставено цял ден до прозореца. Няма видим резултат.

Четвъртък, седми октомври.

Проверка за реакция при липса на светлина. Кълбото скрито в голяма кутия под леглото. Няма видим резултат.

Петък, осми октомври.

Кълбото промито със смес от рициново масло, риванол и кислородна вода. Няма видим резултат.

— Я прескочи направо до първия резултат, ако обичаш — избръмча компютърът-Дан.

— Щом настояваш — отвърна Ането с ледена учтивост, разгърна няколко страници и прочете:

„Петък, петнадесети октомври.

Кълбото промени цвета си! Днес сутринта отново беше матово и мръсно-сиво, както през нощта, в която го изследвах мравките. Впрочем, те твърдят, че забелязват вътре отблясъци на жълто и червено.“

— Стоп! — обади се компютърът-Дан. — Щом промяната се е случила на сутринта, трябва да проверим какво сме правили предишния ден. Там някъде ще се крие отговорът.

— Да не мислиш, че не съм се сетила? — отвърна Ането ехидно. — Работата е там, че предишния ден не сме вършили никакви експерименти. В четвъртък трябваше да помагам на мама.

Откъм компютъра се дочу нещо като разочаровано съскане.

— Да чета ли още или направо да ви кажа какво се случи оттук нататък? — попита Червенокоска. — Тоя дневник и без това го знам наизуст. Кълбото се избистри още на два пъти, в два различни дни. Досега не успяхме да разберем защо. Между двата дни няма никаква връзка.

— Чети всичко по ред — беше отговорът. — Но само фактите!

— О, да имаш да вземаш! — ядоса се Ането наистина. — Всеки път ме тормозите с тия ваши факти! Вече направо ми писна! От това четене няма смисъл, по-добре нека се опитаме да си припомним всичко. Значи, досега кълбото промени цвета си на четири пъти, за пръв път когато го изследвах мравките и после три пъти по време на моята, а-а-а, нашата изследователска програма.

— Трябва на всяка цена да разберем кое е общото между тези случаи — отвърна компютърът-Дан. — Ако намерим отговор на тоя въпрос, проблемът ни е решен. Ще трябва само да обработваме кълбото, докато то се избистри напълно. А тогава вълшебният смерч отново ще заработи.

— Ако само междуременно не подпалим къщата — отбеляза Ането скептично. — Добре де, съгласна съм. Всичко е точно както казваш. Но как да открием кое е това общо условие? Вече сто пъти четохме

дневника. Между четирите дни няма нищо общо. В два от тях сме правили съвсем различни експерименти, а на третия не сме правили нищо. Ако прибавим и случая с мравките, бъркотията става свършена. Изглежда, че кълбото прави каквото му скимне.

— Тук може да ни помогне само дисциплина и научна добросъвестност — обади се компютърът-Дан. — Промяната на цвета не може да бъде случайна. Необходимо е само да погледнем на събитията от някакъв по-необичаен ъгъл.

— Необичаен ъгъл, дрън-дрън! — Ането отново започна да се ядосва. — Знам какво значи това, пак ще трябва да чета изследователския дневник.

— А какво друго ни остава?

— Ако искате, мога да ви го изрецитирам — предложи тя, гледайки навън. После добави бързо — Добре де, от мен да мине. Ето ви ги вашите факти:

„Четвъртък, двадесет и първи октомври.

Проведен експеримент по обработване на кълбото с музика. Резултат — оплакване от съседите ...“

— Това пък защо го четеш? — обади се компютърът, почти ядосано.

— Защото на следващата сутрин кълбото промени цвета си, затова — изфуча Ането. — Впрочем, я почакай ... Ами да — в понеделник, на двадесет и пети, то отново беше променило цвета си — и отново на сутринта. Как мислите, дали това е случайно? Ха! Гледай какво просто нещо, а досега никой не се е сетил. Ето ви един необичаен ъгъл. Какво ще кажете, а?

— Искаш да кажеш, че промяната на цвета има връзка с тъмнината? — попита компютърът.

— Не ми се вярва, това вече го опитвахме — отвърна Ането, толкова щастлива от неочакваното си хрумване, че дори беше изгубила желанието да се заяжда. — Но все пак това едва ли е случайно. Три пъти промяна на цвета — и все на сутринта.

— Като изключим случая с мравките — вметна компютърът бързо.

— Вярно, забравих. Но за тоя случай ще мислим друг път. Хайде сега да се съсредоточим. Моля за пълно внимание, започвам да чета

отново. И тоя път не искам да чуя нито дума за някакви си факти. Ще чета всичко, пък ако ще и да ви засърбят зъбите!

„Петък, двадесет и втори октомври.

Днес без малко щях да се опаря на проклетото кълбо, добре че работя с ръкавици. Когато сутринта го извадих от тенджерата направо си помислих, че ще започне да пуши. Цветът му отново е променен, тоя път по-светъл от последния, сега вече почти може да се различи нещо в него, под сивото наистина се забелязва червено сияние. След обяд проведохме експерименти с най-различни съставки. Дотук никакъв резултат. Страхувам се, че отново ще си имам неприятности с Мама, кухненският шкаф е почти празен.

Събота, двадесет и трети октомври.

Кълбото отново е черно. Направо да се отчая човек! Експериментите не помагат с нищо. Вече ми иде да се разрева от яд!

Понеделник, двадесет и пети октомври.

Докато вадах кълбото без да искам бутнах тенджерата на пода и събудих Мама. Беше пет и половина сутринта. Тя страшно се разсърди и заплаши, че ще забрани всякакви експерименти. Успокои се едва когато ѝ разказах, че Едисон е изпробвал над хиляда различни вещества за нишката в електрическата крушка. Между другото, кълбото отново е променило цвета си, но тоя път по-малко от преди...”

— Виждате ли? — попита Ането с блеснали очи. — Винаги сутринта. Това не може да бъде случайно.

— Значи все пак промяната на цвета има някаква връзка с нощта — обади се компютърът-Дан.

— Слушай, това кълбо е прекарало тук стотици нощи — отвърна Ането не особено любезно. — Но въпреки това се избистри само на четири пъти. Нещата не са толкова прости, опитай се да мислиш по-различно.

— Момент, раничката иска да каже нещо — прекъсна я гласът.

— Ами да казва, какво да чака. Това тук не е събрание.

— Иска първо да обещаеш, че няма да ѝ се присмиваш.

— Ай, срамежливката ... Добре де, обещавам. Раничке, давай насам светлата си идея.

— Става дума ... за тенджерата — промърмори компютърът-Дан. — Тая тенджера ...

Ането понечи да прихне, после се сети за даденото обещание и с мъка потисна напирания смях.

— Какво за тенджерата? Откак я загорихме, не е имало нищо особено.

— Ами, просто ми направи впечатление, че всеки път, когато в дневника стане дума за избистряне, става дума и за тенджерата. Исках само да ви го кажа, нищо повече.

— Аха. Разбрах. Между другото, ако бях чела само вашите „факти“, това никога нямаше да ти хрумне. Хайде сега да се върнем към важните неща.

— Хей, хей, не така бързешката, моля — избръмча отново компютърът. — Аз също мисля, че тая идея не е лоша. В дневника наистина винаги става дума за двете неща едновременно. Може би това не е случайно.

— Ах, глупости — прекъсна го Ането ядосано. — Как тогава ще обясните случая с мравките? Тогава нямаше нито тенджера, нито пък кълбото беше на тъмно.

— Ако можех да го обясня нямаше да седя тук и да търпя лошото ти настроение — отвърна раничката с помощта на компютъра — Впрочем, ако искаш да се оправяш без мен, само кажи. Аз и без това имам нужда от почивка.

— Добре де, нека помислим за тая глупава тенджера — съгласи се Ането без особен ентусиазъм. — Ако искате, да започнем например с това: аз всяка сутрин вадя кълбото от тенджерата, ако това още не ви е направило впечатление. Нали се разбрахме, че е по-добре да не го оставям на открито? Е добре, защо в такъв случай то променя цвета си само в определени дни?

Тя изчака известно време и, след като не получи отговор, добави натъртено:

— А сега, както вече казах, предлагам да се върнем към важните неща.

* * *

Следващите няколко дни изминаха в напрегната работа, която не донесе нищо ново. Времето минаваше, а тайната на кълбото си оставаше все така потулена, въпреки всички усилия. Ането ставаше все по-нервна, да се говори с нея вече беше истинско мъчение. Тя прекъсваше останалите без да ги изслушва, спореше за щяло и нещяло, напираше да се кара, най-често без повод. Разбира се, в края на краищата това доведе до поредното сериозно скарване между нея и раничката. За разлика от преди обаче, този път Червенокоска не се нацупи, а само уморено каза:

— Ах, по дяволите! Добре, и на мен ми писна! Слушайте, искам да ви призная нещо ...

— Какво? — избръмча компютърът нетърпеливо. — Да не си вършила нещо зад гърба ни?

— Ами, не съвсем. А-а-а ... Уф, хич не е лесно. Става дума ... става дума за онази глупава тенджера.

Тя замълча отново, сбърчила нос и присвила очи сякаш гледаше срещу слънцето.

— Добре де, стига си усуквала. Какво за тенджерата?

— Ами ... тогава аз така ви отрязах ... Отначало тая идея ми се стори страшно глупава.

— Дотук нищо ново.

— Да, но после ... после ми хрумна нещо друго.

— Какво? Казвай, по-бързо!

— Ами ... когато стана оная беля с ориза ... мама ми забрани да използвам новата ѝ тенджера. Пък и старата върши същата работа, нали така?

— Нищо не разбираме.

— Да, но един-два пъти старата тенджера беше заета. И тогава аз отново използвах новата.

— Е и какво от това?

— Е, тука вече идва сериозното нещо. Ако щете ми вярвайте, но съм напълно сигурна, че кълбото се избистри точно след нощите, в които използвах новата тенджера.

— И досега не каза нищо? Ей, ти си за убиване!

— Нали ви казах, беше ми много неудобно ...

— Значи затова си такава кисела ... Ами да, типично. По-скоро ще си отхапе езика, отколкото да признае грешката си.

— О-о-о, я ме остави на мира!

— Аха, пак започваме. Добре, да оставим това. Хайде, отивай долу и грабвай новата тенджера, какво чакаш!

Когато на следващата сутрин кълбото отново придоби познатия мръсносив цвят, Ането промърмори през стиснати устни:

— Дръж се, Хайно, сега вече те спипахме!

* * *

— Слушай, тия упражнения ми омръзнаха до смърт! Няма ли най-после да направим пауза? Хайде, пусни за малко компютъра, какво ще ни стане от пет минути почивка?

Петър се беше прегърбил над отреденото му тъгълче от работната маса и нервно гризеше края на молива си.

— Не може, развален е — отвърна Ането разсеяно, поглеждайки към часовника за десети път. Още половин час! Времето така се влачи ...

— Развален, глупости! Не само че не е развален, а в момента даже работи. Нали виждам, че лампичката му свети. Ако ще се опитваш да ме баламосваш, поне измисли нещо по-умно.

Той протегна несмело ръка и понечи да натисне един от клавишите.

— Стоп! — изрева Ането, подскочи и здравата го перна през ръката. — Ако само посмееш ...

Тя не довърши, но стиснатите ѝ юмруци бяха по-красноречиви от всякакви думи. Петър се попризви, после стана и решително започна да прибира нещата си.

— Е, това надминава всичко! Имаш късмет, че съм против насилието, инак щеше да видиш! А сега стига толкова! Аз си отивам! Ама че котка, заради един компютър ще убие човека! Сякаш ще го счупя ако го пипна!

Той се изправи и ядно подритна купа дрехи, който лежеше на пода недалеч от работната маса. Дочу се силно дрънчене, Петър изрева от болка и заподскача на един крак.

— Ау, това пък какво е? Какво си скрила под тия дрехи, направо си навехнах палеца.

Той разрови дрехите, откри скритата метална тенджера и застина в недоумение.

— Ка ... какво е това? Страхотно е! Откъде го изрови?

Гледката беше толкова поразяваща, че Ането също изгуби ума и дума. Кълбото, вече напълно прозрачно, пулсираше вътре в тенджерата като малко туптящо сърце, ту кървавочервено, ту яркожълто, ту опушено сиво, променящо цветовете си с ленивата изящност на опасно животинче, което знае, че никой няма да се осмели да го докосне, защото ...

— Не! Не го пипай! — извика Ането.

Но беше късно. Петър протегна ръце и, без да слуша крясъците ѝ, измъкна кълбото от тенджерата, поднесе го към лицето си и започна да го разглежда. За момент тя видя очите му, широко отворени, изпълнени с удивление и любопитство, фантастично огромни зад прозрачното кълбо, което продължаваше да изригва фойерверки от цветове. В следващата част от секундата те изведнъж се изпълниха с болка и ужас, Петър изрева нещо неразбираемо, кълбото изтрещя на пода и ... времето застина.

Уловена по средата на един скок, Ането безсилно наблюдаваше как тялото на Петър започна да изтънява и да се извива във въздуха като пушечето на цигара, как откъм кълбото се появи познатата висока фуния на вълшебния смерч, който полека започна да поглъща момчето-кукла пред очите ѝ. „Стой, стой, не трябва!“, опита се тя да извика, но, разбира се, това беше напълно невъзможно. Тя не можеше да помръдне устни, както винаги при появяването на смерча. Бавно, много бавно собственото ѝ тяло започна да се изтънява и удължава,

тя почувства как невидимата сила я повдигна и внимателно я набу-
та във фунията. Тя се сети за това, че най-после е успяла да надхи-
три кълбото, но да се радва ѝ беше напълно невъзможно, защото в
главата ѝ чукаше една-единствена, отчайваща мисъл: „Олеле, какво
направих?“

Глава четвърта:

Мисисипи

— Ане, Ане, съвземи се най-после! Ела на себе си, моля те! Няма ли кой да ми помогне? Ей ти, не ме зяпай като невменяем, за първи път ли виждаш раница? Помогни ми да я пробудим, направо примирам от страх!

Раничката, приведена над неподвижно лежащата Ане, безумно въртеше огромни от уплаха очи и лекичко подрусваше приятелката си. Очевидно този път падането беше минало зле, във всеки случай много по-зле отколкото предишните два пъти. Малкото телце на Ането, проснато сред огромен куп дебели, оплетени на кълбо корабни въжета, изглеждаше толкова безпомощно и жалко, че ако можеше, раничката отдавна би ревнала с цяло гърло. Но разбира се, една раничка, дори и във вълшебен свят, не може да плаче, тъй че малкото космато същество само се щураше наоколо, махайки с лапи. Ането, нейната единствена приятелка в това враждебно място, изглеждаше напълно изгубена.

— Къ... къде сме? Къде се намираме? — изломоти Петър зад гърба ѝ. Явно той не беше пострадал ни най-малко при падането. За сметка на това пък гледката, която ги заобикаляше, беше го поразила толкова по-силно и сега той седеше безучастно, вперил невярващи очи в червената пустош наоколо.

Едва сега раничката се огледа по-внимателно — и също ахна. Гората на призраците, винаги пълна с изненади, този път беше надминала себе си. Гъсти ниски облаци забулваха всичко наоколо, въздухът беше изпълнен с фин червен прах, който ужасно затрудняваше дишането. Те се намираха някъде по средата на реката, върху едно старо, ръждясало и здраво закотвено корабче. Инак наоколо не се виждаше нищо познато. Всъщност тази част от гората едва ли можеше да се нарича „гора“. Сега тя беше променила цвета си напълно, от зелено в червено. Навсякъде по брега се виждаха огромни червени растения с причудливи форми. Някои от тях приличаха на гъби, други — на

морски анемони, разперили пипала във всички посоки, трети стърчаха заплашително като връзки от грамадни, назъбени мечове, други пък се разпростираха нашироко като гигантска плесен, оплели всичко около себе си. От предишното зелено великолепие не беше останало нищо, не се виждаха и никакви горски обитатели. Докъдето поглед стигаше се простираше едно диво, непознато и неприветливо място, без нито следа от цивилизован живот. Гората на призраците беше напълно неузнаваема — отново, за кой ли път.

— Това е Гората на призраците — каза раничката не съвсем уверено. — Поне така се надявам. Във всеки случай това място не прилича на нищо, което познавам. Но сега нямаме време за приказки. Помогни ми да пробудим Ането. Хайде, престани да зяпаш, направи нещо!

— Го... Гората на призраците — Петър изхълца сподадено. — Значи тя... наистина съществува.

— А ти какво мислеше, че сме на гости у леля Петка ли? — срыза го раничката. — Гората не само съществува, но освен това хапе, дращи и, ако не внимаваш, от време на време малко те поизяжда. Отваряй си очите, чуваш ли! Това място е пълно със зъби и нокти!

Виждайки уплашената му физиономия, тя добави по-меко:

— Е добре де, тук също може да се живее. Понякога даже е страшно интересно. Хайде, помогни ми да пробудим Ането. С нея ще ни е много по-весело, уверявам те.

В следващия момент тя подскочи от радост и се провикна с цяло гърло:

— Хей, Ане, оживя ли най-после! Човече, ако знаеш как ме уплаши! Вече си мислех, че сме загубени из тая... пфуй, погледни сама. Какво ще кажеш?

Ането седеше върху купа въжета и гледаше наоколо с празен, безучастен поглед.

— Какво, значи все пак пристигнахме? — попита тя след като се посъвзе. — Вече мислех, че никога няма да успеем. А къде са мравките? Нали заради тях започнахме всичко.

— Ей, вярно, съвсем ги забравих — провикна се раничката. Тя не можеше да сдържа радостта си и все подскачаше. — Чакай да погледна. Ха, умници! Тук са, в джобовете ми. Гледай ги какви били чевърс-

ти! Хей, юнаци, искате ли да излезете или предпочитате да си стоите вътре?

Тя изчака, но не получи отговор и се обърна към Ането:

— Май ще ни е трудно да си приказваме без помощта на компютъра. Вкъщи беше лесно, но тук ...

— Какво, още ли ти е лошо? — изглежда тя загрижено Ането. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Нищо ми няма, след малко ще се оправя — отговори Ането тихо. — Малко ми се вие свят и ме боли гърба, това е всичко. И съм страшно жадна, устата ми е направо пресъхнала.

— Първо ще трябва да доплуваме до брега — отговори раничката, като без особен ентусиазъм гледаше към мътните червени води на реката. — Тая река не ми изглежда никак чиста, сигурно не става за пиене. Тук добре са се погрижили за природата, като гледам как изглежда всичко наоколо. Пфуй, от тоя прахоляк не може да се диша.

Ането се огледа на свой ред и сбърчи чело.

— Да, изглежда тук доста неща са се променили. Гората е толкова ... грозна ...

— Хей, ти какво си се оклюмал? — подвикна тя към Петър, когото едва сега беше забелязала. — Изглеждаш така сякаш си изял поне едно кило тебешир. Хайде де, стегни се!

— Остави го на мира! — обади се раничката. — Забрави ли как изглеждахме самите ние когато за пръв път попаднахме в гората? Като посвикне и той ще дойде на себе си.

Ането измърмори нещо, после започна да си подсвирква фалшиво. Петър се приближи към нея и, гледайки с неизказано страхопочитание, попита:

— Значи ... всички ония приказки ... за вълшебната гора ... са били истина, така ли? Моля, те, кажи ми! Вече поне десет пъти се оципах. Това ... това да не е някое от ония предавания със скрита камера? Хайде, признай си, че всичко наоколо е само декор.

Ането изсъска презрително. Тъкмо когато се канеше да отвори уста, откъм брега се дочу протяжен рев, последван от тъничко пищене, изпълнено с ужас и болка. Петър се присви от страх, покри уши с длани и извика:

— Олеле! Какво беше това?

— Ами нищо. Така реват декорите тук — обади се Ането ехидно. После, промушена от ядния поглед на раничката, побърза да добави: — Добре де, млъквам. Оттук нататък съм гроб, обещавам!

— Слушай, не искам да те плаша, но ние също не знаем кой броди наоколо — каза раничката. — Тази гора се променя както си иска ... Аз също не си я представях чак толкова страшна, честно. Сега изглежда направо като пепелище.

— И как ще се измъкнем оттук? — прекъсна я Петър, комай готов да се разплаче. — Защо ме набутахте в това място? Искам веднага да се върна у дома! Чуваш ли, Ане! Ако до час не съм си обратно вкъщи, мама ще вдигне на крак всичко живо! И тогава ще видиш ... ще видиш ти!

Той не издържа и се разхлипа най-позорно, размазвайки с юмрук сълзите си. Раничката се приближи и го потупа по рамото.

— Не се безпокой, никой няма да забележи отсъствието ни. Когато се върнем, там ще са изминали най-много две-три минути. Парадокси на времето ...

— Какво? — ревна Петър, още по-уплашен отпреди. — Значи ... никой няма да ме потърси! Това ... това не може да бъде! Мама веднага ще забележи!

— Искам само да кажа, че тук не всичко е толкова страшно — отвърна раничката. — В началото всичко изглежда много объркано, от всички страни те преследват какви ли не чудовища ... искам да кажа, понякога се налага човек да се крие тук или там. Но после всичко се подрежда и става даже интересно. Между другото, тук живеят не само чудовища. Почакай само докато намерим нашите приятели. Сигурна съм, че Чарко и Бу много ще ти харесат. Тия двамата са страхотни образи, направо ще си паднеш от смях с тях.

— Ти ... за онзи летящ часовник ли разправяш? И другия, дето бил направен от две отрязани уши?

— Точно те! Ти пък откъде знаеш за тях?

— Ами ... из коридорите в училище всички за това шушукат. Веднъж даже видях няколко рисунки. На тия двамата, както и на едни други. Като хора такива, само че с прозрачни криле, като мухи.

— А-а-а, това са елфите. Иван-Джон, Павел-Пол, Горан-Джордж и Рангел-Ринго. Страхотни симпатяги, няма как да не ги харесаш. Те са музиканти.

— Знам, знам — прекъсна я Петър, неочаквано разпалин. — Както и певицата, оная дебелана в саксията. Баста, не ... Каста ...

— Джаста Дива — намеси се Ането. — Само внимавай как я наричаш, тя е моя приятелка. Може да е малко позакръглена, но ако чуеш как пее ... Ти кои други познаваш?

— Ами ... чакай малко. Онзи таралеж, после бухалицата, дето познавала бъдещето ... а-а-а ... и мухата, дето в училище се учела да троши машини.

— Ха! — плесна с ръце Ането. — Ами че ти ги знаеш почти всички. Освен тях идват още орлите, както и чайката-разбойник, ние му викаме Пантата.

— Знам, знам ги и тях — провикна се Петър. — Стефан беше ги нарисувал веднъж ...

— Интересно само защо аз самата нищо не съм чувала. — Ането изведнъж сбърчи чело и го изгледа подозрително. — Слушай, вие какво правите там в училище? Тази ваша банда ...

— Какво нашата банда? — Петър направи крачка назад. — Аз ... аз никого не съм бил. Емил ... и другите ... само те бият.

— Аха, сега започвам да разбирам — отвърна Ането презрително. — Вие там добре се грижите за дисциплината, нали? Олеле, да не би някой да покаже мъничко фантазия, да не би някой да бъде различен от вас ... Само ако посмее — и прас по мутрата! Пфуй, повръща ми се от вас!

Тя помълча малко, избягвайки да гледа към Петър. После изръмжа:

— Хайде, време е да напускаме това място.

Тя направи крачка към ръждясалите перила на корабчето и погледна с недоверие към червеникавите води.

— Мътна работа — процеди тя през зъби, плюейки във водата. — Хайде, хващай се за раничката и гледай да не се изпуснеш. Тя е непромокаема и във водата служи като спасителен пояс. Това вече сме го опитвали.

Петър стоеше неподвижно.

— Ти какво, да не си решил да преспиваш тук? — изгледа го Ането насмешливо. — Хайде, идвай. До брега са най-много петдесет метра.

— Тръгвайте сами, аз ... аз не мърдам оттук — изстреля той.

— Какво ти става, да не си мръднал нещо? — изгледа го раничката внимателно. — Не можем да се делим, тая гора е прекалено опасна. Хайде, вразуми се! Ей къде е брега, най-много след половин час сме там.

Петър сви рамене и стисна устни още по-упорито. Червенокоска се приближи до него и го раздруса не съвсем гальовно.

— Слушай, ще се вразумиш ли най-после? Не можеш ли да разбереш, че тук не е като вкъщи?

— Ама аз ...

— Какво аз?

— Аз ... не мога да плувам — призна той засрамено.

Ането отстъпи назад, гледайки удивено.

— Ама че тъпа работа! За това пък съвсем не бях помисляла. Раничке, какво ще кажеш? Как ще се измъкваме оттук?

— Вярно, това хич не е лесна работа — съгласи се раничката. — Хм, чакай да помисля. А-а-а ... дали да не опитаме ... Не, това е прекалено налудничаво.

— Казвай, казвай по-бързо!

— Просто си помислих дали няма да можем ... някак да подкараме корабчето. Искам да кажа, да вдигнем котвите и да го пуснем по течението. Може би то само ще ни изкара на брега.

— Трудна работа ... — почеса се Ането. — Като гледам тия дебели вериги ... Я да видим колко са котвите.

Котвените вериги се оказаха четири, по две от всяка страна, отпред и отзад. Двете приятелки ги огледаха, поцъкаха с език, после за пръв път се разходиха по корабчето, което все още беше запазило следи от старото време. Долната палуба, закрита и оформена като малък ресторант, все още изглеждаше кокетно, макар че масите и столовете лежах безразборно наоколо. Те с мъка си проправиха път до капитанския мостик. Там ги очакваше пълен хаос: изпочупени прозорци, изтърбушени столове, изтръгнати кабели ...

— Хей, погледнете тук! — провикна се Петър. Той размахваше в ръка дебела тетрадка, облечена в непромокаема подвързия. — Да падна на място ако това не е корабният дневник! Какво ще кажете, а?

— Я покажи! — Ането понечи да вземе тетрадката, но той се отдръпна и ревниво я притисна до гърдите си. — Добре де, добре. Ти я намери, ти я прочети. Но най-добре започни от края. Сигурно там ще намериш нещо по-интересно.

Петър отвори тетрадката и започна да чете:

„Пълна тревога на борда: всички инструменти отказват да функционират. Машините също не работят, ‚Мисисипи‘ е напълно неуправляема. Капитанът нареди пътниците незабавно да напуснат кораба. Самият той остава на борда, докато положението се изясни. От съседните кораби съобщават за същите проблеми.“

— Направо като в Бермудския триъгълник — каза Петър, възбудено размахвайки тетрадката. — Представете си каква паника е настъпила.

Той захвърли тетрадката и се изпъчи.

— Ха, ха, тук можем да си направим страхотна игра. Това е „Титаник“, аз съм капитанът, а вие сте две нещастни деца, които се нуждаят от спасение. Хайде, започвайте да плачете, а аз ще ви спасявам ...

— Какво, тая игра май не ви хареса — добави той след като се сблъска с презрителните погледи на двете приятелки. — Добре де, само се пошегувах. Но идеята да претърсим корабчето не беше чак толкова лоша, нали? Все пак научихме нещо.

— Научихме чушки! — отвърна Ането сърдито. — Аз поне нищо не разбрах от тоя корабен дневник. А освен това ти май обърка ролите. Кое тук е нещастното дете, което се нуждае от спасение?

Петър се намръщи.

— Ако ви спъвам чак толкова, тръгвайте без мене, нали ви казах. Не съм примрял за вашата помощ. И без това откак сме дошли тук само ме командват като чучело.

— Може и да имаш право — каза раничката. — Добре, ще се опитаме да бъдем по-любезни. Но ти също трябва да обещаеш, че няма да се държиш така детински. Е, разбрахме ли се?

Петър я изгледа неуверено.

— Ако престанете да ме подигравате, може и да се опитам. Всъщност аз нямам никакво желание да се разделяме. Даже напротив. Това го казах само защото ме дразнехте.

— Никой няма да те дразни повече, поне докато се държиш човешки — отвърна раничката. — А сега хайде да помислим отново как да те пренесем до брега? Имаш ли някакво хрумване? Каквото и да е, колкото и глупаво да звучи.

— Хм, ако само можехме да построим мост — каза Петър и веднага се присви. — Знам, че това е много глупава идея, но ти нали каза ...

— Мост, глупости! — измърмори Ането тихо, но отчетливо. — А хеликоптер не ти ли се иска?

— Не е нужно да бъде голям и здрав мост — защити се Петър. — Един въжен мост също ще свърши работа ...

— Стоп! — изрева раничката. — Нито дума повече, хрумна ми нещо. Тихо, че да не ми избяга! Ами да! Въжен мост. Идеята никак не е лоша, наистина.

Тя се втурна обратно към откритата палуба и спря едва когато стигна до купа въжета, върху които Ането беше паднала.

— Ако завържем единия край на въжето тук някъде, а другия за някое дърво на брега, работата може и да стане. Е, не е точно мост, но все пак е нещо, за което можеш да се държиш във водата. Ние двете ще ти помагаме, не се безпокой. Слава богу, тук течението е съвсем бавно. Само не знам дали въжето ще стигне до брега. Какво ще кажеш, Ане?

Глава пета: Джунглата

— Ох, никога през живота си не бях се страхувал толкова много! Вече бях сигурен, че няма да стигна до брега. Проклетото въже е толкова хлъзгаво ...

Приседнал на брега недалеч от водата, Петър беше прихванал колене с ръце и юнашки трепереше — повече от напрежение, отколкото от студ, защото тук беше топло като в оранжерия. Корабното въже, многократно увито и грижливо овързано около ствола на едно от дърветата-гъби, лежеше до него подобно на дебела змия, изплуваща от водите на реката. Ането и раничката, проснати по гръб няколко метра по-настрана, лежаха неподвижно и дишаха тежко.

— Бла ... благодаря ви — каза Петър колебливо. — Без вас сигурно никога нямаше да се измъкна от онова корито. Вие наистина сте страхотни. Като Индиана Джоунс сте.

Той размисли малко и добави.

— Не, още по-добри. Индиана Джоунс все пак е възрастен, а ние сме само деца.

— Това за децата по-добре го забрави — обади се Ането, хриптейки от изнемога. — Ако очакваш, че някой тук ще те води за ръка, много се лъжеш. В тази гора всички са възрастни.

— Остави го на мира, нали ти казах — каза раничката, също пхтейки задъхано. — Той сам ще се научи, няма защо да го побутваме на всяка крачка. Впрочем, ти се държи много мъжки — обърна се тя към Петър, чието лице светна при тази неочаквана похвала. — Макар че нивото на реката сигурно малко е спаднало, като си помисля само колко вода нагълта докато стигнем дотук.

Петър зацвили като кон и радостно се затупа по коленете, показвайки с всички сили колко му е харесала грубичката задявка.

— Да бе, да — съгласи се той, продължавайки да се смее щастливо. — Да пукна, ако някога през живота си отново пийна от тая червена помия. Бр-р-р, червата ми до утре ще се чудят каква е тая гадост.

— Блазе ти, поне не си жаден — отвърна Ането. — Аз вече направо примирам от жажда. Само да се съвзема и веднага тръгвам да търся вода.

— Ти почивай, почивай — прекъсна я Петър, скачайки от мястото си. — Аз не съм толкова уморен, ей сега ще мръдна наоколо да се огледам. Тук наблизко сигурно ще се намери някой извор. Пък и няма да е зле ако открием нещо за ядене. Не знам как сте вие, но в моя стомах друго освен вода няма.

— Защо не почакаш малко да тръгнем заедно? — попита раничката. — Ние след малко ще се съвземем, най-много още десетина минути ни трябва. У-у-уф, това вжже тежеше най-малко един тон.

— Ах, нали ти казах, вие си почивайте. Аз ей сега ще се върна, не се безпокойте.

Преди да са успели да кажат нещо той изчезна някъде между шубраците от ниски, подобни на плесен храсти.

— Гледай го смелчагата — промърмори Ането пренебрежително. — Бас държа, че след малко ще дотича обратно. Помощ, изгубих си обувките ...

— Слушай, защо си толкова заядлива? — попита раничката ядосано. — Вярно, че в училище той беше непоносим, но тук поне се опитва да се държи човешки. Какво искаш повече?

— Ти пък какво толкова го защитаваши — проточи Ането. — Аз хич не ги обичам такива! Да не мислиш, че той щеше да се държи приятелски ако тук бяха останалите от бандата? Ха! Сигурна съм, че отдавна щяха да са ни отупали, като нищо. Ами да! Такива като него се чувстват добре само когато са обградени от разни ... разни ... Абе, не мога да намеря думата, но ти знаеш за какво говоря.

— Може би си права, а може би не ... — отвърна раничката. — Пък и, да ти кажа честно, това не ме интересува особено. Как би се държал Петър ... хм, много важно ... Приятелите му просто ги няма и това е. А да се караме непрекъснато, особено тук, просто не можем да си позволим. Знаеш как е в гората, нали — ако не се държим едни за други, тежко ни!

— Леле, какви сме помъдрели — подхвърли Ането насмешливо. — Като си спомня само как до вчера се карахме заради една тенджерка.

Добре де, млъквам — побърза да добави тя като видя как раничката ядно присви вежди. — Да видим колко време ще издържиш преди сама да си му креснала на тоя ... поплювко.

— Помо-о-ощ! Помо-о-ощ! — дочу се в този момент откъм гъсталака гласът на Петър, изпълнен с толкова страх и отчаяние, че двете приятелки хукнаха на помощ без да кажат нито дума. Израстъците на храстите-плесени се оказаха неочаквано жиливи и неподатливи, при това липсваше каквато и да било пътека. Те напредваха мъчително бавно, следвайки с ужас писъците на Петър, които ставаха все по-слаби. Запъхтени и подлудели от страх, двете най-послед стигнаха до едно по-открито място, където пред очите им се разкри ужасяваща гледка.

Омотан в сребристите нишки на огромна паяжина, разпъната между две от растенията-мечове, Петър лежеше напълно бездиханен. Надвесен над него и зает с опаковането на току-що уловената плячка, един грамаден, дебел паяк тихичко припяваше:

— Месценце, месценце, пресничко месценце. Месценце, месценце, пресничко месценце.

Хоп! От тялото на момчето сега се виждаха само обувките и главата, всичко останало беше оплетено в стегнат, проблясващ на слънцето вързоп. Паякът праметна плячката си през рамо, крепейки я небрежно с дебела космата лапа, улови се с две от останалите лапи за една от по-дебелите нишки на паяжината и се приготви да изчезва. После изведнъж спря като закован, сепнат от дрезгавия глас, който идеше някъде откъм далечния край на поляната.

— Хей, Акила! Добър улов днес, а? Май доста отдавна не си хващала такава тлъста плячка, като гледам колко си изпосталяла.

— Разкарай се! Разкарай се веднага, преди да съм набутала и теб в торбата! — разсъска се злобно паякът, който очевидно беше женски, ако и това да не му личеше по нищо.

— По-полека, по-полека, моля — отвърна гласът насмешливо. — Да не ти е израснала нова лапа вместо оная дето я отсякох последния път? Вие паяците сте неизтребимо племе, но безсмъртни още не сте, поне поотделно. Нали така? Поправи ме ако греша.

— Ще ми паднеш ти, рано или късно. Да видим как само ще пискаш когато те пипна, ти гнусно, гадно джудженце! Имаш късмет, че сега нямам време за теб, трябва да се погрижа за децата. Но и твоят ред ще дойде, рано или късно!

— А, няма нужда да се грижиш за децата си, аз вече се погрижих за тях — отвърна гласът. Ането потрепери не на шега при звука на студената, режеща като стомана ненавист, с която той беше изпълнен. — Ето ги тук, в моята торба са. Искам да кажа, ония от тях, които останаха. М-м-м, вкусни яйца имаш ти, Акила.

— Какво-о-о? — изрева паякинята и цялата гора потръпна от отчаяния ѝ вопъл. — Ако само си посмял! Гората ще обърне наопаки, бял ден няма да видя, но ще те хвана и ще те разкъсам, ако само си докоснал дечицата ми!

— Е, хайде, защо така грубо? Аз пък мислех, че вече сме приятели. Ти ме убодеш с жилото си, аз ти отсякох лапата — танто за танто, нали така? Ако вземем да си връзваме кусури за всяка дреболия, къде ще му излезе краят? Впрочем, аз се канех да ти предложа една сделка. Нищо особено, само една дреболия, както е редно между приятели.

— Каква сделка? Мръсник, негодник, урод такъв! Покажи се да те видя, защо се криеш?

— Кой, аз ли се крия? Акила, Акила, колко малко ме познаваш. Аз още никога не съм се крил, от никого. Само понякога стоя и чакам в сянката, това е всичко. Но, щом настояваш ...

Откъм сенчестия гъсталак в другия край на поляната изскочи някакво странно, уродливо същество, чийто вид едва не накара Ането да изпищи. Външно то приличаше на човек, поне що се отнася до това, че ходеше изправено на два израстъка, подобни на крака. Други два очевидно му служеха като ръце, но с това, общо взето, приликите се изчерпваха. Малкото, не по-високо от метър същество всъщност напomniaше най-вече някакъв възлест, усукан корен, напичен с множество израстъци, подутини, отоци и мазоли, които го правеха да изглежда невъобразимо грозно, направо излязло от среднощен кошмар. Само наличието на очи и уста позволяваше да се разпознае в един от по-горните израстъци главата, която се поклащаше насам-натам като зрял плод, надупчен от птичи човки. Въпреки уродливия си вън-

шен вид джуджето се движеше невероятно бързо, с лекота и плавност, напомняща движенията на змия. Около кръста му небрежно беше прехвърлена един вид кожена препаска, която приплясваше тихичко при всяко по-рязко движение. На гърба му се поклащаше нещо като ножница, в която проблясваше дълго метално острие, а в ръцете си то държеше неголяма торба, която размахваше тържествуващо.

— Вкусно, вкусно — изръмжа джуджето, бръкна в торбата, измъкна отвътре едно меко и полупрозрачно яйце, отвори уста и заби в него остриите си като шипове зъби. По брадата му потече бледожълтеникав сок, то започна да премлясква и съска от удоволствие.

— Не-е-е! — изрева паякинята и се втурна към него, но тозчас спря, закована на място от заповедническия му глас:

— Ако направиш само още една крачка, ще ги размажа на пихтия, всичките!

Междувременно джуджето беше сменило мястото си, бързо като светкавица. Сега от паякинята отново го деляха поне десетина метра — разстояние, което то очевидно намираше напълно сигурно, поне що се съди по спокойния му външен вид.

— Та, както вече споменах, аз се канех да ти предложа една сделка, Акила. Ще ме изслушаш ли сега или да тръгвам?

— Казвай по-бързо, убиецо!

— Твоите дечица срещу глупачето, което се хвана в паяжината ти. Честна размяна, нали? Какво ще кажеш?

— Убиец! Негодник! Крадец!

— Приятно ми е, Фиделио — отвърна джуджето и се поклони небрежно. — Но приятелите обикновено ме наричат Фидо. Хе, хе, хе! Е, стига празни приказки. Ще разменяме ли или не?

— Децата ми! Дечицата ми! Искам си ги обратно!

— Хубаво. Развържи тогава момчето и го положи на другия край на поляната, по-далеч оттук. Като направиш това, аз ще окача торбата на този клон. И без трикове, да се разберем. Знаеш колко мразя мошениците, нали?

Паякинята продължи да реве безсилни обиди, но се подчини и се върна при паяжината си. Тя се наведе над неподвижно лежащия Петър, започна сръчно да развързва дебелия вързоп ... и в този момент

поляната се процепа от ужасен, пронизващ до костите крясък. Двете приятелки просто замръзнаха.

С един или два огромни, нечовешки скокове джуджето прекоси поляната, подскочи високо и се метна на гърба на паякинята, размахвайки металното острие, което междувременно беше измъкнало от ножницата. Раз-два-три — острието проблесна веднъж или дважд, после помътня, покрито от кръвта на стръвното чудовище. Паякинята издаде един последен, предсмъртен рев и се сгромоляса на земята. Джуджето, което вече се намираше настрана от нея, размаха победоносно огромната паешка глава, която беше отсякло.

— Ха, ха-а-а, Акила, стара повлекано! — изрева то и разтресе ужасяващата плячка над главата си. Огромната зъбата челюст похлопваше заплашително при всяко негово движение. — Докопах ли те най-послед! Да видим сега как ще се хвалиш, че си успяла да убодеш Фидо!

То завъртя главата във въздуха и я запокити далеч отвъд върховете на дърветата.

— Пфуй, гадина гнусна! — Фидо с все сила ритна огромното туловище, което изкъртя като празно буре. — Откога те дебна! Най-послед си разплатихме сметките. Подла твар, колко народ си изяла само!

Джуджето се приведе над бездиханното тяло на Петър и, след като внимателно изтри острието на меча си в тревата, започна да реже нишките.

— Глупаче, кой те е пуснал само из тая пустош? Акила само такива като тебе чака, нещастник такъв!

— Какво да правим? — пошепна разтреперано раничката. — Това чудовище сигурно ще го убие пред очите ни.

— Не, не ми се вярва — отвърна Ането, опитвайки се да потисне собственото си треперене. — И престани да шаваш, моля те. Вдигаш шум до бога, ако джуджето ни чуе ...

— Джуджето ви чува поне от половин час насам, юнаци — обади се Фидо, все още наведен над Петър. — Какво, вие заедно ли сте с тоя нещастник? Ако не мислите нищо лошо, излизайте. От мен няма защо да се страхувате, досега на никое дете не съм сторил зло.

— Олеле, страх ме е! — изсъска раничката. — Видя ли го как обезглави паяка? Каквото ще да става, с тоя убиец не искам да си имам работа.

Джуджето изведнъж се изправи и впери пронизващ поглед право към мястото, където се криеха двете приятелки.

— Убиец, а? — каза то насмешливо, но в тона му ясно се четеше огорчение и обида. — А ако не беше тоя убиец, къде щеше да бъде сега вашето приятелче? Какво, вие неблагодарни ли сте или просто глупави?

— Леле, тоя има уши като радары — прошепна раничката, още по-силно разтреперана. — Ами сега?

Но Ането вече се беше изправила и газеше през жилавите храсти право към поляната. Раничката се поколеба още малко, после се огледа уплашено и побърза да последва приятелката си. Джуджето стоеше все така неподвижно, небрежно скръстило израстъците-ръце на гърдите си.

— Ние ... молим за извинение — каза Ането, напъхала ръце в джобовете на джинсите си, за да не покаже колко трепери. — Всъщност сме ти безкрайно благодарни за това, че спаси приятеля ни. Той ... той идва тук за пръв път, още не познава гората.

— А вие какво, познавате ли я? — попита джуджето и се разсмя подигравателно. — Знаете ли колко чифта гладни очи ни следят в момента? Ето тия например ...

То замахна рязко и запокити към гъсталака тежък камък, незнайно кога оказал се в ръцете му. Оттам се чу болезнен крясък, последван от безразборно топуркане. Джуджето се разсмя отново с глас, подобен на птичи крясък.

— Имате късмет, че съм тук, инак от вас досега само кости да са останали ... Познавачи като вас са любимо лакомство за тукашните гладници.

Той се наведе отново над Петър, бръкна в торбата и извади от нея нещо, с което започна да разтрива лицето на момчето. Петър издаде висок стон и отвори очи, но веднага ги затвори отново, вцепенен от страх.

— Хей, юнак, я отваряй уста и гълтай — каза джуджето не особено приветливо, поднасяйки към устата му една от ръцете-израстъци, омазана с нещо лигаво и гнусно. — Виждам, че Акила те е убола с отровното си жило, ако се побавим още малко, може и да не си чак толкова късметлия. Хайде, не се прави на ударен, лапай по-бързо ако искаш да живееш.

Петър отвори очи, но продължи да стиска челюсти, сякаш от това зависеше живота му.

— Какво, страх ли те е? — разсмя се джуджето пискливо. — Малко късничко е да се страхуваш сега, по-рано трябваше да се уплашиш. Макар че и това едва ли би помогнало ...

— Ей, ти, червенокосата — обърна се то грубо към Ането. — Я по-добре се опитай сама да му дадеш тоя мехлем, от мен май няма да го вземе. И по-бързо, че времето тече. Ако се помотаем още малко, отровата ще започне да го вцепенява.

Ането се престраши и подаде ръка, затвори очи от страх. Джуджето размаза по пръстите ѝ силно вонящия мехлем. Докосването му беше леко и бързо, някак почти недоловимо. Тя се приближи до Петър, коленичи до него, постави главата му на коленете си и внимателно започна да размазва мехлема по устните му.

— Хайде, отвори уста, моля те! — пошепна тя. — Нали чуваш какво казва Фидо, на всяка цена трябва да глътнеш малко от този мехлем. А, така вече е по-добре. Още, още малко, опитай се на всяка цена.

— Ау, страшно е гнусно! — оплака се Петър тихичко. — Хем горчиво, хем мирише на гранясала лой. Отвратително е!

— Знам, знам, миличък, нали и аз го мириша през цялото време. Но няма как, джуджето казва, че е необходимо. Тази Акила ... паякинята, те убола с отровното си жило, чу ли го като каза?

— Тя ... тя къде е? — разтрепери се отново Петър. — Сигурно ли е, че няма да дойде отново?

— Не се безпокой, тоя Фидо се ... погрижи за нея. Повече няма от какво да се страхуваме, сега сме в сигурни ръце. Той само изглежда така страшен, но инак май е добър ...

— Хайде, побързайте, че нямаме време за губене — подкани ги джуджето нетърпеливо. — След малко ще започне да се стъмнява, а

да се остава тук по тъмно не е за препоръчване. Ти можеш ли вече да ходиш? — попита той Петър, който все още се страхуваше да погледне към него. — Я го подхванете от две страни и му помогнете. Моето жилище не е далеч, слава богу. Ще успеем да се довлечем дотам преди да се е стъмнило.

Ането и раничката се подчиниха и подпъгнаха рамене под мишниците на Петър. Тримата закуцукаха криво ляво след джуджето, което се движеше по обичайния си мълниеносен начин. От време на време то се заслушваше внимателно в шумовете на гората, на няколко пъти дори изръмжа заплашително, гледайки към нещо в гъсталака. За щастие обаче преходът премина без особени премеждия и те стигнаха до жилището здрави и невредими.

Всъщност, ако джуджето не им беше казало да спрат, те никога не биха се досетили, че на това място се намира нечие обиталище, толкова добре беше скрито то. Очевидно доволен от объркването им, Фидо ги остави да се почудят малко пред дебелото червеникаво дърво, което беше им посочил, после пъхна пръсти в уста и изсвири пронизително. Тозчас от високата гъбеста корона се спусна здрава плетена стълба, по която той изчезна преди те да са успели да премигнат.

— Хайде, какво чакате — дочу се гласът му някъде отгоре. — Идвай-те, колко пъти да ви каня? Или да вдигам стълбата, ако не ви се иска?

Да се изкатерят по несигурната стълба, при това поддържайки Петър, който започваше да отслабва все повече и повече, се оказа съвсем не лесна работа. Веднъж или дважд те едва не тупнаха вкупом на земята, но в края на краищата успяха, макар и след дълго клатушкане. Джуджето ги очакваше горе, небрежно клатейки крака около един дебел клон.

— Аха, добре — каза то кратко, посегна зад гърба си и, без да гледа, придърпа настрана част от гъстия листак, който ги обгръщаше от всички страни. Приключенците ахнаха.

Глава шеста: На гости у Фидо

Пред очите им се разкри голямо жилище, изградено на стабилна платформа, окачена върху най-дебелите клони на дървото. Месестата корона се оказа буквално издълбана отвътре, подобно на огромна диня, която някой е изпразнил с лъжица. Помещението приличаше на нормална стая, с единствената разлика, че беше почти кръгло и в него нямаше нито един тъгъл. В мъхестата шума бяха изрязани няколко отвора-прозорци, които можеха да се затварят при нужда. Жилището изглеждаше светло и просторно, още повече, че в него нямаше почти никакви мебели. Леглата, две на брой, бяха направени от безразборно натрупани дебели кожи, за маса служеше ниско отрязан огромен пън, а други, по-малки пънове, служеха за столове. Само голямата пръстена камина, иззидана в задната част на помещението, говореше за някакво по-целенасочено усилие. Всичко останало беше просто насъбрано и изкачено тук горе, без особена грижа за удобство или красота. За нашите пътешественици обаче жилището изглеждаше по-уютно и красиво от всички дворци, описвани в приказките.

— Хей, ама ти чудесно си се устроил тука — каза Ането очарована. — Страхотна колиба, направо нямам думи.

— Видя ли, нали ти казахме? — обърна се тя към Петър. — Гората само в началото изглежда страшна и намусена, а после всичко идва на мястото си. Всъщност това е една много приветлива гора.

— Приветлива? Ха, ха, ха! — засмя се джуджето по своя си птичи начин. — И това ако не е шега, да не ми е името Фидо. Хищници, чудовища, призраци — всички в тая гора са много приветливи, не ще и дума!

— Призраци? — Ането го погледна не съвсем доверчиво. — Какво, тук отново ли има призраци?

— Разбира се, че има, ти да не мислеше, че са отишли на почивка — отвърна Фидо насмешливо. — Гората на призраците без призраци? Е, това наистина на нищо няма да прилича.

— Но това ... това не може да бъде — възрази Ането плахо. — Моите ... моите играчки са си в къщи, цели и невредими.

Фидо я изглежда неразбиращо, после реши, че това е някаква шега и пак се захили, разкривайки острите си зъби.

— Ти какво, да поиграеш с призраците ли си решила? Ха, ха! По-добре се откажи, ще си опариш пръстите. Ето, погледни тук. И тук, и тук, и тук ...

Той посочи няколко различни места по тялото си, където между многобройните възли и мазоли се виждаха дълбоки, грубо зараснали рани.

— Тия подаръчета всичките от призраците съм ги получил, ха, ха ... Но и на тях не им се разминава без нищо, слава богу. Още никой не се е заяждал с Фидо без да си изпати. И на тия призраци рано или късно ще им намеря лесното, но засега е още рано, много са силни. Уф, хайде, стига приказки, аз съм гладен като вълк. Освен тия паешки яйца днес цял ден нищо друго не съм хапвал.

— Какво, такива деликатеси май не са ви по вкуса — позасмя се той, видял погнусата по лицата на спътниците си. — Не се безпокойте, няма да ви каня, макар и да не знаете какво изпущате. Особено когато Моли ги опържи. Хей, Моли, стара мързелано, хайде ставай и се захващай за работа. Я виж какво съм донесъл, днес ще си оближем пръстите.

Той сне торбата от раменете си и небрежно я захвърли по посока на пръстената камина. След това приседна на едно от леглата, измъкна отнякъде неголяма каменна лула и се приготви да запуши. От другото легло се изправи дребна космата фигура, подобна на маймунка.

— Това е Моли, моята прислужница. Е добре де, всъщност най-добрата ми приятелка. Знам, че не обичаш да те наричам така, извинаяй — добави той, дочул недоволното ръмжене на Моли. — Хайде, стига си се чумерила, нали виждаш, че имаме гости. Направи за децата нещо друго, те едва ли ще хапнат от паешките яйца.

Моли, която освен гъстата, тук-там вече посребрена козина нямаше нищо друго по себе си, се оказа много дребна, на ръст малко по-голяма от раничката, но инак суха и тънка като чироз, за разлика от спътничката на Ането. Мълчалива и тиха, тя се движеше някак

особено плавно и леко, дори грациозно. Тънките ѝ дълги пръсти за миг извадиха всичко от торбата на Фидо, а няколко минути по-късно на триножника в огнището весело зацвърча огромен почернял тиган, който тя измъкна от един долап, вграден в стената. Разнесе се толкова апетитна миризма на пържено, че ако не знаеха какво е съдържанието на тигана, децата без съмнение биха се нахвърлили през глава върху яденето. Затова пък търпението им не остана невъзнаграждено — за тях Моли опържи питки, които по нищо не се различаваха от домашни бухти, само дето бяха много, много по-вкусни. С това се съгласи както Ането, така и Петър (раничката, както винаги, не се нуждеше от ядене). Дватамата се натъпкаха до пръсване, накрая Петър едва не заспа с парче полусдъвкана питка в устата. Фидо се позасмя тихо, грабна няколко кожи от собственото си легло и набързо стъкми един вид топло гнездене, в което умореният Петър се търкулна като топка.

— Нека спи, това е добре за него — каза Фидо тихо. — Утре, надявам се, всичко ще е преминало. С отровата на Акила шега не бива, но той излезе късметлия. Май ще му се размине само с уплахата. А вие какво, не сте ли уморени? — обърна се той към двете приятелки.

— Не, не още — отвърна Ането, с мъка потискайки една прозявка. — Първо ни се ще да узнаем малко повече за гората. Тя е направо неузнаваема. От онази гора, която познаваме, не е останало нищичко.

— Ама вие наистина ли сте идвали тук? — изглежда ги джуджето с недоверие. — Странно, че не съм ви срещал досега, аз иначе познавам всяко тукашно кътче.

— Ние идваме от много далеч... и доста рядко — смотолеви Ането. — Но всъщност наистина е чудно, че не си чувал нищо за нас. Предишният път тук ни познаваха всички.

— А, това сигурно е било преди да станат големите промени. Аз... аз не си спомням много за ония времена. Нещо в главата ми не щрака съвсем наред, понякога в спомените ми се появяват едни такива... дупки, не знам как да ги нарека другояче. Всъщност, ако не беше Моли, аз едва ли щях да съм още жив. Тя се е грижила за мен през цялото време, докато не съм бил на себе си. Но това е дълга и неприятна история, пък и по-голямата част от нея ми е непозната. Кой съм, откъ-

де идвам — нямам ни най-малка представа. Откак се помня, винаги съм бил тук и винаги съм водил война с призраците — това е всичко, което знам със сигурност.

— Почакай, почакай! — прекъсна го Ането. — Малко по-бавно, ако обичаш, инак ще забравя половината си въпроси. Тук значи са станали някакви големи промени, така ли? Но какви точно? Какво се е случило? И преди колко време?

— Нали ти казвам, не знам — усмихна се джуджето. — Нещо се е случило с мен тогава, не мога да си спомня нищичко. Само Моли знае нещо повече за ония времена, но тя хич не обича да приказва, не знам дали ще ни каже нещо.

Два умоляващи погледа се впиха в лицето на Моли. Тя замърмори недоволно и заклати глава отрицателно.

— Нали ви казах, няма да иска — каза Фидо. — Тя не е от приказливите. Най-добре да я оставим на мира, инак като нищо ще вземе да се разсърди.

— Жалко! — въздъхна Ането. — Аз пък толкова се надявах да узная от вас нещо повече. Но нищо, може би ще го узнаем от някой друг. Тук наоколо нали живеят и други ... хора като вас?

— Точно тук, в гъсталака, трудно ще откриеш някой друг — поклати глава Фидо. — Аз съм си избрал да живея тук, защото сред дърветата се чувствам по-добре защитен от призраците, но повечето хора предпочитат да живеят надолу по течението на реката. Там гората е по-рядка и няма толкова хищници като тук. Пък и сред руините е полесно човек да си измайстори някакво жилище.

— Руините? Какви руини? — попита Ането с отново пробуден интерес.

— Ами, руините от старото време. Честно казано, не знам точно от какво са останали, но инак са доста обширни. Сигурно на времето тук е имало много по-големи обиталища от тия, които ние познаваме. Особено на острова, там те са най-добре запазени.

— На острова? Хей, ти да не би да говориш за парка Хайноланд? — прекъсна го Ането. — Кажи ми, има ли на тоя остров една такава огромна сграда, напълно кръгла, като кълбо?

Джуджето я изгледа удивено.

— Гръмотевичната зала. Така я наричат сега. Впрочем, от кълбото е останала само горната част, която не е толкова лесна за достигане. Всичко останало отдавна е разграбено, още преди Хуба да поеме там всичко в ръцете си.

— Ох, вече направо свят ми се завива, толкова много нови неща наведнъж. Значи все пак нещо е останало от гората, която познаваме. Напомни ми след това да те питам кой е тоя Хуба, но най-първо ми кажи дали Хайно все още се подвизава наоколо?

— Хайно? Кой е пък тоя? Никога не съм чувал за него — отвърна джуджето.

Ането въздъхна облекчено.

— Уф, слава богу! Едно зло по-малко. Хайно ... хм, как да ти го опиша най-добре? Всъщност отстрани той не изглежда чак толкова зле — един такъв дебел и мазен бобър, ще речеш най-обикновен чичко. Но отвътре ... бр-р-р, направо ми призлява като си помисля. На него принадлежеше всичко тук наоколо. Той беше построил парка, от който са останали руините, за които говориш. Хайно е най-големият злодей, който е живял някога в тая гора.

— Хм, за тая титла май се борят мнозина — усмихна се джуджето накриво. — Мен ако питаш, нашият Хуба не пада много по-долу от това, за което разправяш. Само дето той не е бобър, ами шопар, но инак си е много тлъст, също като тоя Хайно. И зъл, уха-а-а, колко е зъл! Не знам за вашия Хайно, но от Хуба по-голям злодей в момента тук няма. Всеки, който си е имал работа с него, е проплакал.

— Е, да се надяваме, че ние самите няма да стигнем дотам. Но, почакай, аз имам да те питам още. Ти казваш, че познаваш всичко наоколо, така ли?

— Да, тая част на гората я познавам като джобчето на жилетката си ... Хе, гледай какви странни думи ми идват понякога, изобщо не знам откъде. Хайде, питай, че времето напредва.

— Чувал ли си за една малка воденичка и нейния собственик, Дядо Таралейко? Преди тя се намираше някъде тук, по горното течение на реката. После, малко по-надолу от нея, отвъд блатото и поляната с орхидеите ...

— А, поляната с орхидеите още съществува. И блатото също. Оттук до тях е долу-горе половин ден път, ако човек познава пътеките. Опасни места, злокобни. Оттам не може да се мине, и двете места са смъртоносни. Ако тая воденичка, за която говориш, се е намирала отвъд тях, дотам може да се стигне само по реката. Но и това е много опасно, течението е прекалено силно там горе.

— Аха, значи това все пак е нашата гора — въздъхна Ането с огромно облекчение. — Само дето е подивяла до неузнаваемост. Но ти не ми каза дали си чувал нещо за Дядо Таралежко, собственика на воденичката. А за Госпожа Бухалица, гадателката? Преди тя беше много известна тук. После, хвъркатият часовник Чарко и неговият приятел Бу, Бъз мухата, елфите ...

— Хей, по-бавно, толкова много хора не съм виждал тук от години насам. Имената им във всеки случай не съм чувал, но като спомена за тоя таралеж и бухалицата ... Тия двамата са много стари хора, нали?

— Да, да — почти подскочи от възбуда Ането. — Какво, чувал ли си нещо за тях?

— Абе, говори се, че някъде из руините се скитат двама такива. Странни хора, пари нямат, а се опитват да изкупуват части ... Всички ги смятали за малко чалнати, но ги търпели, защото не вършели зло.

— Части? Какви части?

— А, забравих, че ти не си оттук. Ами, частите са ... хм, как да ти кажа? Ние тук наричаме „части“ всичко, което е останало от старото време, всичко, което по някакъв начин може да се използва. Ето, този тиган например — той е безкрайно ценна част, такова нещо вече никъде не може да се намери. Ако река да го продам на голямото пазарище на острова, сигурно ще получа за него цяла чанта пари. Но аз не съм луд, да продавам такова ценно нещо, разбира се. Пък и какво ще правя с парите тук, в тази пустош?

— Аха, разбирам. И тия двамата се опитват да изкупуват такива части, казваш? Без пари? Странно наистина. А дали ще можем да ги намерим, ако отидем до тия руини?

— Дотам ние така или иначе ще трябва да отидем. Ако ви оставя сами тук няма да оцелеете и два дни. Но не знам дали ще ги срещнем, тук всички се местят непрекъснато, търсят нови, по-лесни за живеене

места. А такива места в гората са рядкост, само на острова се живее малко по-лесно. Само че всеки, който иска да се настани там, трябва да плаща на Хуба. Даже за посещение до острова, само за търговия например, пак трябва да се плаща такса.

— Аха, полека-лека започвам да разбирам нещичко. Ах, докато не съм забравила — а да си чувал някога името Нерод Лапцев? Не че много ми се вярва, но все пак ...

— Не, такова име никога не съм чувал — отвърна джуджето. — Звучи ми странно, не по нашенски. Какво, тоя някой чужденец ли е?

— И да, и не. Той никога не е бил особено популярен наоколо ... Но както и да е. Слушай, а тия твои ... битки ... с призраците. Те защо те мразят? Какво толкова си им сторил?

— Де да знаех — изпръхтя джуджето и в гласа му отново прозвуча режещата, студена омраза, която Ането беше доловила по-рано. — Откак се помня, тия чудовища ме преследват навсякъде и непрекъснато се опитват да ме убият. Но ще има да вземат — още не се е родил тоя, който ще вземе мярката на Фидо. Докато още мога да държа тая игла — той небрежно посочи към меча си — не се страхувам от никого. Да заповядат, добре са дошли. Вече толкова пъти съм ги гощавал, за още няколко все ще се намери сила.

— Странно — Ането го изгледа изпитателно, понечи да каже нещо, но размисли и вместо това продължи с въпросите. — А други хора освен теб нападат ли? Чувал ли си такива истории?

— Ха! Че от тях какво друго може да се очаква? Нападат, разбира се. Сигурен съм, че нападат и други.

— Момент, момент. Виждал ли си това с очите си или просто така мислиш?

— Виж какво, аз познавам тия чудовища достатъчно добре, не е нужно да го видя с очите си — Фидо изведнъж започна да диша тежко и учестено. Лицето му, и без това не особено красиво, сега се изкриви и съвсем заприлича на грубо изсечена маска. — Хайде, нека говорим за нещо друго. С призраците, слава богу, аз се оправям и без приказки.

— Добре, само още един, последен въпрос — примоли се Ането. — Може ли?

— Да, но след това веднага си лягаме. Утре ни чака труден път, да се стигне оттук до руините никак не е лесно.

— Ти ... на колко години си всъщност?

— Та знам ли? — джуджето се засмя леко притеснено. — Тук в гората и времето тече както си иска. Пък и, нали ти казах, голяма част от живота ми е тайна и за самия мен. Във всеки случай с Моли сме заедно от цяла вечност. Сигурно съм доста стар, така си мисля. Хайде, от много приказки вече започва да ми се вие свят. Ето ви тук няколко кожи, направете си едно легло, а утре ще видим. А сега, докато преброя до три, всички да са заспали. Раз, два ...

Ането не чака нова подкана и се шмугна в топлото гнезденце, където вече я очакваше раничката.

— Призраци, отново призраци — прошепна тя в тъмното. — Ах, Фидо, защо ли си мисля, че знам откъде идваш?

Глава седма: Нападението

Утрото ги посрещна с приглушена светлина, птичи песни и дъх на пържени питки. Моли, безшумна както винаги, вече беше се погрижила за всичко. На огромния пън в средата на жилището ги очакваше царска закуска от пържени питки и някакъв сладък сироп, за чийто произход Ането предпочете да не пита. Следвайки съвета на Фидо, децата отново се натъпкаха хубавичко — по думите му, следващото ядене тук в гората било нещо не съвсем сигурно.

— Хм, яденето — каза джуджето, докато остреше меч си с помощта на голям плосък камък. — Понякога го има, понякога го няма, така е тук при нас. Единственото, в което можете да бъдете сигурни е, че прахът никога не изчезва. Затова съм ви приготвил тия наметала, да се предпазвате от него. Те са от кожа, лесно се изтупват и при нужда могат да се използват като покривало, под което човек да се скрие.

В този момент се зачу дълбок, идещ изпод земята тътнеж. Всичко наоколо започна да се клати и люлее. Децата се разпищяха от ужас.

— Няма страшно, няма страшно — провикна се Фидо, опитвайки се да надвика подземния тътнеж. — Нашето дърво е старо и здраво, лесно няма да падне.

— Какво, какво е това? — изпищя Ането, държейки се с всички сили за големия пън. — Земетресение ли е?

— При нас те се случват понякога — отвърна Фидо, вслушвайки се в отминаващия громол. — Но за щастие не са много опасни. Тук всички сме им свикнали, ще им свикнете и вие. Виж, ако от небето отново започне да вали огън, тогава е по-различно. Нали така, Моли?

— Огън? От небето? — обади се Петър. — Да не би тук наблизко да има вулкан?

— Да, но той не е изригвал вече цяла вечност. Във всеки случай аз не мога да си спомня кога беше последния път.

— Момент, момент — намеси се отново Ането. — Значи планината ... сега е вулкан, така ли?

— Точно така — отвърна джуджето. — Какво, да не би по ваше време да е била нещо друго?

Ането и раничката се спогледаха мълчаливо. Ето значи откъде идеше жегата в стъкленото кълбо.

— Ами да ... тогава си беше най-обикновена планина — промърмори Ането. — Ние даже сме се качвали по нея, не веднъж.

— Хе, човек трябва да е луд, за да се опитва да се катери по вулкана — отвърна джуджето. — Оттам още никой не се е върнал жив, даже и птица да е. Но хайде стига, че пак много се разприказвахме. Труден път ни чака, нали ви казах. А аз искам довечера отново да съм вкъщи. Е, готови ли сте?

Ането погледна въпросително към Петър, който май не гореше от желание да напусне сигурното жилище. Той се изправи с нежелание и започна да тъпче джобовите си с питките, останали на масата.

— Няма нужда, няма нужда — обади се джуджето откъм вратата. — Моли се е погрижила за всичко. Виждате ли я тая торбичка? Тя е пълна с припаси, за из път. Поне в началото няма да гладувате. А после ... Е, да се надяваме, че ще успеете да се наредите. Всички казват, че животът сред руините бил по-лесен. Хайде, последвайте ме.

Навън ги очакваше полумрак — червен и някак заплашителен, злокобен. Прахът беше навсякъде — фин и лек, почти незабележим, но изпълващ всичко. Оглеждайки се страхливо, децата с мъка следваха Фидо, който се промъкваше през трънливите шубраци със змийска ловкост, спирайки често, за да ги изчака.

— Ох, не може ли да починем малко? — оплака се по едно време Петър. — Вече направо не мога да дишам ... Тоя прах ... А-ху, а-ху ... Струва ми се, че се задушавам.

Фидо, който ги очакваше няколко метра по-напред, изглежда момчето през рамо, но не каза нищо и приклепна мълчаливо.

— Пет минути, не повече — изстреля той. — Време за много почивки нямаме, днес ще се смрачи рано, а до края на гъсталака има още доста път. А след това, на откритото, става наистина опасно ... И не забравяйте да се загръцате в наметалата. От тоя прах спасение няма, но те поне ще ви предпазят от тръните, а и от най-грубата нечистотия.

Петър се беше излегнал в цял ръст на земята, пребледнял и дишаш тежко. Лицето му, покрито с размазани следи от кална пот, приличаше на клоунска маска.

— Слушай, я вземи това — раничката му подаде носна кърпичка. — Ако я притиснеш върху устата си, сигурно ще ти е по-лесно да дишаш. Ане, имам още една, и за теб. Слава богу, че джобовете ми са толкова много. Понякога и сама се изненадвам от нещата, които намирам из тях.

— Мирише на ... Мама — каза Ането замислено, притискайки кърпичката върху устата си. — Ех ...

Тя прекъсна и с уплаха се вторачи във Фидо. Той беше направил огромен скок и сега стоеше на една-две крачи от нея, оглеждайки я с поглед, от който я побиха тръпки.

— Ама какво ... какво ти стана? — попита тя уплашено. — Нещо лошо ли казах?

— Никога повече не казвай ... тази дума! — изсъска джуджето с неочаквано злобен тон. — Никога повече, чуваш ли?

— Каква дума? — Ането беше толкова стъписана и уплашена, че само с мъка успяваше да потиска сълзите си.

— Ти знаеш по-добре от мен! — изсъска той отново, обърна се и изкомандва: — Хайде, стига лентяйство! Следвайте ме! И без изоставящи, иначе ...

Никой не се нуждаеше от допълнителна подкана. Объркани и уплашени до смърт, децата го следваха почти на бегом, мълчаливо понасяйки болезнените драскотини, с които беше свързана всяка крачка из гъстия шубрак.

* * *

— Така. А сега слушайте внимателно — каза Фидо, докато напрегнато оглеждаше широката равнина, която се беше простряла пред тях. Додето поглед стига се виждаше голо поле, прошарено тук-там от отделни китки дървета. — Оттук нататък започва истински опасната част от пътя, не искам никакви изоставания. Движим се в плътна група, на къси и много бързи преходи между отделните групи дървета.

Там всички се крият под наметалата и не правят ни най-малко движение. Ясен ли съм?

— Но защо? — попита Ането. — Всичко изглежда толкова спокойно, не разбирам от какво трябва да се пазим.

— Така и трябва! — отсече Фидо. — Колкото по-малко разбирате, толкова по-добре за всички ни.

— Като стигнем до руините ... ще ви обясня всичко — добави той с малко по-приятелски тон. — Колкото и да ми се сърдите, така е най-добре. Хайде, напред.

Той се приведе ниско и започна да се промъква напред с огромна бързина, извивайки се по неговия си змийски начин. Децата също се приведоха и, прибягвайки неловко, започнаха да го следват. Колкото и да се стараеха да бъдат тихи, те тропаха из прахоляка като кончета, кихайки и кашляйки приглушено.

— А сега — всички под наметалата! И никакъв шум, ясно ли е! — изкомандва Фидо приглушено след като се бяха събрали под короната на едно от първите дървета.

Децата побързаха да последват съвета-команда, пребледнели от страх под дебелия слой прах. Раничката, не по-малко разтреперана от Ането, прошепна едва чуто:

— Как мислиш, той от какво се бои толкова?

— Нямам представа — отвърна Ането, също едва доловимо — Може би тук живеят някакви непознати хищници.

— Ш-шт! — изсъска някой току над главите им. — Не ви ли казах да бъдете тихи, глупачета? Или искате всички да загинем? Хайде, пригответе се за следващия преход.

Хриптейки от изнемога, тримата приключенци с мъка следваха джуджето, което очевидно не познаваше умора. Преходите между дърветата започваха да им се струват все по-изнурителни. Силите полека-лека ги напускаха, но Фидо не даваше да се спомене и дума за по-дълга почивка.

— После, после ще почиваме — съскаше той приглушено. — Малко остава, стискайте зъби!

Облегнал гръб на поредното дърво, Петър седеше под наметалото с широко отворена уста, опитвайки се да поеме въздух. Пред очите

му се въртяха жълти кръгове. Стомахът му се беше свил на юмрук, заплашвайки да забълва обратно остатъците от закуската. Сълзите, на които той вече не обръщаше внимание, се стичаха по бузите му, капейки равномерно. „Ох, дано само джуджето не ме чуе!“, помисли той с ужас. В този момент се разнесе приглушената команда за преход. Стискайки зъби, той с мъка се изправи и се приготви за следващото мъчение. Но не беше изминал и двадесет крачки, когато го обхвана пълна немощ, коленете му се подвиха и, падайки, той тихо простена: „Ма-а-а-мо-о!“

Джуджето се обърна с лице, посивяло от ярост. Вече всички мислеха, че то ще се нахвърли върху лежащото на земята момче, когато някъде отгоре изведнъж се разнесе пронизителен крясък. От червения сумрак над главите им с огромна скорост се появиха три кошмарно грозни, ужасяващи същества.

На пръв поглед това бяха жени, чиято зеленикава, покрита с люспи кожа матово проблясваше на мъждивото сияние, което тук минаваше за дневна светлина. Ръцете и краката им, завършващи с огромни, космати лапи, някак изобщо не пасваха към останалата част от гладките, проблясващи тела, сякаш някой неумел шивач беше ги пришил без много-много да се грижи за това дали те си прилягат или не. Но острите нокти не оставяха ни най-малко съмнение относно ефективността на тези инак недодялано изглеждащи инструменти. Същото можеше да се каже и за зъбите, които, несъразмерно големи за сравнително дребните същества, стърчаха от устата им подобно на дълги, закривени глигански бивни. Най-страшни от всичко обаче изглеждаха косите им, състоящи се от множество тънки и дълги, змиеподобни същества, на свой ред накичени с много зъби и нокти, като карикатури на притежателките си.

— Изчезвайте! Не се грижете за мен! — изрева Фидо към спътниците си, с мълниеносна бързина измъквайки меч, който сухо изсвистя и отсече китка коси-змии. Те се замятаха наоколо, търсейки нещо, в което да впият зъби. Джуджето се хвърли на земята и се превъртя няколко пъти по корем, избягвайки първото нападение. При това то успяваше да раздава кратки, но много ефективни удари със стоманеното острие, дори и от тая напълно неудобна позиция.

Горгоните се постъписаха малко от неочаквания отпор, но скоро се окопитиха и се нахвърлиха върху джуджето с нова ярост. Междувременно те се разделяха с една или друга лапа, но нападенията им си оставаха безкрайно опасни, особено когато те действаха с обединени усилия. Скоро стана ясно, че, колкото и да беше бърз, Фидо просто не можеше да се предпази от тях. За това му липсваше защитното покривало на дърветата, от които ги разделяха няколко десетки метра. Яростните удари на ноктестите лапи, макар и лишени от особена координация, му нанасяха жестоки рани. Той вече кървеше отвсякъде и малкото му, възлесто тяло сега още повече приличаше на дърво, което някой е окастрил с брадва. Не след дълго дойде и моментът, в който те успяха да го прихванат за ръцете и краката. След това с победоносни крясъци те го вдигнаха във въздуха и го повлякоха със себе си, без да обръщат внимание на бесните му гърчове, вече напълно уверени в победата си. Само няколко мига по-късно над равнината отново се беше възцарила тишина, прекъсвана единствено от повеите на вятъра.

— Отидоха ли си? Махнаха ли се? — изплака Петър изпод покривалото си. — Страх ме е! Страх ме е! Искам да си отида в къщи!

Ането и раничката се чувстваха толкова отчаяни, че дори не намериха сили да му отговорят. Вятърът вече замитаеше следите от жестоката борба. Единствено покривалото на Фидо, захвърлено недалеч от тях, напомняше за това, че допреди малко не са били сами.

— Какво ще правим сега? — попита раничката, все още треперейки. — Без Фидо сме напълно изгубени.

— Ах, той къде е? — подвикна Петър, който междувременно беше изскокнал от скривалището си.

Той изгледа спътничките си с ужас и добави:

— Не, не може да бъде, никой не може да надвие Фидо! Нали така? Нали така? Никой не може да надвие Фидо! Това е нашият Фидо, най-силният от всички!

Той приседна на земята, обхвана колене с ръце и започна да хлипа.

— Нашият Фидо ... нашият Фидо ... искам го обратно ... искам си го ... Фидо, Фидо, Фидо ...

Двете приятелки го гледаха безпомощно, самите те на ръба на хленча. Загубата на Фидо им се струваше по-жестока от всичко, което някога бяха преживели. Нищо вече нямаше да бъде същото, те никога повече нямаше да видят малкото кривоного същество. Само допреди малко толкова се бояха от него, а сега липсата му ги изгаряше до слъзи.

Никой от тримата не можеше да каже колко време е изминало, но когато здрачът започна да се стъстява, Ането се изправи и каза:

— Хайде, ставайте! Така или иначе не можем да върнем Фидо, време е да се погрижим за себе си. Той каза, че вече сме близо до края на равнината. Да тръгваме. Инак нощта ще ни заvari тук.

— Ами ... чудовищата? — къде попита, къде проплака Петър. — Ако ни нападнат отново?

— Това не бяха чудовища, а призраци — отвърна Ането. — От тях няма какво да се боим.

— Ти пък откъде знаеш? — попита я Петър невярващо.

— Уф, това е прекалено сложно, сега нямаме време. Обещавам, че по-късно ще ти обясня всичко. Честна дума!

Ането се нареди да тръгва, после се сети за нещо и го изгледа остро, изпълнена с внезапно безпокойство.

— Слушай, трябва да те попитам нещо — каза тя. — Но моля да ми отговориш без излишно усукване.

— Добре.

— Да си чупил напоследък някакви играчки?

— Какво, какво да съм чупил?

— Играчки! — повтори Ането натъртено.

— Какви играчки, нищо не разбирам?

— Нали ти казах да ми отговориш без увъртания.

— Ама аз ... аз не играя вече с играчки, само с компютъра.

— А преди? Преди чупил ли си играчки?

Той се замисли за момент, после поклати глава отрицателно.

— Не, никога не съм чупил играчките си. Мама все казваше, че съм се родил вече възрастен.

— У-уф — въздъхна Ането с облекчение. — Тогава няма от какво да се страхуваме. Хайде, да тръгваме.

Глава осма: В корема на кита

— Ох, не мога ... не мога повече. Нека поспрем за малко, само да си поема дъх. Страшно ме боли ... тук отдясно.

Петър, разтворил уста като риба на сухо, гледаше умолително и дишаше на пресекулки.

— Нямаме време, колко пъти да ти обяснявам? — сопна му се Ането. — Вече е почти тъмно, а и погледни какви облаци се събират. Трябва да побързаме, не разбираш ли?

— Знам, знам — прошепна той с насълзени очи. — Никак не искам да ви задържам, но ...

Раничката изпръхтя нетърпеливо, но не каза нищо. Ането се вслуша внимателно. Нещо в звука на вятъра се беше променило, сега той съскаше някак злобно и заплашително. „Ах, глупости! Само така ми се струва“, помисли тя и на свой ред се отпусна на земята.

За край на голото поле не можеше да става и дума, поне засега. Или Фидо беше ги излъгал, или те бяха поели в грешна посока. Във всеки случай, колкото и да се напъваше, Ането не успяваше да види никакви руини. Страхът я оплиташе все по-здравео, но поне досега тя беше успявала да му се съпротивява. Колко ли дълго ще издържи?

— Фиу-у-у — изпищя вятърът над главите им, досущ като човек. И отново, още по-протяжно и заплашително: — Фиу-у-у-у-у.

— Това хич не ми харесва — обади се раничката. — Да тръгваме отново, а?

— Лесно ти е на тебе! — избухна Петър внезапно. — През цялото време те носят, колко му е да се перчиш и правиш на силна! До гуша ми дойде от тебе, чуваш ли!

— Кой, аз ли се перча? — кресна раничката на свой ред. — Не стига, че постоянно трябва да внимаваме за да не те изгубим по пътя, сега пък другите са ти виновни! Гевезе такова! Бебе!

— Престанете! Престанете веднага, и двамата! — подскочи Ането. — Хайде, да тръгваме. Ако още малко се полутаме, спането на открито ни е гарантирано. А тоя вятър ...

И, сякаш за да потвърди думите ѝ, вятърът изведнъж се разбесня със сила и мощ, които те не биха могли дори да си представят. Промяната стана почти мигновено, като по магия. Само допреди малко наоколо беше сравнително спокойно — и в следващия миг от всички страни ги зашибаха режещи камшици от прах. Силата на вятъра беше толкова голяма, че тримата трябваше да се държат един за друг, за да не бъдат разхвърляни в тъмното.

— Олеле-е-е — изпищя Петър, но гласът му се изгуби сред рева на бурята.

— Дръжте се здраво, не се пущайте. Раничке, ела по-насам. Мятай се на гърба ми. Така, сега е по-добре. Петре, дръж се за нея. По-здраво, по-здраво! А сега се опитай да ме последваш. И да не се изпуснеш! В тъмното никога няма да те намерим.

Петър и без това не се нуждаеше от обяснения. Ането праметна наметалото през глава, приведе се напред и започна да прави бавни, тежки крачки.

— Къде отиваме? — извика Петър зад гърба ѝ.

„Да не мислиш, че знам?“, дощя се на Ането да му кресне, но тя само отвърна:

— Не можем да останем тук, трябва да търсим подслон.

Тя продължи да крачи бавно, сякаш се движеше в гъста супа. Вятърът се нахвърляше върху нея от всички страни — ревейки, блъскайки, дращейки, досущ като побесняло от ярост животно. Постепенно Ането започна да чувства как силите я напускат. Всяка следваща крачка ѝ се удаваше все по-трудно, прахът изпълваше очите, ушите и устата ѝ, да се диша ставаше все по-трудно. „Олеле“, помисли си тя, треперейки. „Защо ли ми трябваше? Колко хубаво си беше в къщи!“

— Хей, чувате ли нещо — изрева раничката. — Някъде там, вдясно.

Ането се заслуша и сега също долови протяжния вой, който идеше отдясно, едва надмогвайки тъгана на бурята.

— Да бягаме ли? — провикна се отново раничката.

— Глупости! — ревна на свой ред Ането. — Никакво бягане, отиваме точно натам.

— Ти какво, полудя ли? — обади се Петър. — Това сигурно е някое чудовище.

— Каквото и да е, трябва да го намерим! — отсече Ането. — Не разбирате ли, че нямаме избор? Тук ... смъртта ни е сигурна.

— Аз ... аз не иска-а-ам! — проплака Петър, но, почувствал, че Ането тръгва, отново се вкопчи в нея.

— Като не искаш, оставай тук! — изрева тя. — Твоя си работа.

Отново се заредиха мъчителни крачки, всяка от тях буквално извоювана от шибация вятър. Ането се опита да ги брои, но скоро се отказа, съсредоточена единствено в монотонното „раз-два“, което си повтаряше при всяка стъпка. „Раз-два“. И още веднъж: „Раз ... два“. Уф, за малко да паднем. Хайде, още веднъж ... И още ...

Вятърът сега ги заблъска изотзад, превръщайки бавното ходене в принудителен бяг, още по-изнурителен, особено след този мъчителен ден ...

Бум! Ането блъсна глава в нещо твърдо. В тъмното не можеше да се различи нищо. Тя измъкна ръце изпод покривалото и започна да опипва стената, която като по чудо беше препречила пътя им. Повърхността беше едновременно и грапава, и някак странно мека. Във всеки случай тя не беше каменна, поне това беше ясно.

— Какво стана? — извика раничката изотзад. — Защо спря?

— Стигнахме до нещо твърдо — отвърна Ането. — Прилича на стена.

— А сега накъде? — обади се Петър. — Тук няма никакъв подслон.

— Щом има стена, някъде ще трябва да има и врата — отвърна Ането. — Дръжте се, тръгваме да търсим.

Тя събра остатъка от силите си и отново тръгна, впивайки пръсти във всяка издатина, която можеше да намери. Стената се оказа учудващо гладка. Колкото и да търсеше, Червенокоска не успя да открие никакви следи от фуги. Преградата очевидно се състоеше от един-единствен елемент, простиращ се по дължината на десетки метри. Все пак тя не се отказваше и продължаваше да търси, използвайки

пръстите си вместо очи, опипвайки всеки сантиметър от повърхността.

Внезапно ръцете ѝ пропаднаха в празното. Изгубила опора, тя залитна и за малко не падна, но като по чудо успя да се задържи. Силата на вятъра изведнъж отслабна, сега вече той не ги шибаше от всички страни, а само изотзад, през отвора на ниския коридор, в който бяха попаднали. Тук беше тъмно като в рог, но в сравнение с ревящия навън ураган мястото им се стори уютно като домашно огнище. За пръв път от около час насам Ането отпусна вдървените си мускули — и почувства такава слабост, че веднага трябваше да седне. Петър се стовари до нея, също напълно изнемощял. Само раничката, с все още запазени сили, скокна от раменете на Ането и се зае да масира ръцете и краката на приятелката си.

— Уф, най-страшното май че отмина — викна тя през воя на вятъра. — Ако се покрием хубавичко с наметалата, със сигурност ще издържим до края на бурята. Впрочем, я почакайте. Аз искам да се огледам наоколо. Колкото по-навътре успеем да се скрием, толкова по-добре ще сме защитени от вятъра.

Преди някой от спътниците ѝ да е отворил уста, тя изчезна в тъмното, газейки с усилие през високия до коленете прах. Ането се опита да викне подире ѝ, но гърлото ѝ беше запушено от праха. Тя се покри с наметалото и зачака.

Раничката отсъства цяла вечност и, въпреки изтощението, Ането вече се канеше да я потърси, когато лапите на приятелката ѝ започнаха здраво да дърпат наметалото.

— Ставайте, ставайте по-бързо! — викаше раничката. — Открих, открих вратата. Елате, ще видите сами. Ей, това тук е цял град. Направо да не повярваш.

Ането се изправи с усилие, отхвърли наметалото и ахна от изнепада. Някъде отпред в тъмното се процеждаше тънък лъч светлина, едва видим през праха. Нямаше съмнение — някъде там се намираше място, обитавано от хора. Умората ѝ изчезна като по чудо. Тя се втурна напред, забравила всичко. Раничката и Петър едва успяваха да я следват.

— Влизайте, влизайте по-бързо — пресрещна ги един намусен, скрит под огромно наметало пазач. — Това дребосъче каза, че няма да се бави, а ето — вече всичко се напълни с прах. Хайде, по-бързо, че веднага затварям.

Тримата приключенци с усилие се промъкнаха през тесния процеп. Пазачът веднага затръшна вратата зад гърбовете им. Настъпила тишина им се стори толкова плътна, че първото усещане беше сякаш са се гмурнали под вода. Ревът на вятъра сега бе заменен от нещо, напомнящо далечно стенание. Само протяжният вой, който бяха доловили отвън, все още се чуваше сравнително ясно — някъде високо над главите им, далеч извън осветеното от фенери пространство, което те успяваха да обхванат с поглед.

Ането разтърси глава, сякаш за да се увери, че не сънува. Бяха попаднали в нещо, което на пръв поглед напомняше вътрешността на кораб — поне такова впечатление оставяха огромните ребра, издигащи се направо от земята и покрити отвън с някаква груба материя. Колко голяма бе цялата конструкция не можеше да се каже, защото очертанията ѝ се губеха далеч в тъмното. Във всеки случай беше ясно, че това е нещо огромно.

— Вече не вярвах, че ще успеем да се измъкнем живи — процеди Ането с усилие. — Направо съм като пребита ... Извинете, къде се намираме? — обърна се тя към пазача, който беше закачил наметалото си до вратата и сега мълчаливо ги разглеждаше.

Оказа се, че това е стар, дебел язовец. Той беше облечен в нещо като туника или грубо расо, направено от едно-единствено голямо парче плат, преметнато през раменете и пристегнато през кръста с изплетен от въжета колан. Огромните му сиви мустаци току подскачаха нагоре-надолу сякаш той непрекъснато предъвкваше нещо. Впрочем, с това се изчерпваха всички движения, които можеха да се забележат по лицето му. Инак то беше напълно неподвижно. Ането, която напразно се опитваше да разчете нещо зад непроницаемата муцуна, започваше да се чувства леко неудобно.

— Надявам се, че не ви притесняваме — добави тя, опитвайки се да бъде любезна. — Тук изглежда достатъчно широко за да се поберат още трима ... още три деца.

— Имате късмет, че навън е такава буря — отвърна язовецът намушено. — Инак нямаше да влезете така лесно. При нас място за нови жители няма. Всичко е разпределено до последното местенце, пък и отвън току дебнат разни ... Но както и да е. Можете да останете докато бурята се успокои. А след това ще трябва да си вървите. Така е при нас, в Корема на кита.

— В Корема на кита? — Ането беше толкова удивена, че дори не успя да се подразни от грубия тон. — Ама това тук наистина ли е кит? Истински, огромен?

— Е, ние така му викаме — отвърна язовецът, вече малко по-мекко. — Никой не знае какво чудовище е оставило костите си тук, нито пък откъде е дошло. Във всеки случай то отдавна вече е мъртво, от него е останал само огромният скелет и вкаменената кожа. И както виждате, в него може чудесно да се живее. Ние поне не се оплакваме. Места като нашето са много малко тук в гората. Затова и всички лентяи се натискат да намерят местенце за живуркане тук. Но ще имат да вземат! Докато държат ръцете на бай ви Гюро, и докато е здрава Гюровица — той посочи към огромната чепата тояга, подпряна недалеч от вратата — неканени гости прага ни няма да прекрачат. Хайде, последвайте ме. Щом веднъж сте влезли вътре, не искам да ни запомните с лошо. Елате, ще ви покажа къде можете да преспите. А утре — по живо, по здраво, както вече казах.

— Ама ... — Петър, който досега не беше казал нито дума, посочи плахо нагоре. — Какво е това, дето реве там горе?

— На това страшното вие дължите живота си — позасмя се бай Гюро, при което муцуната му изведнъж престана да изглежда така груба. — Това е сирената, която сочи пътя към нас по време на буря. Инак, както казах, ние тук не пускаме гости така лесно, но ако има буря вратите ни са отворени за всички. Такъв е законът ни, пък и така е редно. Хайде, ще идвате ли сега или ще ме разпитвате до утре?

Той откачи от стената голям фенер и, без да каже дума повече, се обърна и закрачи към вътрешността на огромното помещение. Тримата приключенци, уморени до смърт, се заклатиха подире му.

Макар и напълно изтощена, Ането едва се сдържа да не запляска с ръце от удивление при вида на кокетното малко селище, което се

разкри пред очите им след като преминаха леката височинка, която ги разделяше от него. Осветено от фенери, окачени на високи дървени стълбове, селцето бе оформено във формата на неправилен кръг, изграден от отделни малки постройки, всяка със собствено дворче и лека ограда от преплетени пръти. Къщичките, макар и не разкошни, изглеждаха спретнати и угледни — очевидно тук живееха хора, които държаха на ред, чистота и удобство. Построени бяха по един и същ образец, с дебели, иззидани от глина стени и плоски сламени покриви. Пред всяка от тях беше поставена голяма табела, осветена от фенер, на която можеше да се прочете името на собственика. Малко по-настрана се намираше една по-голяма постройка, пред която язовецът Гюро спря и похлопа на вратата. Тя веднага се отвори и в процепа се появи лисича муцуна с дълги, блестящи мустачки.

— Ало, кумице, будна ли си? — каза бай Гюро добродушно. — Водя ти тук нови гости. Днес станаха мнозина, но няма как. Надявам се до сутринта да не станат повече, че инак ще се чудим къде да ги настаняваме. Имаш ли още някое легло свободно?

— А, имам, куме, ти не се притеснявай. Нали това ми е работата, за всички място ще намеря. Как е навън времето, все така ли фучи?

— Май започва да поотслабва. Брей, страшна буря! Отдавна не бях виждал такова чудо. Навярно мнозина нещастници няма да дочакат утрото. Но тия тримата са излезли късметлии. Е, хайде, аз трябва да се връщам, че да не пропусна някоя заблудена душа. В такава нощ само злодеите държат вратите си затворени. Остани със здраве, кумице.

Той се обърна и изчезна в тъмното, поклащайки се тромаво.

— Хей, ние даже не се сетихме да му поблагодарим — плесна се Ането по челото. — Ама че сме заплеси!

— Влизайте, влизайте по-бързо, че аз имам и друга работа — подкани ги домакинята с глас, в който по равно бяха разпределени любезност и деловитост. — Аз съм кума ви Алиса. Елате, ще ви покажа къде да се настаните.

Тя ги поведе навътре по дълъг, слабо осветен коридор с множество врати от двете страни.

— Това е нашето прибежище за неочаквани гости — обясни тя през рамо. — Не е царски палат, но да се изкарат една-две нощи може, при

това без неудобства. Ние за по-дълго гости не си оставяме, бай Гюро нали ви обясни? Така. За съжаление не ми останаха повече самостоятелни стаи, ще трябва да делите стаята си с други хора. Но другояче няма как, ще ме прощавате. Ако искате да се поизмиете преди лягане, в края на коридора ще намерите тоалетна и легени с вода. Тук водата не е в голямо изобилие, всеки ден я влачим от реката, която е на половин час път. Тъй че умната, моля. Не се притеснявайте, но и не пилейте, за да има за всички. После, ако носите със себе си нещо за ядене, една част от него трябва да оставите в кухнята, да се разпредели на общата трапеза утре сутрин. Такива са ни правилата, всеки трябва да помага с каквото може. Ами то това май е всичко. Ето, това е вашата стая. Влизайте, но по-тихо, другите вътре сигурно спят. Хайде, аз ще ви оставя, трябва да се погрижа на сутринта всичко да е наред. Лека ви нощ, до утре.

Кума Алиса се въртна и изчезна назад по коридора.

Глава девета:

Утрото

— Ане, Ане! Ставай, че ще пропуснем закуската! — Раничката, ранобудна както винаги, дърпаше приятелката си за ръкава и търпеливо понасяше недоволното ѝ ръмжене. — Ето, виж, всички са излезли. В стаята няма никой освен нас, те сигурно са станали още по тъмно.

Ането надигна глава и се огледа с мътни очи. Имаше чувството, че е спала не по-дълго от няколко минути, в главата ѝ все още се въртяха кошмарни картини, а цялото тяло я болеше сякаш я бяха налагали с тояга. В устата ѝ беше заседнал неприятен горчив вкус и, за пръв път от много време насам, тя си помисли, че не би било зле ако тук биха се намерили четка и паста за зъби.

— Къде е Петър? — огледа се тя с безпокойство.

— А, тук е, къде ще е? Ей го там, на горното легло. И той спи, разбира се.

Червенокоска се изправи, приседна на края на леглото и се протегна с удоволствие. За разлика от вчера през нощта, сега стаята бе осветена от меки лъчи, които идеха откъм прозорците, направени от някаква люспеста материя. Тя набързо нахлузи обувките си, огледа се внимателно да не би да забрави нещо и се зае да буди Петър.

Това се оказа по-лесно за опитване отколкото за постигане, но с помощта на раничката тя успя да го вдигне. Тримата най-после се отправиха към кухнята-трапезария в началото на коридора.

Посрещна ги оживена и бърлива компания, съставена от поне двајсетина животни и растения. За Ането и раничката това бяха обичайни жители на гората, но за Петър, който тепърва свикваше с тукашните чудесии, те бяха извор на несметни възклицания и учудени погледи. На другия край на огромната кръгла маса едни до други бяха насядали няколко дебели кактуси, които наливаха чаша след чаша вода в тумбестите си саксии. До тях се намираха група важни щрауси, сърбащи топла супа от необичайно дълбоки чинии, очевидно специално приготвени за гости с клюнове. Недалеч от тях, две на-

труфени гъски оживено обсъждаха въпроса дали на новите им шапки биха отивали щраусови пера. Малко по-нататък седеше огромен хипопотам, който беше заел цели три стола, а редом с него тихичко си приказваха две фигури, плътно покрити с качулки. Останалата част от компанията, състояща се от многобройни различно големи мишоци и плъхове, беше усърдно заета с мляскане и лапане, тъй че кума Алиса нямаше време дори да се озърне и само носеше все нови и нови блюда откъм задната част на трапезарията.

— Сядайте, сядайте — подкани ги тя, докато следеше никой от гостите да не остава без ядене. — Имате ли нещо свое или предпочитате тукашната храна? Ние имаме само супа, но пък тя е гъста и хубава, сигурно ще ви се услади. Ето, тук има още малко местенце.

В този момент един от закачулените гости отсреща изглежда се задави със супата, защото се закашля страховито. Другарят му започна усърдно да го тупа по гърба. Слава богу, дребният инцидент отмина без последствия и изгладнелите гости продължиха работата си без да се смущават. Ането подаде торбичката с припасите на кума Алиса.

— За общата трапеза. Нали такива са правилата при вас?

— А, хубаво, хубаво — измери я кума Алиса с одобрителен поглед. Тя взе няколко от пържените питки, разчупи ги на парчета и ги постави в средата на масата, откъдето те изчезнаха само за миг. — Хайде, сядайте и се хранете, че скоро иде време да ви изпращам. Навън е чудно време, днес май няма да имаме много прах. Вятърът го е издухал надалеч, поразникът.

Ането пое пълната чиния и, след като опита топлата супа предпазливо, започна да лапа. Супата наистина беше много вкусна, макар и да не можеше да се каже от какво е направена. Но тя отдавна беше свикнала с подобни неща и се беше научила да не им обръща внимание. Днес обаче, кой знае защо, яденето някак не ѝ вървеше. През цялото време я смущаваше усещането, че някой я наблюдава. Един или два пъти тя дори се огледа крадешком, но не успя да забележи нищо. Един по един гостите започнаха да си тръгват, трапезарията започна да се изпразва, но въпреки това неприятното усещане не я напускаше. Най-после в стаята останаха само двамата закачулени посетители, които продължаваха да си шушукат тихичко, без да об-

ръщат внимание на погледите, с които кума Алиса ги прострелваше от време на време.

Най-после двамата непознати станаха, поблагодариха тихо и се заприготвиха за тръгване. Единият от тях неочаквано се приближи до Ането, подхвърли на масата малка, многократно сгъната бележка и промърмори тихо:

— Госпожице, туй нещо май си го изгубила снощи ... в стаята. Не знам дали е важно, но ... Хайде, със здраве.

Той се обърна и понечи да си тръгне, но Ането се провикна изненадано.

— Не, нищо не съм губила. Тази бележка сигурно принадлежи на някой друг.

Непознатият се обърна, изгледа я продължително изпод качулката си и каза натъртено:

— Твоя си е бележката, госпожице. Прочети я и ще видиш.

Ането едва не зяпна от удивление. Нещо в тона на непознатия странно ѝ напомняше ... хм, за какво ли всъщност? Тя се пресегна, разгърна бележката и зачете. В следващия миг с усилие потисна едно възклицание, понечи да се втурне след непознатия, но размисли и продължи да се храни, макар и с леко треперещи ръце.

— Ане, какво беше това? — попита я раничката разтревожено. — Кажи де, какво се умълча?

Вместо да отговори, Червенокоска мълчаливо ѝ подаде бележката. Раничката я разгърна, зачете и ... зяпна.

На парчето хартия, със старателен и много четлив почерк някой беше написал:

„Ане, не показвай на никого, че ни познаваш. Ще те чакаме отвън.

Дядо Т. и Госпожа Б.“

* * *

— По-бързо, по-бързо! Да не би да ги изгубим — току повтаряше Ането, без да обръща внимание на протестите на Петър. Той се беше

прехласнал по гледката и не искаше да си тръгва преди да е огледал всичко до насита.

А коремът на кита, трябва да се признае, изглеждаше през деня съвсем различно отколкото под мъждукащата светлина на фенерите. Високо над главите им сега бяха отворени огромни капаци, които щедро пропускаха дневната светлина и превръщаха малкото селище в приказна картина. Къщичките, измазани в различни топли цветове, грееха като играчки, а спретнатите улички и дворчета блестяха от чистота. Зад селцето, подредени една до друга като кръпките на старо одеяло, се виждаха множество зеленчукови и плодови градини, из които старателните поселници щъкаха насам-натам, заети с ежедневната си работа. Сравнена с дивата и неприветлива гора, гледката беше толкова приятна, че при мисълта да напусне едно толкова уютно местенце, човек неволно изпитваше тъга, дори леко униние.

— Сега вече разбирам защо всички искат да живеят тук — промърмори раничката. — Ами че това място е хубаво като картинка. Нищо чудно, че преселниците така старателно се пазят от нежелани гости.

— О-о-о, толкова ли е важно това? — прекъсна я Ането, която започваше да се дразни. — Не разбираш ли за какво става дума? Открихме старите си приятели, хей! Направо ти се чудя. Ти какво, не се ли радваш?

— Разбира се, че се радвам! Но като си помисля, че отново се връщаме в пустинята малко ме присвива корема, защо да се преструвам? Нямаше да бъде лошо ако можехме да останем тук още ден-два. Хич нямаше да бъде лошо.

Междувременно те бяха прекосили селцето и сега приближаваха изхода, където беше станало леко задръстване. Колкото и да се надигаше на пръсти, Ането не успяваше да види нищо през раменете на хората, които стояха пред нея. Не ще и дума, това я подразни още повече. Сякаш всички се бяха наговорили срещу нея, точно сега, когато най-последно беше открила старите си приятели. Тя вече се канеше да се пробута напред, когато един странен разговор привлече вниманието ѝ.

— Успя ли да отбележиш всичко? — подшушна на събеседника си един тантурест мишок, оглеждайки се подозрително. — Скицата трябва да е абсолютно точна, мисли му ако си пропуснал нещо!

— Затваряй си устата! — изсъска другият, огромен плъх с проскубани мустаци и дълга гола опашка, която се влачеше подире му като змия. — Аз си знам работата. Хайде, по-бързо, че не ме свърта. До утре трябва да сме отново в къщи. Направо ме сърбят лапите като си помисля какво ни очаква.

— Хей, дребосък, ти какво подслушваш? — кресна той към Ането, забелязал, че тя неусетно се е приближила до тях. — Ако ти опъна една плесница, сополите девет пъти ще се увият около врата ти! Я да бягаш оттук, че като нищо ще ти взема мярката!

Той се озъби така злобно, че Ането неволно отстъпи назад, стресната от вида на остриите зъби, които проблеснаха насреща ѝ. Плъхът продължи да ръмжи и да я измерва със заплашителни погледи дори и след като тя се беше отдалечила на достатъчно разстояние.

— Хей, какво стана? Тоя защо се разфуча изведнъж? Да не би да го настъпи по опашката? — попита раничката уплашено.

— И аз нищо не разбирам — отвърна Ането тихо. — Ох, дай да се махаме по-скоро оттук. Тия обесници никак не ми харесват, казвам ти!

Сега задръстването беше се прочистило и, след като се сбогуваха с бай Гюро, тримата най-последно излязоха навън. За тяхно голямо удивление тук не ги очакваше никой. Те напразно се оглеждаха във всички посоки, очаквайки всеки момент да прегърнат старите си приятели. От Дядо Таралежко и Госпожа Бухалица не се виждаше нито следа. Ането съвсем посърна и, ако не се срамуваше от Петър, сигурно би си поплакала малко, толкова беше разочарована.

— Добре де, не се отчайвай — опитваше се раничката да я успокои. — Те сигурно ни очакват малко по-нататък по пътя. Ами да, сигурна съм, че е така. Нещо ги е накарало да се пазят от любопитни погледи. Инак нямаше да се крият и да правят всичко така ... завъртяно.

— Раничката сигурно е права — обади се Петър. — Бай Гюро нали обясни, че това е единственият път, който води към острова. Другаде няма къде да са отишли, какво ще правят обратно в голото поле? Там изобщо няма къде човек да се скрие, а те наистина изглеждат загрижени.

Ането замислено потърка брадичка и отново се огледа внимателно. Странно, след бурята прахът беше изчезнал почти напълно и сега нищо освен дърветата не възпираше погледа. Заседнал като огромен кораб на брега на пресъхнало море, градът-кит се издигаше величествено към небето — единственото забележимо възвишение докдето поглед стига. От другата му страна се простираше монотонната, пустееща равнина, а отсам, почти без никакъв преход, започваше отново гора, но вече далеч по-малко гъста от джунглата, която бяха прекосили заедно с Фидо. Нещо повече — непосредствено откъм входа на градчето през гората водеше път, неравен и набразден от порои, но все пак истински път, а не просто просека, която би могла да се изгуби всеки момент. По всичко изглеждаше, че оттук нататък те навлизаха в една по-цивилизована част от Гората на призраците.

— Добре, да тръгваме — съгласи се Ането. — Ох, не знам как се чувствате вие, но аз имам едно такова странно усещане... Сякаш някой ме наблюдава през цялото време. И къде изчезнаха всички така бързо? Гледайте — от останалите гости няма и следа.

Действително, след напушането на градчето-кит пъстрата компания беше се разпиляла и кажи-речи стопила за броени минути. Кактусите запитиха някъде по посока на равнината, патиците и щраусите отдавна бяха изчезнали зад първия завой на пътя, а що се отнася до групата мишоци и плъхове, никой не беше в състояние да каже къде точно са изчезнали те, макар и всички да бяха сигурни, че само допреди минута са ги виждали с очите си.

— Тая работа никак не ми харесва — каза раничката. — Ще трябва добре да си отваряме очите, ония чучела ми изглеждаха много подозрително. Едни такива мазни, гадни, като те погледнат и ти се ще да се измиеш. А онзи как се разбесня, само защото си се приближила до него! Мен малко си ме е страх, честно.

— Добре, добре. И мен ме е страх, но няма как. Хайде, скоро ще открием нашите приятели. Веднъж съберем ли се с тях, вече ще е лесно.

Ането вирна брадичка и, потискайки страха, потегли по неравния път. Не беше направила и двадесетина крачки обаче, когато пред нея,

като изпод земята, изникна злият плъх, с когото вече беше си имала работа.

— Я гледай ти — изръмжа той лениво, докато измерваше приятелите с недобър поглед. — Гледай как се срещат стари познати. Ей, ти — обърна се той към Ането — там в Корема на кита не успях да те попитам защо ме шпионираш. И на кого искаш да разкажеш всичко. Та рекох си, докато не е късно да я питам, че после я успея, я не.

Червенокоска се обърна и понечи да хукне обратно, но видя, че е попаднала в капан — другият бандит, дебелият мишок, беше преградил пътя и, за да не остави никакво съмнение в намеренията си, размахваше голям нож.

— Аз... аз не шпионирах — едва успя да каже Ането. Гърлото ѝ се беше присвило и думите едва успяваха да се изнижат. — Без да искам беше. А освен това не чух нищо, честна дума.

— Ха, ха, честна дума! Чуваш ли я, Чико, честна дума предлага. — Плъхът се засмя пресилено, при което зъбите му заплашително проблеснаха. После изведнъж кресна с всички сили, вадейки изпод наметалото си голям нож, досущ като този на другаря му: — Казвай веднага за кого шпионираш, или ще ти прережа гърлото преди да си се озърнала! Веднага! На стария Рамбо такива номера не минават!

Бавно, наслаждавайки се на страха им, той запристъпя към тях, измервайки ги със студен, хищен поглед. Ането се разтрепери така силно, че зъбите ѝ се разхлопаха. Плъхът се захили гнусно, очевидно много доволен.

В този момент над него се спусна голяма сянка. Рамбо подскочи, уплашен на свой ред, но да реагира вече беше много късно. Остри нокти се впиха във врата му и с лекота го повдигнаха във въздуха. Той изрева от болка и се замята като червей, опитвайки се да се отбранява с ножа, но нападателят му не отпусна хватката и продължи да го издига нагоре, после отвори нокти и го пусна. Плъхът изцвърча ужасено, тупна на земята като чувал и притихна. Всичко стана толкова бързо, че Ането едва сега разпозна спасителя си. Подскачайки от радост, тя изрева с все сила:

— Госпожо Бухалице, госпожо Бухалице!

Сега, когато ужасната опасност беше преминала, Червенокоска изведнъж почувства как коленете ѝ се подкосяват. Тя приседна на земята и, преди да е успяла да каже нещо, от очите ѝ рукнаха горещи сълзи. Госпожа Бухалица мълчаливо се приближи и постави на главата ѝ огромната си, мека перушинена длан.

— Няма нищо, моето момиче, най-лошото вече премина — каза тя тихо, галейки я успокоително. — Тоя бандит никого повече няма да безпокои, така ми се струва. В лошо време ни заварваш тоя път, Ане, много лошо. Страшно място е сега Гората на призраците, дано Господ помага на всички ни. Но нищо, докато можем, ще си помагаме и сами, не сме още толкова слаби.

— Ане, Ане! Жива ли си, моето момиче? — дочу се гласът на Дядо Таралежко, който куцукаше към тях откъм завоя. — Ох, изскочи ми душата от страх, вече мислех, че госпожата няма да свари. Брей, какъв народ погански се е навъдил, направо да не повярваш! Нахвърля се върху децата с ножа, мръсникът му неден! На такъв му е малко един път да умре, малко му е!

Той заплю отдалеч неподвижно лежащия плъх, заобиколи го внимателно и, запъхтян от бързото ходене, спря на няколко крачки от Ането, бършейки чело с голямата си бяла кърпа.

— Ух, остарявам, пусто, за нищо не ме бива вече — добави той ядно. — Ако не беше госпожата, не знам какво щеше да стане. Пфу, пфу, пфу, да спи зло под камък. Ха ела сега да те разцелувам, моето дете! Боже, колко отдавна не сме се виждали, а ти не си се променила и на милиметър. Там при вас времето не тече ли бе?

Ането се хвърли на врата на стареца, продължавайки да подсмърча — сега вече не само от уплаха, но и от радост.

— Благодаря ви, благодаря ви! Мои мили, скъпи ... — тук тя отново се разхълца и Дядо Таралежко трябваше да положи доста усилия, за да я успокои.

— Ха елате да се дръпнем по-настрана от пътя, че кой знае още какви вагабонти се мотаят наоколо. Пък и ние една изненада имаме за теб, Ане — каза старецът, след като тя бе престанала да хълца.

Той изведнъж се сепна и се заоглежда разтревожено.

— Хей, ами другия къде изчезна? Те нали бяха двама?

Едва сега всички осъзнаха, че от дебелия мишок на име Чико не беше останала и следа. Поучен от съдбата на другаря си, той очевидно бе предпочел да се спасява както може.

— Дявол го взел, нека бяга, бълзливецът! — махна дядото с ръка. — Поне от него се отървахме лесно. Хайде, елате, да не стоим така на открито.

— Виждам, че тоя път си довела нов приятел — обади се госпожа Бухалица приветливо. — Ще ми бъде много приятно да се запознаем... след като стигнем на по-сигурно място, разбира се. Дядо Тара-лежко е прав — нека побързаме, защото тая гора е пълна с любопитни очи и уши.

Глава десета: Нови изненади

— Ха така, вече можем и да поседнем — каза дядо Таралежко след като бяха стигнали до мястото, което двамата старци бяха избрали за скривалище. Това беше неголяма поляна, задръстена от нападали дървета, които я правеха почти недостъпна отвсякъде, с изключение на тясна пътечка, почти незабележима сред шубраците. — Е, доживяхме да се видим отново, сполай на всички ни. Имаме много неща да си разказваме, знам, но най-първо искам тук да срещнеш още някого, на когото много ще се зарадваш. Я да видим сега какво ще кажеш?

Той пхна два пръста в уста и подсвирна така остро, че децата неволно подскочиха от уплаха. Дядото се усмихна хитро-хитро и загледа към Ането леко примижал, сякаш се готвеше да я изпитва. Тя затърси с очи във всички посоки, но, колкото и да се оглеждаше, не видя никого освен другарите си и двамата старци.

В този момент някой я погъделичка отзад по врата. Тя подскочи, едновременно уплашена и развеселена, обърна се назад и ахна. Малко над главата ѝ, размахвайки бързо-бързо две криле-уши, кръжеше Бу. Бу летящите уши, самият той и никой друг. Ането изпищя от радост, разпери ръце и остави малкия мъхнатко да се хвърли в обятията ѝ с бръснещ полет. Почти беше забравила колко приятно е да стискаш в прегръдката си малкото топло същество, чиито крила-уши винаги гъделичкаха толкова нежно. Тя го прегръща, целува и мачка докато се умори, после го пусна на свобода и се огледа любопитно.

— А Чарко? Къде е господин Чарко, защо не го виждам? Там където е Бу, трябва да бъде и Чарко, нали така?

Над поляната изведнъж се възцари тишина. Почувствала нещо недобро, Ането се заоглежда тревожно.

— Но какво има? Кажете, защо се умълчахте? Да не му се е случило нещо лошо?

— Седни, седни първо, тя тая е дълга история — каза Дядо Таралежко начумерено. — Беда му се случи на нашия Чарко, голяма беда, но ... ох, докато е жив човек, надежда все има. Седни, госпожата всичко ще ти разкаже.

* * *

— Всъщност само Бу знае какво точно се е случило, но нали ние не разбираме много езика му, принудени сме да преразказваме колкото можем — започна госпожа Бухалица. — Горкият Бу, той също беше изпаднал в беда. Открихме го преди няколко месеца в кафеза на един търговец, на едно от тържищата в руините ... Ти вече сигурно си чувала за тия руини, нали? Ние така наричаме всичко, което остана от някогашния парк на Хайно.

Ането кимна мълчаливо.

— Добре. После ще ти разправяме за това как гората получи днешния си вид ... Та, значи, откупихме го ние от търговеца. Добре, че той го мислеше за някаква странна птица, инак ако беше разбрал, че Бу е мислещо същество ...

Тя замълча за момент, въздъхна и продължи.

— Ние имаме късмет, откупихме Бу като птица. Инак парите можеше и да не ни стигнат.

— Но вие нали нямате пари — попита Ането, припомнила си онова, което беше ѝ разправял Фидо.

— Защо да нямаме, имаме — обади се Дядо Таралежко, потупвайки красноречиво пояса си. — Ето, нека и госпожата да ти каже.

— От липса на пари, слава богу, не можем да се оплачем — потвърди госпожа Бухалица. — Спомняш ли си свраката Меги и капана, в който ти беше я хванала едно време? Е, нашите пари оттам идват — Меги беше принудена да се раздели с тях, преди да я пусна на свобода. Тя много дълго ми беше сърдита и даже по едно време се опитваше да си отмъсти ... но това са минали истории, нека не се отвличаме. Та, значи, ние имаме пари ... макар и понякога да не съм сигурна дали това е добре за нас. Някой изглежда е подшушнал на тукашните разбойници, че от нас може да се измъкне добра плячка. Вече от седмица

насам сме принудени да се крием и озъртаме като крадци. Затова и не посмяхме да ти се обадим открито в Корема на кита — тия плъхове ни изглеждаха много съмнително. Добре че тук се появиха само двама, ако беше ни нападнала цялата банда, свършено беше с нас.

— Добре, но какво все пак се е случило с Чарко? — прекъсна я Ането, неспособна да потиска повече безпокойството си.

— А, да, сега ще ти кажа. Те толкова много неща се случиха през това време, че откъдето и да започна, все трябва да прекъсвам и да обяснявам, инак нищо няма да разбереш. Та, значи, откупихме ние бедния Бу, после, щем не щем, понаучихме малко неговия език — той всичко само със знаци обяснява, нали знаеш —, и така разбрахме за бедата, сполетяла Чарко. Дядо Таралежко, я по-добре разправяй ти, че аз нещо се развълнувах.

— Това се е случило на другия бряг на реката, недалеч от... от къщата на призраците — поде старецът прекъснатия разказ. — Да, тая къща още я има, за разлика от нашите собствени... — Той се намръщи и продължи. — Но нали не случайно се казва, че зъл корен не се губи. Та така и с тия призраци... Знам, знам какво ще кажеш, моето момиче — че тия призраци всъщност не са зли, че такива ги е направило друго зло, което пък на тях се е случило. Знам, но не ми е лесно да повярвам, да ме прощаваш... Знам, с очите си видях, че те също могат да се превърнат в нещо добро и красиво, но като виждам какви злини вършат сега... ох, не ми е лесно, никак не ми е лесно с тях. Не мога да ги обикна и това е.

Та така. Какво точно е станало, Бу не може да каже, защото и самият той не го е видял с очите си. Двамата се били разделили само за час-два, нещо се били поскарали... и когато Бу се върнал да потърси приятеля си, що щеш — той лежал там, недалеч от тая къща, разпилян на парчета, безжизнен. Е, ха кажи ми сега кой освен призраците е способен на такова зло? Само тяхна работа е това, кой каквото ще да ми разправя!

Дядото размаха безсилно юмрук, после погледна смутено към Ането и продължи:

— Бу събрал частите колкото можал, мъчил се, правил, струвал — но такова зло лесно оправя ли се? Не можал да върне Чарко към жи-

вот, само успял да скрие повечето от частите, а после сам попаднал в мрежата на онзи търговец ... Имала глава да пати, какво да правиш? И, ей го на, обикаляме сега из цялата гора и се опитваме да изкупим обратно липсващите части на горкия Чарко, пък дано след това някак успеем и да го поправим. Тая работа лесна няма да е, то се знае, но ние не губим надежда, пък и вече почти всичко сме събрали, нали така, госпожо Бухалице? Остават ни само още ... — той бръкна в пояса си, извади грижливо сгънат лист хартия и зачете: — ... махалото, една пружина, десет зъбчати колела, лявата стрелка, един ключ ... Абе, не е малко, но най-тежкото вече е зад гърба ни. Щом намерихме останалите, ще намерим и тия, няма къде да отидат.

— А може ли ... да го видя? — попита Ането плахо. — Горкият Чарко, толкова ми е жал за него. Без него гората просто не е същата.

— Имаш право, детко, без него тая гора не е същата ... макар че аз вече не знам кое ѝ е същото на нашата гора, толкова много се промени тук всичко — каза Дядо Таралежко. — Но, разбира се, ей сега ще ти го покажа. Откак започнахме да се страхуваме от разбойници, ние все го крием из шубраците, бедния. Да не би да му се случи още някоя беля. Ей го къде е, в торбата.

Старецът се пресегна и без да става измъкна от шубрака голяма торба. Той внимателно я постави пред себе си, развърза я и се обърна към Ането.

— Ей го на, лежи си като заспал. Всеки път като го погледна и ми се струва, че аха-аха ще скокне и ще започне да рецитира някое от неговите си стихотворения ... Ех, Чарко, Чарко, кой те е карал да се заяждаш с ония чудовища?

Ането се приведе над отворената торба. Действително, Чарко лежеше вътре като заспал, само липсващите тук-там части подсказваха, че нещо не е наред. Изведнъж тя почувства как сълзите ѝ напират и смутено се отдръпна назад. Дядо Таралежко я гледаше разбиращо.

— Ще го оправим, чедо, ще го оправим ние. Той господин Чарко е кораво момче, нищо че понякога малко кекав изглежда. Нали така, Бу? Ще го оправим ли твоя приятел, я кажи!

Бу, който беше кацнал на едно от близките повалени дървета, вяло размаха криле. Възцари се тягостна тишина.

— Госпожо Бухалице, ти нали искаше да ми разправяш какво се е случило тук — обади се Ането плахо. — Като гледам колко много е променено всичко наоколо, струва ми се чудо, че ви срещам отново.

— Ами то и за нас самите е чудо, Ане — отвърна госпожа Бухалица с уморен, малко прегракнал глас. — Да ти кажа честно, ние и сами не знаем колко точно време измина. Тукашното време май все повече и повече започва да се обърква ...

Ах, да, как започна всичко ... Сигурно повечето хора ще ти кажат, че всичко започна с избухването на вулкана, но аз все си мисля, че нещата започнаха по-отрано. Нещо зло беше увиснало над гората, едно такова тежко и потискащо. По едно време започнаха да се появяват някакви странни гадини, невиждани и нечувани — паяци с по три глави, скакалци големи като крави, разни хищни калинки, и те като магарета ... Бяхме се видели в чудо, никой не знаеше какво да прави, но те, слава богу, изчезнаха от само себе си, все едно че някой ги изчисти с прахосмукачка. После пък времето започна да се променя както си иска — първо неспирни дъждове, после убийствена жега, веднъж наводнения, после суша ... Гората започна да линее, взеха да се появяват странни, невиждани дотогава дървета и храсти ... Докато накрая се случи най-голямата катастрофа. Планината, нашата стара планина, изведнъж се отвори и започна да бълва огън. Цели реки от лава се спуснаха от върха и пометеха всичко по пътя си. Старите места, които познаваш от едно време, моята къщица, воденичката на Дядо Таралежко — от тях днес и следа няма, даже не си спомням как самите ние се спасихме, толкова бързо стана всичко. Но това не беше краят. После от небето започна да вали гореща пепел и прах — тихо, но неспирно. Не беше останало място в гората да не се е подпалило. По едно време ние само бягахме насам-натам в търсене на местенце, където все още може да се живее. Ей тоя огнен дъжд превърна всичко в пустиня, а не самият вулкан. Ти скоро ще видиш и сама — от едно-времешния парк тук не е останало почти нищо, само руини. Но и те започват полека-лека да изчезват, защото повечето от старите занаяти и познания изчезнаха от главите ни като по магия. Вече никой не знае как се правят и най-простите инструменти, ще речеш, че някой ни е изтрил мозъците ... Никой не може да си обясни как е възможно

такова нещо, как до вчера имахме модерна техника, а днес се оказахме запокитени в миналото, с един замах...

Госпожа Бухалица замълча, веднъж или два пъти потисна напирасща въздишка, после добави:

— Но нека бъдем оптимисти, нали отново те срещнахме. Може пък ... твоето идване да не е случайно. Нали я знаеш нашата легенда?

Само за миг пред очите на Ането прелетя отново първата среща с госпожа Бухалица, изпитанието, на което старата птица я беше подложила, за да разбере дали тя наистина е човекът, търсещ път — легендарната фигура, която според тукашното поверие се появява всеки път когато гората има нужда от промени ... Тя въздъхна и потри чело. Ех, ако само всичко беше толкова просто колкото изглежда в легендите.

— Е, ние все пак се отървахме само с толкова, нали още сме живи — поде отново госпожа Бухалица. — Мнозина нямаха толкова късмет. Огънят погълна едни, други разпиля по всички посоки на гората.

Ането я изгледа с очи, пълни с надежда.

— Знам, знам какво ще ме питаш, дете — въздъхна отново старата птица. — Къде са нашите приятели, нали? Елфите, Джаста Дива, орлите, чайката-разбойник. Никак не ми се иска да те обезкуражавам, но наистина не мога да ти кажа нищо. Един-два пъти чухме да се носят слухове за някакви музиканти, които пеели на острова, но човек вече на нищо не може да се оплани в тази гора.

— Ще ги намерим, госпожо, рано или късно ще ги намерим — обади се Дядо Таралежко. — Полека-лека, нали все това ти казвам. Най-първо да оправим горкия Чарко, а после ще се погрижим и за останалите.

— Дано, дано — промърмори госпожа Бухалица, но очите ѝ си оставаха все така забулени. — Е, щом сега се появи и Червенокоска ...

— Но кога стана всичко това? — побърза да я прекъсне Ането. — Трябва да е изминало доста време оттогава. Ние самите никакви следи от пожар не открихме, поне досега.

— А, тя нашата гора е жилава, с всичко се оправя — намеси се отново Дядо Таралежко. — Пък и вулканът, да не чува дяволът, много отдавна не е избухвал. Само дето от време на време започва да пуши

и непрекъснато ни засипва с тоя прах, чумата да го тръшне. А колко време е изминало наистина никой не може да каже. Може да са петдесет години, а може да са и повече. Не знаем, чедо, не знаем.

— А... господин Лапцев? — попита отново Ането. — За него чували ли сте нещо?

Двамата старци се спогледаха неуверено.

— Не сме, не сме, Ане — отговори Дядо Таралежко след кратка пауза. — Да ти призная, преди време и ние все се надявахме на някакво чудо. Той, господинът, нали бил магьосник? Та, чакахме и ние всеки ден да се случи най-после това чудо, да дойде магьосникът и да ни отърве от всички злини, но ... така си и оставаме с чакането, и досега.

— Така си и знаех — промърмори Ането огорчено. — Господин Лапцев никога не се появява когато го очакваме. Ще има още дълго да чакаме ако не успеем да си помогнем сами.

— Добре, но какво да правим оттук нататък? — продължи тя след малко. — Вие двамата сигурно по-добре знаете къде да търсим останалите части на Чарко. Дано скоро успеем да съберем всичките. Но щом ви остават само още няколко ...

Старците отново размениха съзаклятнически погледи.

— Ох, ние ... още не сме ти казали всичко — обади се госпожа Бухалица. — Има ... още нещо.

Ането я изглежда тревожно.

— Какво?

— Не сме съвсем сигурни, но ...

— Казвай, моля те!

— Изглежда, че ние не сме единствените, които се интересуват от тия части.

— Но кому са притрябвали частите на един стар и раздрънкан степен часовник? И за какво?

— Там е работата! Ние също не знаем защо, но от известно време насам някой непрекъснато ни изпреварва. Вече на няколко пъти удряме на камък. Колкото по-малко части за изкупуване ни остават, толкова по-трудно става да ги намираме. При това другият, който и да е той, не пести парите. Търговците вече се чумерят и казват, че не

плащаме достатъчно добре. Непознатият предлагал двойни и тройни цени, за която и да било част на бедния Чарко.

— Но защо, за какво?

— Знае ли човек? Понякога направо си мисля, че Чарко има някой потаен враг. Но това, разбира се, е невъзможно. Всички познаваме Чарко ...

— Не може да бъде, госпожа, нали все това ти разправям — обади се и Дядо Таралежко. — Чарко и врагове — откъде-накъде? Случайност ще е това, сигурен съм. Хайде, нали знаеш — надеждата крепи човека. Нека се надяваме и си вършим работата — пък останалото ще се подреди от само себе си.

— Прав си, Дядо Таралежко. Разбира се, че си прав — въздъхна госпожа Бухалица.

— Всъщност ти ни завари на път — обърна се тя към Ането. — Решили сме този път да опитаме на острова. Там пазарът е много скъп, пък и ние никак не го харесваме това място, но вече нямаме избор. Навсякъде другаде сме претърсили и последното тъгълче.

— Досега нищо хубаво не чух за този остров — промърмори Ането. — Хич не се учудвам, че не ви се ходи натам.

— Да спи зло под камък — изпуктя Дядо Таралежко. — Лошо място е този остров, не случайно му се носи славата из цялата гора. Е, хайде. Да тръгваме, че много се заседяхме, а път ни чака. Аз какъвто съм скороходец, може и до довечера да не стигнем. Ставайте, да побързаме.

* * *

— Хайде-е-е, започва се! — Дядо Таралежко се обърна към приятелите си и поклати глава неодобрително. — Ето, гледайте, тия още оттук пари събират. Вярно казват хората, че и пиле не може да прехвъркне над този остров без да бъде оскубано. Пфуй, то все бива алчност, ама тукашната всичко надминава. Разбойници, същински разбойници!

След дълго и уморително ходене малката група най-после беше стигнала до мястото, откъдето можеше да се премине на острова. От двата моста, които Ането познаваше, сега беше останал само един,

при това застрашително разнебитен, без перила, с множество дупки и разкривени, ръждясали останки от железопътната линия, която някога беше минавала по него. За друг избор обаче не можеше да става и дума — на това място реката се беше разпростряла широко като езеро и брегът на острова едва се провиждаше в розовеещия здрач. От лодки или други плавателни съдове не се виждаше и следа. Само руините на няколко големи сгради, стърчащи недалеч от моста сред горската зеленина подсказваха, че това място е виждало и по-добри времена.

В началото на моста, на около десетина метра от нашите приятели, беше спусната дървена бариера, безразборно нацапана в най-различни цветове. Непосредствено до нея се намираше неголяма къщичка с дебело зарешетени прозорци, пред която стояха група пазачи, подпирани се на тояги. Над входа на къщичката се виждаше грубо скован дъсчен плакат, на който беше написано: „Такса за преминаване — индивидуална“.

— Хей, вие там! — провикна се един от пазачите, дребен и ужасно проскубан петел, облечен в окъсани джинси, пъстра риза, на която липсваха половината копчета и ботуши с огромни, подрънкващи шпори. — Ще минавате ли или ще се кумите така до утре? Не са ли ви казали още как стоят нещата тук? Щом някой се колебае, значи има нещо за криене. Колкото повече се колебаете, толкова повече се качва таксата.

— Ти пък все гледаш как да изплашиш хората — обади се лениво един от другарите му — дръглив пес, чието облекло се състоеше единствено от метален нашийник и лека препаска около слабините. — Те са честни хора, аз отдалеч ги подушвам. Ей сега ще си платят и ще минат. Пък и няма какъде да бързат, докато не дойде шефката няма кой да им определи цената. А тя сигурно ще се забави. Нали чу преди малко, че пак са хванали едного, дето се опитвал да прелети без да плаща. Господин Хуба сигурно ще остане много доволен, той за такива глупаци мило и драго дава. Още един, дето скоро няма да напусне тоя остров.

— Да бе, съвсем забравих — съгласи се петелът, но продължи да оглежда пътешествениците със зъл поглед. — Работата прави хората

свободни, господин Хуба нали все това повтаря. Леле мамо, що народ сме освободили досега, чет няма! Ха, ха, ха, ха ...

Дрезгавият му, продран смях прозвуча като плющене на камшик. Ането неволно се присви и отстъпи назад.

— Ще речеш, че са се върнали обратно времената на Хайно — изръмжа тихичко Дядо Таралежко. — Само по негово време събираха така пари за щяло и нещяло.

— А, ето я и шефката! — обади се стреснато дръгливият пес и скокна пъргаво, демонстрирайки особено старание: — Не се бутайте, не се бутайте, моля, на всички ще им дойде реда. Добър вечер, госпожа Пеги, пристигате тъкмо навреме. Тук вече започна да се събира навалица.

При звука на името „Пеги“ Ането здравата се стресна. Дали това наистина е свраката Пеги? Старата повлекана, която тя и раничката вече неведнъж бяха срещали? Слава богу, досега тя никога не беше ги виждала лице в лице. Последния път, когато я срещнаха, и двете бяха маскирани ... И все пак, ако ги разпознае? В гърлото ѝ заседна твърда буца, сърцето ѝ се разхлопа и ушите ѝ запищяха. Само това липсваше, да попаднат в ръцете на старите си врагове.

— Некадърници, пак сте се излежавали през цялото време! — дочу се писклив неприятен глас. Да, нямаше съмнение — това беше точно свраката Пеги, най-добрата приятелка на прочутата крадла Меги, с която ги свързваха толкова много истории.

— Претърсихте ли багажа им? — продължи да крещи свраката. — Огледахте ли навсякъде за скрити пари? Пак нищо не сте свършили, лентяи с лентяи, за всичко трябва да се грижа сама! До гуша ми е дошло от вас, мързеливци такива!

Очевидно свикнали с крясъците ѝ, пазачите равнодушно изчакаха, докато шефката се навика до насита. Пеги покрещя още малко, приближи към пътешествениците и ги заглежда с хищен поглед. Изведнъж очите ѝ се окръглиха от удивление, тя плесна с криле и се провикна:

— Я гледай ти! Виж кой ни е дошъл на гости! Направо да не повярваш!

Разкрачила крака и поставила заплашително криле на хълбоци, Пеги застана пред госпожа Бухалица и я загледа с блестящи от радост очи. Старата госпожа обаче не показваше ни най-малки признаци на уплаха, а си стоеше спокойно, понасяйки неприятния поглед на Пеги без видимо усилие. Свраката постоя така, търсейки следи от страх, но накрая се отказа и засъска злобно:

— Ха, ха-а-а, госпожа Бухалица лично! Дъртата врачка, пфуй, пфуй, пфуй! Жалко, че Меги не е тук, тя така щеше да се зарадва! Вие двете май имате много сметки за оправяне, а госпожа?

— Не знаех, че двете с Меги сте толкова добри приятелки — отвърна госпожа Бухалица равнодушно. — От нея съм чувала само, че не познавала по-голяма повлекана от вас, Пеги. Извинете за грубия израз, аз само повтарям думите ѝ.

Пеги направо подскочи от изненада.

— Ах, тая никаквица! — изсъска тя злобно, но тозчас се усети и закрепя с всички сили:

— Ти какво си позволяваш, дърта вещице! Меги ... Меги е моя приятелка, ти какво си мислиш? Да ни скараш ли се опитваш? Ха, ха-а-а, тия на мен не ми минават! Стара ... стара кокона такава!

— По плодовете се познава дървото, по думите — човека — отвърна госпожа Бухалица и сви рамене.

Пеги отново зяпна от изненада, огледа се глуповато насам-натам, после изведнъж получи пристъп на деловитост и, като измъкна от чантата си пакет омачкани квитанции, засъска тихо, но с безкрайна злоба:

— Така значи? Ще ми се подиграваш, а! Ей сега ще те науча аз тебе! Двойна, тройна, десеторна такса ще ми платиш, да ти държи топло за цял живот! А на излизане — още веднъж, тоя път от Меги! Не знаеш с кого си имаш работа, дърта повлекано! Почакай само докато кажа на Меги, тя хубавичко ще те посрещне! Ще ни запомниш ти нас двете, ще ни запомниш, докато си жива!

Глава единадесета:

Царството на господин Хуба

— Е, а сега накъде? Туй място хич не ми харесва, пък и вече става тъмно. Я да потърсим по-скоро подслон, че да не стане бея.

Дядо Таралежко спря по средата на широката тъмна алея и се огледа подозрително. Улиците на островния град, допреди малко изпълнени с минувачи, сега се изпразваха с такава бързина, че човек неволно започваше да се чувства някак неуютно, сякаш е попаднал на място, над което витае прокоба. След случката на моста настроението в групата и без това не беше особено приповдигнато. Те бяха побързали да се отдалечат колкото може по-скоро от моста, сподирени от злостните закани на Пеги. Злобната сврака беше им обещала най-тържествено, че ще се погрижи лично новината за тяхното пристигане да не убегне на Меги, началничката на островната полиция. А това, разбира се, можеше да означава само едно — неприятности, много сериозни неприятности. Крадлата Меги беше се сблъсквала с Ането вече на два пъти. И на два пъти беше излизала от сблъсъците с унизителни поражения, които едва ли някога би могла да забрави. Единственото им успокоение се състоеше в това, че досега Ането и раничката бяха останали незабелязани, но на това сигурно не можеше да се разчита завинаги. Ама че беда! За момент те дори бяха започнали да размислят дали да не напуснат острова веднага, но Ането не даде и дума да се спомене за такова нещо.

— А Чарко? — попита тя кратко и, след като никой ѝ отговори, отсече. — Ако искате, вие си тръгвайте. Ние обаче оставаме. Нали така, Раничке?

— Ох, ох, много си наперено, детко, дано да не е на уроки! — изпъшка Дядо Таралежко, но след това си замълча.

Госпожа Бухалица пък не беше проронила и дума след случката с Пеги. Само очите ѝ се бяха променили някак странно и сега изглеждаха студени като ледени кристали. Никой не се осмеляваше да я заговори — даже и Ането, която инак рядко се смущаваше от подобни неща.

Объркани и потиснати, пътешествениците се влачеха из улиците на островния град без да обръщат особено внимание на гледката. И напразно. Макар и видимо пострадал от изригванията на вулкана, островът все още си оставаше едно много впечатляващо място, особено в сравнение с всеобщата разруха по другите места. Многобройните дворци и кули от бившия парк Хайноланд, изгубили с времето игривата пъстрота на развлекателни центрове, сега изглеждаха неочаквано заплашително — сиви, мрачни, някак заканително озъбени на фона на опушеното небе. Тук-там между тях, подобно на прогнили зъби, стърчаха останките на различни полусъборени сгради, в които само с мъка се разпознаваха едновременно чудеса на парка — пречупен на две огромен обелиск, чийто отронен връх все още висеше заплашително, поддържан от стоманения скелет на конструкцията; до него китайска пагода, някога стройна и изящна, а сега подобна на обрулено от ураганен вятър дърво; изкривените ръждясали остатъци на увеселителното влакче ... И, разбира се, подобният на половин яйчена черупка купол на бившия шоу-театър, който стърчеше високо над останалите сгради и се виждаше отвсякъде, точно както и преди. Изобщо, всичко в този град оставяше впечатлението за нещо наежено, настръхнало, злобно. Нищо чудно, че безпокойството в малката група продължаваше да се усилва с всеки изминал момент.

— Знае ли някой накъде всъщност отиваме? — попита Ането след като бяха пресекли няколко подозрително празни алеи. — Тия улици изглеждат все по-запустели, тук наистина започвам да се чувствам някак неудобно.

— Ами то в центъра нищо не можело да се плати, чедо — отвърна Дядо Таралешко. — Така казват хората. Само из покрайнините можело да се намери по някое по-скромно място. Тия кръвопийци инак по три кожи смъквали от гърба на човека, още преди да са казали „добър вечер“.

— А, това не е вярно — обади се от тъмното един насмешлив, но заплашителен глас. — Ние първо казваме „добър вечер“, а едва след това ти смъкваме кожата от гърба. Ако не вярваш, гледай.

Преди някой от пътешествениците да е мигнал, те вече се видяха заобиколени от три високи фигури, плътно загърнати в дълги плащо-

ве, с маски на лицата. В ръцете им мътно проблясваха дълги метални остриета.

— Хайде сега, всички по ред, и без глупости — обади се един от нападателите. — Пари, скъпоценности, части — всичко, каквото имате, хвърляйте го в тая торба. И пак повтарям — без глупости! Ако някой иска да се прави на герой, нека размисли още веднъж, че след това ще бъде късно. Ние с героите не се церемоним много-много.

— Ох, ти пак се разплямпа, братле — прекъсна го един друг разбойник, грубо издърпа торбата от ръцете му и кресна:

— Без повече приказки! И по-бързо, докато не съм се ядосал! Раз, два, три.

Той направи крачка към Дядо Таралежко и ловко измъкна от пояса му неголяма торбичка, в която подрънкваха монети.

— Видя ли как се правят тия работи? — обърна се той към първия, после грабна от рамото на дядото торбата, в която лежеше разглобеният Чарко и я раздруса преценяващо. — Тук вътре май има нещо важно, а, дядка? Ти какво се разтрепери такъв?

— Момчета, вземете ни каквото искате, само тая торба не пипайте! — обади се Дядо Таралежко умолително. — Никаква работа няма да ви свърши тя, вътре има само ... само ...

— Само какво? Стари боклуци, нали? — обади се третият разбойник, който досега не беше проронил дума. Той се приближи с куцука-не към групата, взе торбата от ръцете на другаря си и я преметна през рамо. — Всички така казват. Хайде, по-бързо. Претърсете останалите и да изчезваме. Нощта едва започва, чака ни още много работа.

Не беше изминала и минута, а от разбойниците вече нямаше и следа, дочуваше се само потропването на ботушите им някъде от съседната улица. Нашите пътешественици стояха безмълвни, напълно съкрушени от това поредно нещастие. Този път наистина всичко изглеждаше безвъзвратно изгубено.

Но това още не беше краят. Те тъкмо бяха започнали да се съвземат, когато познатото чаткане на ботуши се зачу отново, този път много по-силно и отчетливо. Нямаше съмнение — разбойниците се завръщаха отново, тоя път за да ги довършат окончателно.

Така и стана. Само след миг трите маскирани фигури се появиха отново и, тоя път без прокрадване, се спуснаха хищно към малката група.

— Мародери! Главорези! Кръвопийци! — развика се първият от тях, размахвайки заканително дългия си нож. — Казвайте кой е убиецът, преди да съм започнал да ви режа като зелки!

— Чакай бе, момче, ти за какви ни вземаш? — отвърна Дядо Таралежко прехрипнало. — Ние сме мирни хора, какви ти убийци?

— Мирни хора, а? — изсъска оня, отвори торбата, измъкна отнякъде мъждукащо електрическо фенерче и освети лежащия вътре Чарко. — А това какво е? Кой го е убил? Казвайте веднага!

— Ами ... то и ние не знаем — отвърна дядото все така треперливо. — Пък и да знаехме, каква полза? От това нашият Чарко по-жив няма да стане.

— Чакай бе, ти откъде го познаваш? — провикна се разбойникът. — Я да те видя кой си!

Той повдигна фенерчето и насочи слабия лъч право в лицето на дядото. После измуча неразбираемо, светлината започна да трепери и фенерчето звучно изхлопа върху уличната настилка. Настъпи мрак.

— Дядо ... Дядо Таралежко ... това ти ли си? — обади се от тъмното разбойникът. Сега и неговият глас трепереше, досущ като тоя на дядото.

— Аз съм, аз съм, момче — отвърна Дядо Таралежко сепнато. — Ти пък откъде ме познаваш?

— Леле, каква беля щяхме да свършим! — каза другият разбойник, приближавайки се с накуцване. — Абе, хора, вие кестени ли имате в устата, защо не ни кажете още отначало кои сте?

В тъмното се чу сухото чаткане на старовремско огниво. Разбойникът припали с него малка факла, повдигна я високо и, като дръпна маската от лицето си, каза:

— Ха добре дошли в пъклото! От всички най-малко вас очаквахме да срещнем тука.

Отговори му всеобщо ахкане. А и как иначе?

Разбойникът не беше никой друг освен ... Пантата, старата граблива чайка, с която нашите пътешественици бяха разделили вече

толкова много приключения. Изправени редом до него, присвити от срам, стояха Ули и Оли — двамата синове на господин Орела, отколешните приятели на Ането.

* * *

— Има ли още гладни? А жадни? Момче, извинявай, забравих ти името. Ти нещо много слабичък ми се виждаш. Я хапни още малко, тя рибата няма да свърши. Пък и да свърши — бай ти Панта е насреща. Утре пак ще наловя колкото си щеш.

Пантата, запретнал около кръста си вехта престилка, току накуцваше около голямата кръгла трапеза и ловко жонглираше с тежкия тиган, от който се носеше апетитна миризма на пържена риба. Всички бяха изяли вече поне по три порции от неговия специалитет, но той все настояваше да уважат готварското му майсторство — инак щял страшно да се обиди, както непрекъснато повтаряше.

— Ха така. Довечера никой да не може по очи да си легне, майка ми все така казваше. — Той ги изгледа примижал, усмихна се и продължи: — Е, господин Орел, виждам, че не те сдържа вече. Хайде, поемай ти оттук нататък.

— Уважаеми приятели, уважаеми приятели! — господин Орелът внимателно почука със сребърна вилица по високата си кристална чаша, давайки знак за тишина. — Безкрайно се радвам да ви приветствам с добре дошли в това скромно жилище.

Той направи широк и малко показно-небрежен жест към луксозната обстановка, която ги заобикаляше. „Скромното“ жилище всъщност беше елегантната вила, в която Ането и нейните приятели вече бяха прекарвали няколко дни по време на предишното си посещение на острова. Както тогава, така и сега вилата просто блестеше от разкош — мрамор, полирано дърво и планински кристал подсказваха на всяка крачка, че собственикът няма нищо против малките радости в живота. Отвън вилата беше поизгубила малко показния си блясък и на пръв поглед човек трудно би могъл да се досети какво го очаква вътре, но това, както господин Орелът беше побързал да обясни, било

само за прикритие, за да се избегне завистта на съседите — „всички до един разбойници“, по собствените му думи.

— Съдбата, тази вечна шегобийка, се погрижи да ни събере отново — продължи Орелът малко попретруфената си реч. — Нека ѝ поблагодарим, но и да не забравяме, че тя харесва само онези, които успяват да си помогнат сами. Да, понякога човек е принуден да не ... подбира средствата. След като успяхме да се доберем до това убежище, ние избрахме ... разбойническия занаят. Нямахме друг избор, живеейки сред разбойници.

Той се закашля, огледа се малко гузно и продължи.

— Е, понякога ... стават и грешки, разбира се. Навярно не всички наши ... клиенти, хм, хм ... са разбойници. Но повечето от тях със сигурност са, уверявам ви. Впрочем, най-добре е сега да се съсредоточим върху плановите за утре. Ули, Оли, помогнете на гостите.

— Щом става дума за частите на господин Чарко ... — поде Ули, орелът с обица на човката. — Да ги намерим е, разбира се, въпрос на късмет, но при всички случаи тукашният пазар е най-доброто място, откъдето може да се започне.

— Още повече, че ние познаваме някои хора — добави брат му, разсеяно оправяйки прическата си, както винаги боядисана във всички цветове на дъгата. — Търговци, така да се каже. Ако имаме късмет, може би ще успеем да научим нещо за липсващите части.

— В такъв случай нека не злоупотребяваме повече с търпението на гостите — поде отново господин Орелът. — Вие двамата се поразтърпчете утре и се опитайте да узнаете всичко, което можете. Дали някой е чувал за тия части, появявали ли са се тук, търсят ли се и така нататък. След това ще видим. Утре вечер при всички случаи ще знаем с какви шансове разполагаме. А сега, аз бих предложил да си кажем „лека нощ“. Утре ни очаква труден ден.

* * *

Стаята, която Ането и раничката получиха, беше огромна, а леглото — толкова удобно, че нощта измина за миг, без каквито и да било кошмари — за първи път, откакто бяха дошли в Гората на призраците.

Когато Ули и Оли най-после се завърнаха от мисията си, обядът беше вече превалил. Ането имаше чувството, че е изминала поне година. Тя нетърпеливо се нахвърли върху им с купища въпроси, но за нейно разочарование беше принудена да чака докато те приключат съвещанието с баща си. Това поредно забавяне окончателно развали настроението ѝ, но цупенето не ѝ помогна особено много. Не само че съвещанието продължи цяла вечност, ами след това тя трябваше да чака и докато изгладнелите орли довършат обяда си... Когато те най-после обявиха, че са готови да поднесат новините, тя направо не се побираше в кожата си.

— Работата се оказа не съвсем лесна — започна Ули. — Отначало никой не искаше да говори за тия части. Всички се правеха на разсеяни. Но после Оли ги притисна и те изплюха камъчето: от няколко дни насам по пазара се въртял някакъв господин и плащал баснословни цени за всяка част от часовник, която намери. Само че настоявал всичко да остане в пълна тайна.

Дядо Таралежко и госпожа Бухалица се спогледаха красноречиво.

— Лошата новина е, че на пазара действително не може да се намери нито една част от часовник — подхвана Оли. — Този господин очевидно изкупува всичко, което намери, без да се интересува от цените. Много странно, наистина. Ние опитахме всички връзки, които имаме — и нищо. Нито една-единствена бурмичка, всичко е вече изкупено.

— Но това не е всичко — обади се отново Оли, подсмиввайки се тънко. — Има още една новина. Работата е там, че този господин се появява всеки ден, малко след обяд.

Изведнъж всички наскочаха.

— Кога?

— Къде?

— Защо не казахте веднага? Да тръгваме!

— Спокойствие, моля за спокойствие — намеси се господин Орелът. — Тази новина бе предвидена като изненада, и то не случайно. Ние знаем... колко нетърпеливи са някои от нашите приятели — той погледна изкосо към Ането — поради което сме принудени да

внимаваме двойно. В този град грешките се наказват доста жестоко. Впрочем, ние се погрижихме за всичко. На пазара вече ни очакват.

Слава богу, в следобедния час тесните улички на града бяха препълнени с народ и малката група не се отличаваеше особено на фона на пъстрата тълпа. Пък и островният пазар се оказа огромен, почти необозрим за несвикнали очи. Докъдето поглед стига, скрити сред руините на няколко от бившите дворци, се виждаха десетки малки магазинчета, сергии и бараки. Из тях неуморно щъкаха продавачи, купувачи, зяпачи — всички прекомерно заети, за да обръщат внимание на каквото и да е освен собствената си работа. Ането неволно се сети за посещенията си в мравуняка, толкова гледката наоколо ѝ напомняше за него.

Двамата млади орли ловко си проправяха път сред тълпата, помагайки си от време на време с колене, лакти, че и ритници. Или такива бяха порядките тук, или никой не смееше да се заяде със снажните орли, защото нито веднъж по пътя не се дочу оплакване или кавга. След като се буташа така в продължение на около петнадесет минути, нашите приятели най-после стигнаха до неголяма дъсчена барака, на чиято врата висеше разкривена табела с надпис „затворено“. Без да се смущава от това, Ули се приближи и здравата потропа на вратата. Сякаш чакало само това, отвътре се подаде дребно розово свинче с дългоноса зурла, облечено в карирано палто, което му беше малко дълго и се влачеше по пода.

— О, господо орлите! — разтрепери се от любезност свинчето, правейки дълбоки поклони. — Много ми е приятно, много ми е приятно. Моят магазин е винаги отворен за добри клиенти.

— Нямаме много време за приказки, Па! — прекъсна го Ули не особено любезно. — Ти знаеш за какво идваме.

— О, да, разбира се, господин Ули — залюбезничи свинчето отново. — Но господинът, когото търсите, още не се е появявал. Много съжалявам. Може би малко по-късно?

— Не се прави на глупав, Па! Хайде, отваряй по-бързо. Ние ще почакаме вътре, заедно с теб.

— Ах, така ли? Но, господин Ули, вие знаете как изглежда вътре при мен. Вашите приятели... може да се почувстват... хе, хе, малко неуютно.

— Па, не изпробвай търпението ни, драги! — обади се изотзад господин Орелът любезно, но твърдо. — Нали знаеш, че не обичаме да чакаме.

Свинчето огледа недоверчиво останалата част от компанията, измърмори нещо, но побърза да отвори вратата.

— По-бързо, по-бързо — подкани то с приглушен глас, оглеждайки се тревожно. — Тук навсякъде дебнат шпиони и крадци.

Приключенците се провряха набързо през тясната пролука, но веднага спряха, стъписани от почти пълната тъмнина. Бараката очевидно нямаше никакви прозорци, единствената светлина идеше от мъждива свещ, поставена на огромно прашно писалище до отсрещната стена. Но даже и така можеше да се види, че помещението е задръстено до пръсване с най-различни чували, сандъци, големи и малки предмети, кошници и какво ли не още. Магазинът на господин Па, оказа се, всъщност беше по-скоро склад, отколкото място, очакващо клиенти.

— Внимателно, много внимателно, моля! — господин Па ловко се провря между гостите и се настани зад писалищната маса, оглеждайки ги недоверчиво. — Моля не докосвайте нищо, всичко тук е подредено под най-строг ред. Ахем. Съжалявам, че не мога да предложа нищо освежително. За днес напитките свършиха.

— Па, престани с глупостите! — обади се недоволно Оли. — Половината от склада ти е пълен със стока, която сме доставили ние. Хайде, поразмърдай се и измисли нещо, на което да седнем. Няма да стърчим прави цял ден, нали?

Свинчето изгрухтя и се зае да премества различни кашони и сандъци, при което бараката се изпълни с такъв прахоляк, че нашите приятели дружно се разкихаха. Все пак се поосвободи малко място, след което те успяха да приседнат тук-там. Възцари се неудобно мълчание.

— Тихо! — изсъска изведнъж госпожа Бухалица, макар че в склада и без това не се чуваше ни най-малък шум. — Някой стои пред вратата. Нови ботуши, скъпи. Скърцат. И носи нещо тежко. Пъшка.

Па скокна и се втурна към вратата, но господин Орелът го закова със смразяващ поглед.

— Без глупости, Па! Ще отвориш само ако се потропа.

— Разбира се, разбира се, господин Орел — засуети се свинчето. — Аз исках само ...

То посочи към едно устройство, приличащо на перископ, което висеше непосредствено до вратата.

— Моите очи ... за навън, нали разбирате?

Без да губи повече време Па се залепи за окуляра на своята наблюдателница.

— Да, това е той — прошепна той треперливо. — Господин Орел, не може ли да направите така, че мен ... все едно ме няма?

В този момент на вратата се потропа тихо, но отчетливо.

— Хайде, Па! Нямаме време за глупости. Покани госта вътре ... Той нали е от твоите ... доверени клиенти?

— Точно затова, точно затова ...

— Отваряй! Сега! — изсъска господин Орелът и Па побърза да се подчини.

— А-а-а, господин търговецът — дочуха те мазния му глас отвън. — Добре дошли, добре дошли, господине! Магазинът на Па е винаги отворен за добри клиенти.

— Всъщност аз бързам — отвърна непознатият с приглушен глас. — Минах само за да попитам дали не се е появило нещо ново. От частите, които ме интересуват. Вие знаете, нали?

— Но разбира се, разбира се, господине! Как да не зная. А-а-а, не, не се е появявало нищо ново ...

— Негодникът! Ще го одера жив! — изсъска господин Орелът.

— Но в замяна на това имам за вас една новина — продължи Па и господин Орелът въздъхна облекчено. — Много, много важна новина. Заповядайте да поговорим вътре.

— Наистина ли е необходимо? — попита непознатият. — Кажете за какво става дума, нали ви казах, че бързам.

— О-о-о, господинът още не познава достатъчно добре нашия остров — забърбори Па като кречетало. — Тук важни неща не се споделят на улицата, уважаеми. Старо и добро правило. Изпитано от времето.

— Добре, добре, но по-бързо — отвърна онзи нервно и прекрачи прага. Па побърза да затвори вратата зад гърба му.

Изминаха миг или два, през които непознатият остана неподвижен докато очите му свикнат с тъмнината. Той беше загърнат от глава до пети в дълъг плащ с качулка, който го покриваше като пашкул. На гърба му се поклащаше доста голяма раница.

— Хей, какво означава това? — изпищя той уплашено, но беше късно — три дълги ножа вече го гъделичкаха под брадата. — Помощ!

— Съветвам ви да не вдигате много шум ако държите на живота си, драги — обади се господин Орелът без да става от мястото си. — Съдбата ви е напълно в собствените ви ръце. Ако покажете достатъчно добра воля няма да ви се случи нищо лошо, уверявам ви! Ние орлите никога не нарушаваме дадена дума.

— Ор... орлите — прошепна онзи. — Всичко е ясно.

— Ах, вие сте чували за нас? Е, толкова по-добре. Значи няма нужда да губим време в излишни приказки. Ще бъдете ли така любезен да ни обясните на какво се дължи вашият ... хм, хм, специален интерес към часовниковите части? Надявам се, че няма да ни залъгвате с някоя глупава история.

Непознатият се разтрепери така силно, че думите му едва се разбираха.

— Аз ... аз ... съм само ... дребен търговец. Дребен търговец, нищо повече.

— Дребен търговец, който пръска баснословни суми за часовникови части? — Сандъкът под господин Орела изскърца неприятно. — Страхувам се, че вие не ме вземате достатъчно на сериозно, драги.

Онзи се присви още повече и започна да каканиже:

— Всъщност ... всъщност ... аз не работя за себе си. Аз съм само посредник, нали разбирате? Но моят клиент ... моят покровител ... разполага с неограничени средства. И власт, огромна власт...

— Охо, това започва да става интересно. Някой, който разполага с огромна власт в Гората на призраците? Господин Хуба със сигур-

ност би платил добри пари, за да узнае за кого става дума. Досега той беше единственият, който се кичеше с подобни лаври.

— Хе, хе, господин Хуба — засмя се непознатият презрително. — Господин Хуба е само муха, която се мисли за слон. В сравнение с негово височество ...

Той спря внезапно, просна се по очи на пода и се завайка:

— Господа Орли, съжалете се над един беден, нещастен търговец! Аз никому не съм сторил зло, никому! Моля ви, уважаеми, благородни, достопочтени господа! Вземете ми всичко, но ме пуснете да си вървя! Моля ви, моля ви, господа!

— Точно сега ли, когато започна да става интересно? Впрочем, поне едно от предложенията ви ми се струва не лошо. Оли, Ули! Погрижете се за раницата на господина. А вие, уважаеми, махнете най-после тая качулка. Както виждате, ние играем с открити карти. Бих ви посъветвал да последвате примера ни.

Само за миг раницата на непознатия смени притежателя си. Той обаче не бързаше да снее качулката си.

— Още дълго ли ще трябва да чакаме? — подкани го господин Орелът.

Бавно, много бавно непознатият дръпна качулката си назад. Изпод нея се показаха блестящи тънки мустачки, после пухкави бели бакенбарди и накрая две дълги уши.

— Но това ... това е господин Зайо! — провикна се Ането и направи крачка напред. — Познавам го много добре, няма грешка!

Действително, пред тях стоеше точно господин Зайо — старият измамник и лъжец, с когото Ането и раничката се бяха сблъскали вече на два пъти, все за беля. Този път, както изглеждаше, нямаше да бъде по-различен от предишните.

Но тя очевидно не беше единствената, която беше запазила ясен спомен от предишните срещи. При звука на гласа ѝ господин Зайо замръзна. Очите му се оцъклиха от ужас.

— Чер ... червенокосата магьосница — промълви той едва чуто. — Господ да ни е на помощ!

Внезапно той направи огромен скок, който го пренесе зад гърба на свинчето, точно пред затворената врата. С един страхотен ритник

господин Зайо я изби заедно с всички ключалки, след което избяга навън преди някой да е ахнал. Само жалното скърцане на вратата, нелепо висеща на разбитите си панти, подсказваше, че случилото се не е било сън.

Както изглеждаше, лошият късмет все още продължаваше да преследва нашите приключенци. Господин Зайо изчезна също така внезапно, както беше се появил — а заедно с него и последната надежда да узнаят нещо повече за съдбата на счупения Чарко.

* * *

Господин Орелът явно полагаше огромни усилия, за да запази спокойствие. Досега, вече близо час след неприятния инцидент, той не беше казал нито дума, но очите му, искрящи от гняв, издаваха ясно какво се крие зад спокойната фасада. Кръстосал криле на гърдите си, той нервно крачеше из гостната стая на вилата. Насядали около масата, останалите приключенци не смееха да гъкнат.

— Непростима грешка! Непростима! — прекъсна той най-последното мълчанието си. — Пълна липса на професионализъм! Абсолютна! Да се оставим да бъдем изиграни ... от един заек! Едва ли е нужно да ви обяснявам колко много това ще затрудни плановете ни.

— Но Папа, кой можеше да предполага ... — обади се несмело Ули.

— Моля за тишина! — прекъсна го господин Орелът гневно. — Още не съм свършил. Това бягство рязко променя цялата ситуация. Не знам дали разбирате в каква опасност се намираме. Първо, навън се разхожда свободно някой, който ни познава. И, което е още по-лошо, този някой разполага с мощни покровители ...

— Ха! Господин Зайо и мощни покровители! — възкликна Ането презрително. — Аз не му вярвам нито дума! Той открай време си е бил лъжец и мошеник! Жалко, че тогава не успях да го натупам хубавичко! Още ме сърбят ръцете като си спомня!

— Госпожице Ане, за в бъдеще бих ви помолил да сдържате изблиците си! — прекъсна я господин Орелът с режещ тон. — Между другото, ако не беше вашата намеса, нещата на пазара може би щяха да

се развият по-различно. Сигурно най-вече на вас трябва да благодарим за това, че в момента се намираме в такова плачевно положение.

— Откъде-накъде? — разфуча се Ането. — Какво съм виновна аз, че заекът избяга? Ако вие си бяхте гледали работата по-добре...

— Какво, какво? — настръхна господин Орелът.

— Ахем — изкашля се Дядо Таралежко. — Нещо много взехме да се палим всички, я отдъхнете малко, та и дядо ви Таралежко да каже някоя приказка.

— Такава обида, при това в собствения ми дом! — Господин Орелът беше спрял по средата на стаята и заковал леден поглед право в лицето на Ането. Тя пък, от своя страна, му отговаряше с яростно мълчание, което, както всички знаеха, никога не водеше на добро.

— По-полека, по-полека, моля! — обади се отново Дядо Таралежко. — Ха стига толкова, че май ни чака и друга работа.

— Каква друга работа? — попита госпожа Бухалица. — Аз не виждам какво можем да направим оттук нататък.

— Ами, например, да запретнем ръкави и да сглобим нашия Чарко — отвърна Дядо Таралежко, подсмиввайки се под мустак.

— Тоест, как да го сглобим? Нищо не разбирам — каза господин Орелът, все още задавен от гняв.

— Ами, докато вие тук се препирахте, аз взех, та претърсих тая раница — отвърна Дядо Таралежко спокойно. — И гледайте какво намерих вътре.

Той бръкна в раницата, която лежеше на пода пред краката му и, под изумените погледи на спътниците си, бавно започна да вади и подрежда върху масата съдържанието ѝ. Изминаха няколко мълчаливи мига, после стаята изведнъж се изпълни с радостни възклицания.

Дори за Ането и Раничката, които нищо не разбираха от механика и майстория, беше ясно, че пред тях се намираха всички липсващи части, за които дядото беше говорил — плюс множество други, които старателният заек очевидно беше изкупувал навсякъде. Като по чудо, всички техни проблеми най-внезапно изглеждаха решени, поне засега.

* * *

— Полека, полека, това е фина работа — мърмореше Дядо Таралежко, изплезил език от напрежение. — Да не вземем да объркаме нещо. Ха така. Брей, гледай го нашия Чарко, по-хубав от нов стана. Ей го, и махалото си легна на мястото, сега остава само голямата пружина — и вече е готов! Ане, я ми подай тая пружина. Не, не оная малката, тя е от друг часовник. На такова кречетало като Чарко голяма пружина му трябва, инак отде ще вземе сили за толкова приказки? А, видиш ли, тая пасва като излята. Ха сега, дръпни се малко настрана, че ми правиш сянка, не виждам хубаво. Ей така.

Той спря за момент, изправи се и хвърли бърз поглед към приятелите си, заобиколили масата с лица, удължени от напрежение.

— Какво, май не ви се вярва, че ще тръгне отново? Хе, хе, дядо ви Таралежко що машинки е поправил през живота си, брой нямат! Дано само не съм забравил всичко, което знаех. Ха, ето, само това остана.

Той разтвори длан и показва големия часовников ключ, който всички познаваха.

— Само един път трябва да го навием момчето, като за прощъпалник. Оттам нататък то само ще се погрижи за всичко, като едно време. Хайде сега, не дишайте!

Той се пресегна, пхна ключа в дупката на циферблата, после внимателно го превъртя няколко пъти. Никакъв друг шум не нарушаваше тишината в стаята.

Измина около минута. Чарко лежеше все така неподвижно. После, най-неочаквано, ключът изведнъж започна да се върти от само себе си, махалото се разлюля като лудо, а зъбните клела се разтракаха и завъртяха. Без никакво предупреждение Чарко подскочна, седна на ръба на масата и започна да се оглежда любопитно. От всички страни се понесоха ликуващи възгласи, викове, въздишки... Без да им обръща никакво внимание, часовникът скочи на пода, отправи се право към Ането, падна на колене пред нея и каза с прокъсан от вълнение глас:

— Дулсинея! Дулсинея дел Тобосо! О, слънце на моите очи! Най-после!

Глава дванадесета: Дон Кикот де ла Манджа

Ако в стаята внезапно беше паднал гръм, всеобщото объркване и смущение едва ли биха били по-големи. Замръзнали от изненада, вперили един в друг невярващи очи, приятелите не смееха да произнесат нито звук, докато Чарко продължаваше речта си:

— О, ти, Дулсиней дел Тобосо, най-прекрасна сред прекрасните! Можеш с пълно право да се смяташ за най-щастлива от всички жени, които днес живеят на земята! Съдбата ти е отредила да видиш покорен на твоята воля и готов да изпълни всички твои желания един толкова знаменит и храбър рицар, какъвто е и ще бъде, Дон Кикот де Ла Манджа.

Тук му е времето да кажем, че никой — нито тогава, нито някога по-късно в хода на тази дълга и заплетена история —, не успя да разбере каква точно беше причината, поради която господин Чарко изкривяваше така смешно името на великия си предшественик. Дали това се дължеше на добре известния дефект в неговия говор, резултат от вечно изпадащите от устата му зъбни колела, или той просто беше решил, че не може да си позволи току-така да използва едно толкова велико име, си остана завинаги тайна. Пък и, откровено казано, за подобни въпроси никога не остана много време, защото още от първия момент на съживяването си господин Чарко положи всички усилия, за остане верен на името, което беше избрал. И тези усилия, както веднага стана ясно, никак не бяха за подценяване.

Привършил встъпителната си реч, Чарко се изправи, огледа отново компанията и, без да се интересува от нечие друго присъствие, изкомандва към Бу:

— Санчо, мой верни оръженосецо! Оседлай Росинант и се подготви за славен поход! Достатъчно време проспяхме, сега трябва отново да се погрижим за честта и славата на имената си!

Бу, който зяпаше втрещено, пропусна да реагира и за малко не предизвика катастрофа.

— Санчо, мързеливецо! — ревна Чарко, размахвайки заплашително тенекиените си криле. — Не чуваш ли какво ти говоря? Или отново си забравил какво означава да бъдеш оръженосец? Хайде, размърдай се! Нямаме време за губене, великаните и магьосниците сигурно отдавна са завладели всички острови и царства, които ни принадлежат по право.

Бу, несвикнал на подобни обръщения, се присви уплашено и потърси закрила в скута на Ането. Тя го притисна към гърдите си и, все още объркана до немай-къде, попита плахо:

— Но, Чарко, какво те прихваща? Погледни, всички сме тук, твоите приятели! Не ни ли познаваш вече?

Това изглежда малко поохлади гнева на летящия часовник. Във всеки случай той се поклони тромаво и обяви:

— О, повелителко на сърцето ми! Нямам честта да познавам когото и да било от присъстващите тук, но ако твърдиш, че те са твои приятели...

Той се поклони отново и каза:

— Многоуважаеми, няма да ви говоря за моята личност, защото е унизително да хвалиш сам себе си, но моят оръженосец ще ви обясни кой съм. Прочее, позволете ми да се представя: Дон Кикот де ла Манджа, странстващ рицар, търсач на приключения и верен слуга на своята възвишена, единствена, неповторима Дулсинея дел Тобосо. За мен е чест да служа на нейните приятели!

Напълно объркани, останалите се оглеждаха боязливо, страхувайки се да кажат нещо. Мълчанието ставаше все по-неудобно. Слава богу, в този момент напред пристъпи госпожа Бухалица, която каза:

— Уважаеми Дон Кикот, безкрайно съм поласкана да се запозная с вас. Името ми е Доня Бухалица, владетелка на далечен остров, от който съдбата за нещастие ме прокуди. Но, драги сеньор, аз трябва да призная, че поведението ви никак не подхожда на един толкова славен и известен рицар. Никой уважаващ себе си рицар не разговаря с оръженосеца си по този начин, най-малко от всички пък Дон Кикот, прочутият рицар на печалния образ.

В първия момент Чарко се изпъчи обидено, но после изглежда размисли, защото отвърна:

— Уважаема сеньора, моля извинете изблика на гняв, който ми попречи да се държа достойно пред една толкова благовъзпитана публика. Истината е, че Санчо е най-добрият и разумен оръженосец, който аз мога да си представя. Навярно някой зъл магьосник ме заслепява. Санчо, мой верни друже, ще приемеш ли извиненията на един стар, ако и малко своенравен приятел?

Подтикван от красноречивия поглед на госпожа Бухалица, Бу зажима утвърдително. Чарко се ухили и поде отново:

— А сега, стари ми приятелю, бъди така добър да запрегнеш Росинант, както вече те помолих. Времето лети, а с него и възможностите за печелене на слава, друже мой! Само лентяите очакват незаслужено признание! А що се отнася до Дон Кикот, той знае само едно: на път, към нови изпитания!

— Страхувам се, че на пътя ви се изправя неочаквано препятствие, уважаеми сеньор! — отвърна госпожа Бухалица. — Росинант, вашият верен кон, междувременно беше превърнат от зли магьосници във ... а-а-а, в ... заек, който за съжаление избяга ... надалеч. Преди да продължите важните си дела, първо ще трябва да надвием ... злите магьосници. Това пък изисква вие да се присъедините към нашата малка, но решена на всичко група. Сеньор Кикот, ще ни почетете ли с именитото си присъствие?

Чарко се замисли дълбоко, въздъхна няколко пъти, сякаш ей сега щеше да заплаче, после каза:

— О, мой бедни Росинанте! Мой стари друже, точно върху теб ли трябваше да се изсипе злобата на враговете ми? Точно ти ли от всички най-много заслужи да изпитаеш на гърба си камшиците на злата съдба, мащеха на всички ни? Но не, не се страхувай, друже мой! Дон Кикот никога няма да те изостави в беда! Сеньора! — Той гордо се изпъчи, при което махалото му едва не изпадна отново. — Дон Кикот е на вашите услуги!

Всички размениха погледи, изпълнени с облекчение.

— В такъв случай, уважаеми сеньор, ето първата задача, която ще трябва да изпълните: вие трябва да прекарате нощта в най-далечната стая на този тъжен замък, където ... ахем, от време на време се появя-

ват страшни духове — и да ги победите, ако се осмелят да се покажат във ваше присъствие. Готов ли сте за изпитанието, храбри рицарю?

— О, само това ли? — отвърна Чарко малко разочаровано. — Аз пък се надявах, че отново ще мога да се бия с вятърни мелници.

* * *

— Е, а сега какво? Може ли някой да ми каже какво да правим с тоя ... малоумник? Аз поне не виждам с какво можем да му помогнем.

Господин Орелът очевидно беше истински изнервен, щом си позволяваше да използва такива думи. Още никой не беше го чувал да говори по такъв начин.

— Дядо Таралежко, сигурен ли си, че си сглобил всичко правилно? — попита Ането предпазливо. — Може би, ако се опитаме отново ...

— Каквото можах, направих, моето момиче — отвърна дядото тъжно. — А за ново опитване ... не знам. Вие ако искате, опитвайте, но аз не се наемам да разглобя Чарко. Не мога, сърце не ми дава. Как тъй, нали си е жив ...

— Там е работата я! — обади се Пантата, старият разбойник. — Докато не беше жив, все можехме да се оправим с него. Но сега, какъвто си е ... скоклив, май доста ще се изпотим докато го научим на ум и разум.

— Това излага всички ни на голям риск — заяви господин Орелът мрачно. — Ако господин Чарко ... или Дон Кикот, не знам вече как да го наричам ... настоява да върши каквото си иска, то убежището ни ще престане да бъде сигурно. И без това вече си имаме достатъчно ядове с оня заек. Съжалявам, но в момента се нуждаем от спешно решение на проблема ... колкото и коравосърдечно да звучи това.

— Ами ... да вземем тогава да го изхвърлим на боклука, какво чакаме? — каза Ането ядно. — А след това ще теглим жребий, да видим кой ще е следващия.

— Без иронични забележки, моля! — кипна отново господин Орелът. — Ситуацията ни е прекалено сериозна, за да си позволим подобни неща!

— Моля за спокойствие, моля за спокойствие! — каза госпожа Бухалица. — Може би не всичко е толкова изгубено.

— Какво искате да кажете? — изръмжа господин Орелът, все още много ядосан. — Имате ли някаква идея?

— И да, и не — отвърна госпожа Бухалица спокойно.

— Не разбирам. Какво означава това? Да или не?

— Това ще разберем едва след като сме опитали. Засега ще ви кажа само едно: „Духът на машината“.

За момент се възцари мълчание. То обаче не продължи дълго.

— Ха! — възкликна господин Орелът подигравателно. — „Духът на машината“, бабини деветини! Ако това е най-доброто, което можете да предложите, още отсега ми е ясно докъде ще стигнем. Аз отказвам решително да взема на сериозно подобни измислици!

— А може би все пак си струва да се опита. Тази гора е безкрайна, както и чудесата в нея — настоя госпожа Бухалица.

— Може, но без мен! Както вече казах: аз не вярвам в подобни ... налудничави идеи!

— Но за какво става дума? — намеси се в разговора Ането. — Може ли някой да ми обясни какъв е този „Дух на машината“.

— „Духът на машината“ е последната надежда на всички нещастници в тази гора, Ане — отвърна госпожа Бухалица. — Това е ... нещо, при което отиват всички, на които не е останала друга надежда освен едно — да се случи чудо. И, казват, понякога чудото наистина се случвало. Ако духът е в добро настроение и човек успее да отговори на въпросите му ...

— Аз пък смятам, че това са пълни глупости! — възрази господин Орелът. — Всъщност тоя „Дух“ изобщо не съществува. Досега не съм срещал никой, който го е виждал с очите си.

— Разбира се, че не сте, господин Орел — отговори госпожа Бухалица хладно. — Известно на всички е, че духът се появява само на онези, които вярват в неговото съществуване. А сред вашите познати едва ли има такива.

— Достатъчно, достатъчно! Предлагам да прекъснем този безсмислен спор преди да сме се скарали окончателно! Впрочем, гостопри-

емството и без това ме задължава да се обърна към по-важни неща. Господа, вечерята е сервирана!

Настроението днес, за разлика от предишните вечери, беше доста потиснато и разговорите никак не вървяха, въпреки усилията на господин Орела, който с всички сили се стараеше да разведри унилата обстановка. Той разказа немалко весели и поучителни истории из дългия си живот, но настроението си оставаше все така вяло.

— Всъщност животът тук никак не е весел — въздъхна той накрая, сякаш съгласявайки се да се присъедини към общото настроение. — Да живееш в непрекъснат страх, заобиколен от разбойници, не е лесна работа, дори и ако ... ти самият си станал разбойник. Откровено казано, аз бих дал мило и драго, за да променя нещо на този остров. Но този негодник Хуба държи всичко в ръцете си, нищо не може да се направи. Самите ние отдавна бихме напуснали острова, ако можеше да се живее човешки и на някое друго място в тази гора ...

— Но ние току-що пристигаме от едно място, което съвсем не изглеждаше толкова печално — прекъсна го Ането, с което си спечели един пореден пронизващ поглед. — Вие сигурно сте чували за Корема на кита, нали? Там хората ми изглеждаха доста щастливи и безгрижни, макар и да живеят в същата тази гора.

— М-да, чували сме — отвърна господин Орелът малко кисело. — Това място отдавна вече е трън в окоото на добричкия ни градоначалник. Тук рядко минава ден, в който да не се говори за Корема на кита, особено в така наречения ни вестник. Да си призная, ако бях на мястото на безгрижните хора, за които говорите, аз сериозно бих се замислил дали не е време да се позагрижа малко.

— Какво искате да кажете? — изгледа го Ането сепнато.

— Нищо особено. Човек трябва да е повече от сляп, за да не вижда накъде отиват кроежите на господин Хуба. Той дори не се опитва да ги държи в тайна. Ето, уверете се сами.

Той постави на клюна си чифт елегантни очила, извади отнякъде вестник и зачете:

„Безсрамните претенции за самоуправление на така наречените „свободни поселници“ от Корема на кита са грубо изкривяване на

историческите факти. Всички жители на гората знаят, че Коремът на кита е само част от стария парк „Хайноланд“. А това означава, че той се намира под управлението на островните власти. „Коремът на кита“ винаги е бил наш — и той си остава такъв, въпреки безсрамието на сегашните му жители (което, не ще и дума, просто плаче за едно заслужено наказание).“

Ането подсвирна от изненада.

— Охо. Това наистина звучи ... не особено приятелски.

— Напоследък сме принудени да се наслаждаваме на такива речи почти всеки ден. Вече започвам да се питам какво означава всичко това. Дали господин Хуба не подготвя някоя изненада за вашите ... хм, безгрижни познати?

— Ха, ако бяха само речи! — възкликна Ули, подръпвайки обичайната на човката си. — В последно време непрекъснато забелязвам цели роти от плъхове, които тренират ръкопашен бой на стадиона в Грьмотевичната зала. Даже няколко гладиаторски игри отложиха заради техните упражнения.

— Момент, момент! Плъхове ли каза? — изглежда го Ането стреснато.

— Плъхове, разбира се, какво друго. Личната гвардия на господин Хуба. Той от месеци насам ги събира тук — истинска паплач, обесници от кол и въже.

— Но ние ... ние вече срещнахме едни такива плъхове. Там, в Корема на кита. Аз без да искам чух как един от тях разправяше за някаква скица на мястото. А после ... после те едва не ни ...

Тя набързо разказа всичко, което им се беше случило след злощастния инцидент на излизане от горското убежище. Останалите я слушаха напрегнато и лицата им започваха да се обтягат все повече и повече.

— Слава богу, че госпожа Бухалица е успяла да се намеси — каза господин Орелът загрижено. — Тия две отрепки, Рамбо и Чико, са добре известни тук. Офицери в гвардията на господин Хуба, между другото. Ако е вярно това, което се говори за тях, те наистина са способни на всичко. А нападението срещу вас показва само, че те подготвят нещо, което искат да запазят в тайна. Нещата очевидно са напреднали много повече, отколкото ние предполагахме.

— Но това ... това е ужасно! — провикна се Ането, напълно забравила грижите около Чарко. — Не можем да оставим всичко така, трябва на всяка цена да направим нещо! Тия хора ни спасиха живота!

— Преди да направим каквото и да било, необходимо е добре да преценим обстановката — отвърна господин Орелът хладно. — Вече знаем колко пагубни могат да бъдат прибързаните действия. Всичко, с което разполагаме в момента са известни подозрения. Ако зад тях наистина се крие нещо, то господин Хуба очевидно планира военна акция срещу заселниците. Но кога и как? Без да имаме отговори на тия въпроси едва ли си струва да предприемем нещо.

— Но как да разберем нещо повече? — попита Ането. — Трябва да измислим нещо, не можем да стоим със скръстени ръце!

— Без съмнение, без съмнение — отвърна господин Орелът. — Но преди да сме предприели каквото и да било, аз бих искал отново да обсъдим положението. По всичко изглежда, че сме на път да се впуснем в нова авантюра, без да сме излезли от предишната. Ако решим, че е необходимо да помогнем на заселниците от Корема на кита, то всички трябва да са наясно с последствията. На първо място: това означава, че обявяваме война на господин Хуба. Едва ли е необходимо да обяснявам какво следва от това. И на второ място: нека не забравяме, че господин Чарко все още е в критично състояние. Да се занимаваме и с двете неща ще можем само ако групата се раздели на две. Съгласни ли сте с това?

— Не се безпокойте за господин Чарко — обади се госпожа Бухалица. — Аз поемам грижата за него. Дядо Таралежко, ти нали ще ми помогнеш?

— Иска ли питане, госпожа? Инак за какво бихме толкова път? А пък и Бу сигурно ще ни помага. Той приятеля си в беда няма да остави.

— Много добре — продължи господин Орелът. — Значи всички са наясно с положението. В такъв случай можем и да започнем.

— Но, господин Орел, а какво ще стане с вас, ако ... ако се случи нещо непредвидено? — попита госпожа Бухалица смутено. — Вие сте единственият тук, който наистина може да изгуби много. Тази вила, целият ви живот ...

— Моят живот не се изчерпва с една вила! — каза господин Орелът сухо. — Пък и нещата тук и без това вървят накъм пълен провал. Както е тръгнало, скоро ще трябва да слугуваме на шопари и плъхове. Напоследък съвсем започнах да се разсъхвам, старите ми кости спешно се нуждаят от малко движение. Впрочем, достатъчно с приказките, време е за работа.

Той стана и махна с крило към синовете си.

— Ули, Оли! На вас се пада честта да поемете изпълнението на първата задача в тази операция. Елате, ще ви обясня какво трябва да правите.

* * *

Когато на външната врата най-после се чу уговореното почукване, всички скочиха и се втурнаха натам, но господин Орелът ги спря с команден жест. После предпазливо се приближи до вратата и попита:

— Кой там?

— Папа, ние сме, всичко е наред — дочу се възбуденият глас на Оли. — Отваряй вратата по-бързо!

— Парола! — отвърна господин Орелът намръщено и отвори едва след като отвън му отвърнаха с уговорената дума. — При работа като нашата дисциплината стои над всичко, момчета! Не ме карайте да ви припомням това прекалено често!

Той се отдръпна от вратата и пропусна Ули и Оли, които пристъпиха напред с тържествуващ вид, мятайки на пода тежкия чувал, който влачеха със себе си. Отвътре се чу глухо пшккане.

— Как премина операцията? Някакви усложнения? — попита ги господин Орелът без да обръща внимание на радостните им погледи.

— Никакви! Всичко премина по план — отговори Ули, полагайки видими усилия, за да спазва реда, на който баща му настояваше. — А сега може ли да отворим чувала?

Господин Орелът кимна и отново зае мястото си до масата. Младите орли бързо развързаха чувала, подхванаха го и изтърсиха съдържанието му на пода без много церемонии. След това се отдръпнаха настрана и зачакаха.

— Добър вечер, господин Чико — каза господин Орелът без дори да погледне към неподвижно лежащия на пода, напълно скован от страх мишок. — Надявам се, че нашата не съвсем любезна покана не ви е лишила от дар слово. Защото, както скоро ще видите, ние с вас имаме доста неща за обсъждане.

Глава тринадесета:

Самостоятелна акция

Господин Орелът уморено разтри очи и посегна към поредната за тая сутрин чаша кафе. Въпреки измъчващото ги нетърпение всички седяха мълчаливо около голямата маса и изчакваха момента, в който той ще реши да проговори. Нощта отдавна беше преминала, привършил бе и разпитът на мишока, провеждан от братята-орли, но все още никой не знаеше какво точно те са изкопчили от него.

— М-да-а-а — проточи най-после господин Орелът. — Страхувам се, че новините няма да ви зарадват. Нашите опасения, за съжаление, се оказаха напълно оправдани. Нещо повече ...

Без да бърза, но сбито и ясно, той им предаде онова, което синовете му бяха узнали от мишока. Оказа се, че господин Хуба вече е привършил подготовката на планираното нападение и до започването на атаката оставаха броени дни. Всички започнаха да настръхват.

— Ситуацията наистина е доста тревожна — привърши господин Орелът. — Още повече, че, доколкото познавам добрия господин Хуба, той няма да се ограничи само с това селище. Апетитът му едва се пробужда и, ако не се намери сила, която да му се противопостави, може отново да преживеем неща, които познаваме от времето на Хайно ... Необходимо е да се действа, при това бързо. М-да. Аз вече си позволих да нахвърля един план, с който искам да ви запозная. Ние четиримата (той посочи към синовете си и Пантата) ще предупредим заселниците за предстоящото нападение. За вас остава задачата да се грижите за сигурността на това жилище, както и за господин Чарко.

— Но това ... това не е равностойно — възпротиви се Ането. — Вие поемате всичко интересно, а за нас остава само да скучаем тук. Не съм съгласна, аз също искам да участвам в операцията.

Господин Орелът изкриви врат и я изгледа с поглед, от който обикновено се вкисва млякото.

— Господа — процеди той през стисната човка. — Аз вече започвам да се уморявам от непрекъснатите спорове с тази многознайница. Ще имате ли добрината да ми помогнете?

— Ане, господин Орелът има право — започна предпазливо Дядо Таралежко. — Ние си те познаваме отдавна, но този път ще трябва да послушаш по-старите. Войната не е работа за деца, та ако ще и през огън и вода да са минали. Хайде, послушай, моля те.

Ането стисна устни и се нацупи, с което предизвика усмивки по лицата на младите орли. Това само я ядоса още повече и тя вече се канеше да отговори остро, когато раничката ѝ прошепна:

— Ти какво, пак ли започваш? Престани с глупостите, само ни правиш смешни в очите на всички! Ако си решила да се правиш на героиня, ще трябва да продължиш без мен, във всеки случай. Аз от тук не мърдам!

Червенокоска изфуча като котка и каза сърдито:

— Е, поне няма да съм виновна като изгубите войната. Добре, оправяйте се тогава без мен!

За нейно голямо разочарование никой не ѝ обърна внимание и разговорът премина към указанията, които господин Орелът раздаде на всички. Дори Петър получи някаква скромна задача, само за нея не се намери нищичко. Ха, голяма работа! Да правят каквото искат, без нея така или иначе ще оплескат всичко!

Тя потъна дълбоко в стола си и се зарече никога през живота си да не каже дума повече.

* * *

— А сега какво? Така ли ще продължаваме да се цупим? Слушай, ти започваш здравата да опъваш нервите на всички, това ясно ли ти е?

Раничката беше страшно ядосана и въобще не се опитваше да крие гнева си. Изправена на пръсти, тя бе застанала до леглото и дърпаше завивката, с която Ането се беше завила през глава.

— Остави ме на мира — изръмжа Ането изпод завивката. — Казах ти вече, че искам да бъда сама!

— Глупости на търкалета! — кресна раничката. — Онзи откачен рицар вече цялата къща обърна с главата надолу. От два часа насам се дърли, че те е отвлякъл някой магьосник и че той трябвало да се бие с него.

— Да го успокоява господин Орелът! Той нали от всичко разбира?

— Господин Орелът го няма вече от два дни насам, тая мисъл ще влезе ли най-после в главата ти? А ние не можем да удържаме Чарко повече, направихме всичко, каквото можахме. Вчера цял ден сме му майсторили броня от картон, там долу е истинска забавачница. Е какво, сега доволна ли си?

Отговори ѝ мълчание.

— Слушай, ако не престанеш веднага, тогава ... тогава ...

Раничката се запъна и затърси по-остри думи.

— Какво тогава? Няма ли да ме обичаш повече?

— Тогава ... тръгвам сама ... тоест заедно с Петър, Бу и Чарко ... да търсим онзи Дух на машината. Това не може да продължава така!

— Какво, какво? — рошавата глава на Ането изведнъж щръкна изпод завивката. — Я повтори!

— Ами да! — напери се раничката, почувствала, че този път е напипала вярна следа. — Като си толкова сърдита, стой си сама в къщи! Ние ще тръгнем и без теб!

— Я престани веднага! Кой ще ви пусне да тръгнете без мен ... искам да кажа, сами? Госпожа Бухалица и Дядо Таралежко дума няма да позволят да се спомене за такова нещо. Пък и да ви пуснат, докъде ще стигнете? С откачения Чарко и смелчагата Петър, сами сред чудовищата ...

— А, що се отнася до мен, аз нямам нищо против — обади се госпожа Бухалица откъм вратата. Както винаги, тя беше се появила напълно безшумно. — А раничката е толкова свободна колкото и всеки друг. Ако реши да тръгне, никой няма да я спира. Впрочем, тази идея ми се струва единствено разумната в момента. Друг начин да помогнем на бедния Чарко не виждам.

— Но господин Орелът каза, че това са бабини деветини! — опъна се Ането. — Тоя Дух на машината не съществувал, всички го чухме.

— Не съвсем отдавна ти пък твърдеше, че нямало призраци, забрави ли вече? — отвърна госпожа Бухалица. — Както и че нямало говорещи раници.

— Това пък никога не съм го казвала — изропта Ането.

— Аха. Е добре, както и да е. Раничке, ела, ще трябва да уговорим подробностите.

Тя се обърна и понечи да излезе.

— Ахем — изкашля се Ането високо.

Госпожа Бухалица и раничката продължиха навън без да ѝ обръщат внимание.

— Ахем, ахем — изкашля се Ането още по-силно, но като видя, че никой не ѝ обръща внимание, чевръсто скочи от леглото и зашляпа с боси крака по мраморната настилка. — Хей, почакайте малко. Искам да ви кажа нещо.

Госпожа Бухалица ѝ хвърли небрежен поглед през рамо.

— Някой друг път, сега нямаме време.

— Ама аз... — Ането се запъна, после продължи малко треперливо. — Аз също искам да участвам.

— Я. Ново двајсет. — Госпожа Бухалица се обърна и я измери с дълъг, неприятен поглед. — Досега нали искаше само да те оставим на мира?

— Аз... съжалявам. Това... това беше много глупаво от моя страна, признавам. Не знам какво ме прихвана, вече толкова отдавна не бях се държала така...

— Някои неща май никога не се променят, а, Раничке? — попита госпожа Бухалица, продължавайки да пронизва Ането с поглед. — Както гледам, май ще е по-добре да се доверим на вашия нов приятел, Петър. Той поне не изпада така лесно в разни... настроения.

— Ама аз също не изпадам чак толкова лесно — възкликна Ането обидено. — Какво да направя като господин Орелът винаги иска да командва?

— Господин Орелът, за разлика от теб, поне има опит в командването. А освен това той не се завива през глава в леглото когато някой му се възпротиви.

— Да, но той е възрастен. А аз съм още дете.

— В Гората на призраците това не е извинение. Забрави ли вече?

— Ох, добре, добре, добре! Държах се глупаво, съжалявам! Наистина съжалявам, това няма да се повтори. Какво да кажа още?

— Това май вече сме го чували. Раничке, дали има смисъл да ѝ се доверим още веднъж?

— Ако госпожица Червенокоска бъде така любезна да разбере веднъж завинаги, че не всичко на света се върти около нея — започна раничката ехидно. После бързо добави: — Ама че ме ядоса, магаре такова! Вече наистина се канех да те оставя сама. Хайде, обличай се по-бързо и тръгвай с нас, преди да съм размислила отново.

Тоя път Ането постави рекорд по бързо обличане. Още никой не беше я виждал така старателна и мълчалива, даже и раничката.

* * *

— Нека започнем с най-важното — каза госпожа Бухалица когато всички бяха насядали около кръглата маса. (Чарко най-после бе приел да продължи борбата с „духовете“, а пленникът-мишок лежеше овързан в килера). — Има две основни трудности при допитването до Духа. Първо — човек трябва да го открие. И второ — трябва да се отговори на въпросите, които той задава.

— Тоест, какви въпроси? — прекъсна я Ането, нетърпелива както винаги. — Някакви гатанки ли? Или може би логически задачи, както тогава в гнездото на орлите?

— Това никой не може да каже. Духът забранява на всекиго, с когото е разговарял, да издаде каквото и да било. Така поне разказват хората, които са имали работа с него.

— Тъй, тъй. Аз същото съм чувал — потвърди Дядо Таралежко, подръпвайки от лулата си.

— Значи тоя Дух разполага с огромна мощ, така ли? Щом може да те намери навсякъде — продължи да разпитва Ането. — Той да не би ... да е някакъв магьосник?

— Като господин Лапцев, имаш пред вид? Не, не ми се вярва. Духът винаги се появява там, където има машини. Оттам и името му, разбираш ли? По някакъв начин той успява ... да ги командва ... или нещо

такова, не съм сигурна. Във всеки случай първо трябва да определим мястото, където ще го търсите. Това е, общо взето, най-лесната част от задачата ви. Местата в гората, където могат да се намерят остатъци от машини, не са чак толкова много.

Тя бръкна в чантата си и извади стара орфана брошура. Ането ахна. Без съмнение това беше една от рекламните брошури на бившия парк „Хайноланд“, ония с пъстрите карти, каквито тя и раничката бяха ползвали при последното си идване.

— Ето — почука госпожа Бухалица по картата, която беше разстрала на масата. — Тук, отвъд реката, се намират руините на стария „Дино-парк“. До тях, след като се пресече железопътната линия, се намират развалините на Зоопарка, а още по-нататък се стига до Къщата на призраците и Олтара, с Огъня на вечната промяна. Но толкова далеч едва ли ще трябва да ходите. Освен това, както се чува, къщата на призраците отново е населена ... Няма да е зле ако я заобикаляте по-отдалеч.

— Но това никак не изглежда трудно — обади се раничката предпазливо. — От тук до Дино-парка са само няколко часа път. Ако се стегнем, може да свършим всичко само за един ден.

— Аз ще се радвам най-много от всички ако това се окаже толкова просто — отвърна госпожа Бухалица. — Но нека не забравяме, че тази гора е пълна с чудеса и тайнства. Пътят до Дино-парка може да се окаже не чак толкова лесен. А освен това ще трябва да помислим и как да намерим безопасен начин да ви изведем извън острова. Забравихте ли за ония свраки?

Двете приятелки прехапаха устни. Действително, те съвсем бяха забравили заканите на Пеги. А че с Меги няма шега и без това знаеха всички.

— Слава богу, Меги все още не знае, че вие двете сте тук — продължи старата дама — В това се състои единственият ни шанс. Ако успеем да издебнем момент, в който тя не е на мястото си, може би пазачите ще ви пропуснат. Във всеки случай друга възможност не виждам. Освен това трябва да сте наясно, че тоя път аз и Дядо Таралежко не можем да ви съпровождаме. Прекалено опасно е след като Меги знае, че сме тук. Пък и някой трябва да остане тук, за да се грижи за пленника.

— Струва ми се, че няма защо да разчитаме на късмет — каза Ането. — Според мен има само един начин: трябва предварително да подмамим Меги на друго място.

— Ти какво, пак номера с парите ли искаш да ѝ погодиш? — ухили се раничката. — Като едно време, при гнездото ѝ?

— Не, тя втори път няма да се хване на един и същи трик. Трябва да измислим нещо, за което тя не е подготвена.

— Добре, но какво точно? На мен нищо не ми хрумва.

— На мен също — намръщи се Ането. — Но може би ако се напънем заедно ...

— Извинявайте, може ли и аз да кажа нещо? — попита Петър, забил очи в пода.

— Разбира се, казвай — усмихна се госпожа Бухалица.

— Вие нали споменахте, че тази сврака ... Меги, ще направи всичко възможно да не ви изпусне втори път?

— Ами да, това е ... да речем, твърде вероятно.

— Е, в такъв случай, какво ще стане ако ...

Петър се наведе напред и, постепенно разпалвайки се, започна да обяснява в какво се състои хрумването му. Полека-лека очите на всички заблестяха. След малко те започнаха да се побутват, усмихвайки се лукаво.

Глава четиринадесета: Какаторис Леталис

Пеги седеше намусено в караулното помещение и за кой ли път проклинаше глупостта си. Да изпусне двамата дъртаци така лекомислено! След като вече бяха в ръцете ѝ! Нищо чудно, че шефката се запени от ярост. Колко дни вече минаха, а тя не престава да ѝ трие сол на главата. „Глупачка, повлекана, мързелана, идиотка, тъпачка ...“ Какво ли само не ѝ се наложи да преглътне от Меги. А пък едно време уж бяха приятелки! Ха, приятелки! Онази злобарка даже ѝ наложи арест, пред очите на всички. Е, това вече беше прекалено! Пеги направо се пръскаше от яд при мисълта за това колко тежко я бяха наказали. Откъде би могла да знае, че шефката ще държи толкова много на двама безобидни старци? Е, вярно, наоколо се носеха слухове, че навремето си е имала разправии с тях, но на слуховете това им е работата, да се носят. Кой да знае, че в тоя случай ставало дума за истината? А и ония хитреци все едно че в дън земя потънаха. Къде ли не ги търсиха, кое ли място не преобърнаха с главата надолу — няма и няма. Всички шпиони получиха най-точно описание, ходят и душат навсякъде — и все нищо. Ще речеш, че ония са се разтворили във въздуха. И това ако не е лош късмет! По дяволите! Триста пъти по дяволите!

— Шефке ... — подаде зурла през вратата един от подчинените ѝ, четинест глиган с дребни, кръвясали очи. — Тука те търси един ... дребен такъв. Разправя, че било важно.

— Не ви ли казах да не ме безпокоите! — кресна Пеги, най-последна намерила някого, на когото да излее яда си. — Идиоти! Диванета! Тъпанари!

— Ама тоя настоява бе, шефке — изгрухтя глиганът отново. — Имал нещо да ти казва ... за ония двамата, дето ги търсим.

— Какво? — Пеги не можеше да повярва на ушите си. — Къде е? Бързо, доведи го тук веднага!

— Ами ей го тук, аз вече го доведох — оголи глиганът огромни зъби. — Знаех си, че това ще те заинтересува, шефке.

Той се пресегна зад гърба си и буквално захвърли в стаята дребно розово прасенце в дълго карирано палто, което се влачеше по земята. То се изправи като на пружина и започна бързо-бързо да се кланя, представяйки се:

— Па, търговец, на вашите услуги, многоуважаема госпожо. Па, търговец, на вашите услуги...

— Добре де, това вече го чух — прекъсна го свраката. — Казвай по-бързо, за какво става дума?

— Ами... ахем... Аз... просто исках да бъда полезен, многоуважаема госпожо. Полезен за вас... и за всички.

— Ако продължаваш да ми губиш времето, скоро ще направя тая тояга много полезна за гърба ти! Имаш ли нещо за казване или да започвам?

— О, милостивата госпожа умеят чудесно да се шегуват... Момент, момент! — изрева прасенцето, видяло, че Пеги наистина се пресяга към тоягата. — Па идва тук с важна информация. Много, много важна.

— И каква е тая информация? Рибата на пазара ли е вмирисана? Мисли му, ако си наумил да ме занимаваш с глупости!

— О, не, милостива госпожо, Па идва с много по-важна информация. Става дума за двамата бегълци... и за наградата.

— Аха, така значи. За бегълците и наградата. И какво знаеш за тях? За наградата хич и не мисли преди да си казал нещо важно.

— Па знае къде можете да ги намерите, многоуважаема госпожо.

Прасенцето примижа и застина в очакване. Очевидно то много добре знаеше цената на думите си. Пеги трябваше да събере цялото си лукавство, за да не издаде разкъсващото я нетърпение.

— Аха... — промърмори тя с присвито от напрежение гърло. — Дано това да е истина, защото ако се окаже, че ме будалкаш...

— Хей, Черньо! — провикна се тя към глигана, който както винаги подслушваше отвън. — Тичай веднага и доведи тук госпожа Меги. Тая работа ми изглежда прекалено гореща, нека тоя път тя сама се оправя.

— Добре, хайде да повторим още веднъж, за да сме сигурни, че нищо не сме объркали — подхвана Меги, след като беше изслушала разказа на прасенцето. — Двамата бегълци значи се крият в една от изоставените сгради на пазарището. Така ли е?

— Точно така, милостива госпожо — отвърна Па, обтегнат като струна.

— И защо досега никой не ги е открил? Точно на пазара, най-оживеното място в целия остров? И как са успели да се крият през цялото време? Някой трябва да им е помагал, а, драги? И дали тоя някой не стои насреща ми?

От розово прасенцето изведнъж стана съвсем бяло. После започна да каканиже с треперещ гласец:

— Но какво говорите, многоуважаема госпожо! Па никога, никога не е имал работа с такива опасни разбойници. Па е просто един почтен, дребен търговец, нищо повече. Скромнен, нищожен търговец, многоуважаема госпожо!

— Дребен търговец, който единствен от всички е успял да забележи скривалището? И то точно в центъра на пазара ... Имаш късмет, че днес съм в добро настроение, инак сигурно отдавна щях да ти отпоря ушите, драги. Но както и да е. Все ми е едно дали продаваш приятелите си, стига наистина да ги хванем.

Тя стана и закричи из стаята, подпирайки се на чепатия бастун, с който никога не се разделяше. Лявото ѝ крило, пречупено и зараснало накриво след една отдавнашна битка, се влачеше безполезно подире ѝ. От едновременната ѝ хубост не беше останала и следа, времето беше направило от нея една суха и изпечена като тухла разбойница с лице, вгорчено от много тревоги и властни, нетрепващи очи.

— Така. Скривалището, значи, се намира в подземията на един от дворците ... Това не е съвсем изключено, наистина. Откак започнаха да се разпространяват слухове за тоя дух на машината, никой не смее да се разхожда там долу. Но мисли му ако нещо ме залъгваш, драги. Майка ти ще прокълне деня в който те е родила. Не че ми се иска да те плаша напразно, но ще е по-добре за всички ни, ако играем с открити карти.

Тя погледна прасенцето изкосо и продължи:

— Добре, да не губим време. Пеги, събери дружината, моите и твоите главорези, всички заедно. Остави само по един човек на всеки от мостовите, колкото да не оставяме кошарата съвсем разградена. Ония подземия имат поне двајсет изхода, доколкото си спомням. Ще трябва да ги блокираме всичките, да не би пиленцата отново да изхвъркнат под носа ни. Е, хайде, господинчо, води ни. И се моли на всички светии твоите приятелчета да не ни избягат и тоя път ...

* * *

— Сигурна ли си, че всички заминаха? — Раничката напразно подскачаше, опитвайки се да надникне отвъд полуразрушената стена, зад която малката група се криеше от няколко часа насам.

Петър и Бу мълчаливо потвърдиха казаното от Ането.

— Ами тогава да тръгваме, какво чакаме?

— Стоп! — отсече Ането. — Никакво мърдане преди да сме се убедили, че всички стражи са напуснали моста. Не ми се вярва, че всичко ще стане така просто.

— Хей, я погледнете! — обади се Петър приглушено. — От караулното помещение излиза още един, бодлив такъв ...

— Не ти ли казах? — изръмжа Ането към раничката. — Меги не е толкова глупава, та да остави моста без надзор.

— Аха, всичко е ясно — продължи тя, след като се беше вглеждала в продължение на около минута. — Кактус е. От ония големите. Ех, жалко, че ги няма нашите костюми от едно време. Инак като нищо можеше да го преметнем, преоблечени като кактуси.

— Ще го преметнем, друг път — отвърна раничката заядливо. — Той да не би да е сляп? А Петър как щеше да го представиш? Като носач на куфарите? Пардон, на торбата. „Гледайте, господине, два фалшиви кактуса, един чифт хвърчащи уши и едно момче, плюс говорещата торба ...“

— Торбата не е говореща, дай да се разберем! — запъна се Ането с ръце на кръста. — Като ти казвам, че Чарко няма да каже нито дума, значи няма! Обеща ми най-тържествено, че ще пази мълчание. И че

няма да шава в торбата. Дон Кикот или Дон Чарко, но на думата си той винаги е държал. Ти какво, вече и толкова доверие ли му нямаш?

— Добре де, тук може и да си права — измърмори раничката помирително. — Да се надяваме, че не е чак толкова луд. И все пак не мога да повярвам, че онзи кактус ще ни пусне да минем.

— Ще трябва да опитаме, друг начин няма — каза Ането след кратък размисъл. — Много време и без това не остава. Хайде, следвайте ме. И както се разбрахме — ние сме пътуващи търговци, а в торбата има части. Оттук минаваме набързо, не познаваме никого. Ако поиска такса — плащаме и си мълчим. Никакви спорове, никакви остроумия. Ясно ли е?

Останалите закимаха мълчаливо. Ането ги огледа още веднъж, сви рамене и излезе на пътя, който водеше към моста.

Оттатък вече се беше насъбрала опашка, макар и не много дълга. Цареше нервно мълчание, прекъсвано от някое и друго покашляне. Всички изчакваха реда си без да разговарят, намусени и мрачни. Пазачът-кактус, седнал зад неголяма писалищна маса до бариерата, водеше дълъг и не много приятен разговор с огромен лъскав гушер.

— Казвам ви вече за трети път, господине — проточи кактусът с писклив гласец. — Без това разрешително не мога да ви пусна извън пределите на острова. Съществува опасност от разпространение на епидемични заболявания. Отидете до общината, вземете си разрешителното и заповядайте отново. Следващият, моля.

Гушерът обаче не се отказваше лесно и продължаваше да настоява, че стоката му била напълно безвредна. По едно време дори започна да развързва торбите си, в резултат на което кактусът получи пристъп на паника и едва не преобърна масата. По опашката се надигна глъч, едни започнаха да мърморят, други — да се оплакват, трети пък се скараха. Ането се разтревожи не на шега.

— Тоя бодлив глупак само блокира всичко, кой го е пуснал да работи тук? — засъска тя, оглеждайки се тревожно. — Не може ли просто да си върши работата без да се заяжда? Ама че късмет, напоследък все на педанти попадам! Ако тоя кактус не се размърда скоро, работата ни ще пропадне като нищо!

— Скоро? — изглежда я насмешливо съседят по опашка, дългокрак щраус с високи до над коленете ботуши и тъмносино наметало, изпод което стърчеше острието на стоманена шпага. — Ти май не си оттук, а, девойче? По-скоро от небето ще завалят понички, отколкото това бодливец да свърши някаква работа. Няма смисъл да се нервиращ. Преди да се е върнала госпожа Меги тук нищо няма да се помръдне. Кактусът никого няма да пропусне, да не би да е луд? Та нали ако направи някоя грешка Меги ще го опече на бавен огън? Хич и не се надявай. Затова пък с нея работата е лесна — плащаш си подкупа и, чао, лек ти път. Страшно точна е тая Меги! Дано само не се забави прекалено, че инак ще трябва да висим тук до не знам кога. А от кактуса друго освен увъртания не очаквай. Ако по някое време пък отвори приказка и за болестите си, тогава съвсем зле ще стане.

— Той какво, болен ли е нещо? — запита друг от чакащите, дребен тлъст плъх с неспокойно шарещи очи.

— Ами, болен, здрав е като камък, но болестите са неговата любима тема. Дай му само да се оплаква и да ти говори за зарази и епидемии ... Само като чуе за нещо такова и го избива студена пот. Пълен некадърник, писарушка и глупак — това е тоя кактус.

Ането прехапа устни. Значи отново удариха на камък, точно когато бяха сигурни, че най-трудното е вече зад гърба им. Ако Меги ги завари тук, спукана им е работата.

— Раничке, Петре, я елате малко по-настрана, трябва да поговорим — прошепна тя към приятелите си.

— Бързо, мислете всички колкото се може по-бързо! — заговори тя припряно когато се бяха отдалечили на сигурно разстояние. — Ако не измислим начин да минем през моста преди да се е върнала Меги ...

* * *

— Слушай, драги, търпението ми започва да привършва! Стана вече час се мотаем из тия дупки, а ти все още не можеш да намериш мястото. Ще ни заведеш ли най-последотам или да те давам на моите юнаци? Някои от тях са доста петимни за свинско. Е какво? Размисли ли?

Меги, подпряла се на бастуна, измерваше горкия Па с хладен поглед. Гласът ѝ не издаваше дори най-лека нервност, но въпреки това зъбите на свинчето потракваха от страх при всяка нейна дума.

— Ей сега, ей сега, многоуважаема госпожо ... Па малко се обърка в тоя лабиринт, но след малко ще намери верния път. Само още малко търпение. Още мъничко, след малко сме там.

Той повдигна факлата над главата си и затърси с очи по влажната стена. По плесенясалите камъни не се виждаше нищо особено, както и през цялото време досега.

— Тук някъде беше, много добре си спомням — изплака Па отчаяно. — Аз лично направих знак на стената, със син тебешир. Четири-листна детелина, пронизана от четири стрели, до нея череп и кости, за да не изглежда много подозрително, после моите инициали, П и А, както и още няколко стрелки, в случай че първите бъдат изтрити.

— Престани да плямпаш глупости! — ревна Меги, тоя път истински ядосана. — До гуша ми дойде от теб, прасе такова! Намирай по-скоро пътя, че инак дявол те взел!

— Да, да, сега, сега. — Подгонен от страха, Па заситни чевръсто напред, следван от цялата банда, всички въоръжени до зъби. — Тук беше, тук някъде, напълно съм сигурен ...

— Ето го! — изквича прасенцето тържествуващо, точно когато Меги вече се канеше да даде команда за връщане. — Ето го! Моят знак, цял-целеничък. Всички стрели са си на мястото, плюс черепа, костите и всичко останало, както ви го описах, милостива госпожо. Оттук нататък остават само няколко чупки и вече сме там.

— По-тихо тогава, че както си се разквичал, ще събудиш и умрелите! — срязва го Меги. — Хайде, юнаци, покажете сега на какво сте способни — обърна се тя към мрачната група. Отвърна ѝ енергично дрънкане на оръжия. — И не забравяйте: искам ги живи, без нито една драскотина! Тежко ви, ако ми развалите удоволствието!

* * *

Кактусът, успешно отблъснал всички натрапници, вече се канеше да се отдаде на любимото си занимание, изброяването на различни-

те си болести, когато спокойствието му беше нарушено от няколко тънки гласчета, които бръмчаха недалеч от работната маса. Той се огледа и веднага откри смутителите — три хлапета, едното от тях с торба на гърба, плюс някакъв ужасно голям и космат прилеп, сигурно пълен с бълхи и въшки. Пфуй, никъде няма спокойствие от тия въшльовци! Кактусът се приготви да ги отпрати обратно към края на опашката, но разговорът привлече вниманието му.

— Казах ви, тук ще трябва да почакаме — говореше едното от хлапетата, височко червенокосо момиче в джинси и тениска. — За тия неща си има предвиден ред, първо ще трябва да покажем всички документи на госпожа Меги, а едва след това ще можем да изнесем болния извън града. Знам, знам, че това е много опасно, заразата може да се разпространи всеки момент, но друг начин няма, не виждате ли? Господин кактусът държи на реда и дисциплината преди всичко друго. И така си е редно, разбира се. Инак какво ще стане ако всеки започне да прави каквото си поиска? Редът и дисциплината стоят над всичко, това го знаят и бебетата.

— Но господин магистърът изрично ни предупреди да побързаме — отвърна друго от хлапетата, мъхесто мече с множество джобове и ципове. Навярно предпазен костюм. — Ако се забавим повечко, заразата като нищо ще плъпне наоколо. Хайде, нас ни остави, нали това ни е работата, но какво да кажем за всички невинни хора, които стоят наблизо без да подозират нищичко? Прибират се вкъщи — и хоп, болни. При това от болест, за която още няма име, камо ли пък някакво лекарство.

Кактусът почувства, че бодлите му започват да настръхват. Зараза? Непозната болест? С вечния си лош късмет отново беше попаднал точно на мястото, от което се задаваше нова епидемия. Той се опита да се отдръпне колкото се може по-назад, но в страха си преобърна стола, катурна се и започна смешно да рита с късите си крачета, стърчащи от долната страна на саксията. Хлапетата се хвърлиха да му помагат.

— Назад! — изпищя кактусът, смразен от ужас. — Никой да не ме докосва!

— Но господине, вие имате нужда от помощ! — отвърна едно от хлапетата. — С тая тежка саксия едва ли ще можете сам да се изправите.

— Няма значение, аз и така съм си добре — отвърна кактусът и понечи да потъне в достойно мълчание, но безпокойството го надви и той додаде плахо: — Какво носите там в торбата?

— А, това ли? — отвърна небрежно червенокосото момиче. — Нищо особено, само последният случай на Какаторис Леталис... Искам да кажа, — продължи тя, гледайки го с ледено спокойствие — последния случай на предполагаемия Какаторис Леталис. Това е работното име, което магистър доктор Нихилус Хирнфегер даде на новата болест, по липса на друго. Ако питате мен, звучи малко прекалено патетично. Но магистърът вече работи над едно ново, по-подходящо име.

— Ка ... каква болест? Какъв магистър? — почти проплака кактусът.

— А, болестта ли? Нищо особено, прилича на добре известния бяс, но в малко по-остра, при това хронична форма. Изразява се в чести пристъпи на бяс и несдържана ярост, които обикновено завършват с някакво гнусно убийство, най-често на напълно невинни хора, които са имали нещастieto да се приближат до болния. Но най-лошото е, че по всяка вероятност тази болест е много силно заразна. Магистърът се надява, че чрез ранното откриване на болестта и отстраняването на заразените извън периметъра на острова ще му се удаде да я удържа под контрол, поне за известно време. Затова ние държим заразените в тая торба, макар че все още не е известно как точно се пренася болестта. Впрочем, първите успехи вече са налице ...

Кактусът беше на крачка от припадък, но с последни усилия успя да запази спокойствие. Щом тази нова болест е толкова опасна, всичко, което може да научи за нея, ще му бъде само от полза. Кой знае, може и да успее да се опази.

— Та, значи, до тук са открити само два начина за усмиряване на беса, в който изпадат заразените. Не че те са особено сигурни, но все пак е добре човек да ги познава — продължи момичето. — Първият е да се каже тихо, но отчетливо думата „непротивоконституциоснователствувайте“.

— Какво, какво? Я повтори още веднъж! — помоли кактусът. — Не можах да те чуя много добре тук отдолу.

— Но разбира се, заповядайте — отвърна момичето с ведра усмивка. — Непротивоконституциоснователствувайте. Малко трудничко, нали? Аз три дни се упражнявах, докато я науча тая дума. Магистърът вече организира първите курсове, в които срещу десет златни монети на час човек може да се упражнява под негово ръководство. Ех, това е да си магистър.

— Не ... про ... кости ... Ах, по дяволите! — измърмори кактусът, после, неочаквано намерил сили, най-после се изправи, отупа праха от саксията си и попита строго. — А кой е вторият начин?

— Ами ... той е много по-лесен, но за съжаление не работи толкова добре, колкото първия. Известни са случаи, в които бесът на болния дори се увеличава при използването на това средство. Но все пак човек трябва да познава всички средства, никога не се знае кога ще му бъдат от полза.

— Добре, добре, казвай по-бързо!

— Ами, много просто. Човек трябва само да извика с все сили „Смърт за Дулсиней дел Тобосо! Убийте я тая вещица!“. Сега, както вече казах, тия думи се запомнят много по-лесно, но в замяна на това техният ефект не е толкова сигурен, колкото в първия случай. Ако и те не помогнат, остава само третото средство ...

— Какво, още ли има? И кое е това трето средство?

— Човек да си плюе на петите — отвърна хлапето, нахално като сопол. — Просто и сигурно. Но, разбира се, гаранция няма. Тия болни понякога придобиват нечовешка сила, просто не можете да си представите колко бързо бягат. Като ракети са.

— Добре, добре, стига си бърборила! — опита се кактусът да си възвърне малко от достойнството. — Отивай си сега на мястото и си чакай реда. Когато му дойде времето, всички ще минете.

* * *

— Какво? — изрева Меги и дори дебелите стени на подземното пот-репериха. — Как така изчезнали? Как така ги няма? Нали блокирах-ме всички изходи? Не може да бъде, претърсете всичко още веднъж!

— Я ела ми тук по-наблизо, господинчо розов! — изсъска тя и бедният Па послушно пристъпи към нея, също като нарицателното зайче, хипнотизирано от погледа на змия-удушвач. — Ти май нещо се опитваш да ме премяташ. Разкарваш ме насам-натам като маймунка на въженце, а през това време приятелчетата ти отдавна вече са си обрали крушите. Ако изобщо някога са били тук, разбира се! О-хо-о-о! Лошо си направил сметката си, драги! Това беше последната глупава грешка през живота ти!

— Но те бяха тук, милостива госпожо! — проплака Па, кривейки очи зад малките си копитца. — Погледнете, всичко си стои непокътнато — торбичките, наметалата им. Вижте, ето тук са спали, а тук са си приготвили нещо като маса. Дори пепелта в огнището е още гореща. О, милостива госпожо, бедният Па никога не би се осмелил да си прави шегички с една тъй могъща особа като вас! По всичко личи, че разбойниците току-що са напуснали скривалището си. Сигурен съм, че те не са далеч, трябва само да продължим търсенето. Още малко търпение и ще ги пипнем, повярвайте, милостива госпожо!

— Мисли му, ако и тоя път не излезе нищо! — изръмжа Меги, грабна факлата от ръцете му и закуца напред.

— Хей, готованци, слушайте сега добре! — обърна се тя към спътниците си. — Двамата бандити може би наистина се крият някъде наоколо, сега искам от вас да не оставите тук тъгълче непреровено. Разбрахте ли ме? Разделяйте се на групи и тръгвайте по всички коридори. Изходите са блокирани, ония не могат да избягат. Ако трябва накрая ще ги издушим като лисици, с пушек! Няма да ми се измъкнат те отново, няма-а-а!

Без да вдигат много шум, бандитите се разпръснаха из коридорите, следвайки командата ѝ. Само Пеги остана при нея — сигурно като дама намираше такава операция под достойнството си.

— Ах, само да ги пипна веднъж! — пенеше се Меги, неспособна да потиска гнева си повече. — На ръжен ще ги нанижа, тия двама дър-

таци. Ще ги нанижа и на бавен огън ще ги пека! Ще видят те кога са имали работа със старата Меги!

— Шефке, ама ти защо си им толкова сърдита? — попита Пеги невинно, с надежда да я успокои поне малко.

— Затваряй си човката! — кресна Меги, още по-вбесена. — Като ти бяха в ръцете ги изпусна, а сега ще ми се мазниш тука, повлекана с повлекана!

— Ама аз откъде да знам, че те били толкова важни? — проплака Пеги, съсипана от поредното унищожително избухване. — Идват там двама старци, невинни едни такива, с тях цяла група хлапета ...

— Хлапета ли? Какви хлапета? — Меги изведнъж забрави гнева си и наостри уши. — Досега нищо не си казвала за някакви хлапета?

— А, хлапетата ли? Забравих, шефке, за кое по-напред да мисля? Ти така ме подплаши, че вече и моминското си име забравих.

— Ще ти дам аз едно моминско име, пачавра такава! — ревна Меги, побесняла отново, най-неочаквано. — Какви хлапета, казвай по-бързо! Имаше ли сред тях едно такова — червенокосо, с лунички?

— Чакай да помисля ... А, сега се сещам. Да, май че имаше едно такова, не съм много сигурна ...

— И още едно друго, по-дребно, мъхесто, прилича на мече, но не е?

— Да, да ... Ау, какво ти става ма? Да не си полудяла? Защо ме удари? Ау, ау, ау!

— Патка с патка! Ще те пребия, ще те претрепя, говедо такова! Дръжте ме-е-е, ей сега я утрепах!

— Оле-ле-е-е, тая съвсем откачи! Помо-о-ощ, убиват ме! Помощ, добри хора!

От всички страни се затичаха останалите бандити, стреснати не на шега. Един-двама се спуснаха и измъкнаха разчорлената Пеги от хватката на Меги, която май наистина се канеше да я удуши.

— Предателка! Изменница! Пачавра! — хъркаше Меги и от човката ѝ хвърчаха едри парцали пяна. — Знаеш ли кого си пуснала, а, кукло парцалена? Знаеш ли, аз да те питам тебе! Ама аз сама съм си виновна, сама-а-а! Кой ме дявол караше да те приемам на служба!

— Ама шефке, какво ти става бе? — запита един от бандитите, малко по-смел от останалите. — Какво толкова ти е направила Пеги? Гледай я — едва се държи на краката си.

— Ох, с нея после ще се разправам — изстена Меги уморено, после отново подскочи, пришпорвана от нова мисъл.

— Прасето! Къде е прасето? Дайте ми го тук, да му изпия кръвчицата!

Настана суматоха, всички се втурнаха да търсят Па, но, колкото и да обикаляха наоколо, не успяха да го открият.

— Какво, избягал ли? — Меги започна да се олюлява, сякаш всеки момент ще изгуби съзнание. — Значи онова червенокосото пак ме преметна ... Ох, за убиване съм аз, за убиване-е-е!

— Хей, чакайте! — изрева тя отново и всички застинаха, вцепенени от страх. — Тая работа не е случайна. Щом ни набутаха тук като последни идиоти, то значи ... Ах, сега разбирам всичко! Моста! Оставихме моста без охрана! Бързо, грабвайте ме и ме носете обратно! Бързо, колкото можете! Ах, каква съм идиотка! Ах, каква съм простачка! Да ме преметнат така глупаво, за кой ли път! Бързо, че ще ви изтрепя всичките! По-бързо, по-бързо, чувате ли?

* * *

Кактусът тъкмо се беше успокоил и поставил всичко в ред, когато го стресна нова неразбория, идеща откъм задната част на опашката.

— Помощ, помощ, господин Кактус! — викаше с всички сили червенокосото хлапе, тичайки насреща му. — Болният се измъкна от торбата, не знам как ще го усмиряваме. Ако не направим нещо, ще изпозарази всички наоколо.

— Какво? Къде? — запелтечи кактусът, както винаги доста безпомощен в такива моменти.

— Ето го, иде! — ревна хлапето и посочи към един странен летящ предмет, нещо като голяма картонена кутия, от която стърчаха чифт тенекиени крила и кръгъл часовников циферблат. Хората от опашката, очевидно не подозиращи на каква опасност са изложени, се смееха и се опитваха да докоснат летящата бактериологична бомба.

Преди да е успял да се отдръпне назад, кактусът се видя изправен лице в лице с ужасяващия обект, който го гледаше с кръгли немигащи очи и бърбореше:

— Но, драга Дулсинея, това не е честно! Защо ме подлагате на таква изкушение, о, чаровна магьоснице?

Дулсинея! Думата просветна като фойерверк в съзнанието на кактуса. Момент, каква точно беше формулата? Ах, да. Той прочисти гърло и, като събра цялата си смелост, извика с все сили:

— Смърт на Дулсинея дел Тобосо! Убийте я, тая вещица!

Последващите събития се оказаха толкова хаотични и непредсказуеми, че кактусът не намери време дори да съжали за необмислената си постъпка. Без да каже нито дума, но пък зареден с огромна ярост, летящият Луцифер изведнъж се нахвърли върху него подобно на ястреб, нападащ кокошка. Преди да е успял да се озърне, кактусът се видя праметнат по гръб (отново, о какъв срам!), после прегазен, сритан, удрян, оскубан, премятан, търкалян и, о да, многократно заплюван. За негово огромно удивление никой от чакащите не се спусна да му помогне, всички наблюдаваха ужасяващото издевателство с едва прикрити усмивки, изпълнени със злорадство, едва ли не щастливи! Това продължи така няколко минути и сигурно щеше да се проточи Бог знае колко време, ако сцената не беше прекъсната най-неочаквано, тоя път от страхотен, смразяващ кръвта крясък, който се донесе някъде откъм вътрешността на острова:

— Дръжте я! — ревеше някой с пресипнал глас, невидим за безславен лежащия на земята кактус. — Червенокосата! Дръжте я! Всички върху нея, дръжте я!

— Меги! — ревна на свой ред червенокосото хлапе и, преди да се е озърнал, кактусът вече я изгуби от очи. Последното, което долови, беше още един, прегракнал вик:

— Бягай Петре-е-е-е! Спасявай се!

Глава петнадесета: Нови срещи със стари познайници

Полека-лека Петър започна да се съвзема, макар и бавно, много бавно. Беше бягал до изнемога през гъстата гора, без да търси път или пътека, през цялото време преследван от ужасното усещане, че всеки момент изотзад могат да го сграбчат нечий хищни ръце. Отчаяният вик на Ането все още кънтеше в ушите му. Той дори не си спомняше как бе прекосил моста. Всичко, което беше останало в главата му, беше неистовият страх, че ония отзад ей сега ще го застигнат и тогава...

Той се надигна и с мъка приседна, обхващайки колене с ръце, за да не се катурне отново. Ау, боли! Едва сега забеляза колко жестоко се беше изподрал при бягането през храсталаците. По ръцете му кървяха множество драскотини, а в джинсите му се виждаха поне пет-шест дупки, всичките чисто нови. Какво ли би казала мама ако можеше да го види такъв? За момент той си представи загриженото лице, очите, изпълнени с укор, но пък от това така му се дорева, че трябваше да положи истинско усилие, за да не се разхълца начаса.

Но къде са останалите? Едва сега той осъзна, че за пръв път откак беше попаднал в тази усойна гора е съвсем сам, без нито един приятел наоколо — и страхът отново го замачка. Ами сега? Какво да прави, как да се оправя без помощ? Без съмнение тук гъмжи от чудовища, също като на онова място, от другата страна на реката. Ами да — той се заслуша в безразборните горски шумове и въображението му тоз-час започна да рисува картини на най-страховити горски изчадия, всички дебнещи да го излапат на два-три залъка. Олеле, помощ!

Той скокна и започна да се ослушва напрегнато. Ах, дали това наистина са човешки гласове? Да, няма съмнение — въпреки шума на гората гласовете се чуват все по-отчетливо, май че приближават точно към него. Приятели или врагове? Без да му мисли много, той се шмугна в най-големия гъсталак и притихна, настръхнал от напрежение. Дали ще му се размине и тоя път?

За негово огромно облекчение през шубраците се показва добре познатата фигура на летящия часовник, следван от Бу, който пърхаше над рамото му. И двамата изглеждаха ужасно умърлушени. Това обаче ни най-малко не намали радостта на Петър, който изскокна от скривалището си с гръмогласен вик и едва не обърна в паническо бягство новопоявилите се герои.

— Приятели, приятели! Чарко, Бу! Толкова се радвам да ви видя отново! Ура-а-а-а! — викаше момчето с цяло гърло, напълно забравил страховете си.

Преодолял първоначалната си уплаха, Дон Кикот-Чарко се опита да пооправи малко разпердушинената си броня, от която след последните подвизи бяха останали само разпокъсани парчета, после уморено каза:

— Санчо, мой верни друже, добрата ръка на Провидението се е погрижила за спасението на поне одного от нашите приятели! Но от Дулсинея, прекрасната Дулсинея, все още няма и следа! Срам, срам и позор за Дон Кикот, който напусна бойното поле без да се погрижи за своята любима! Той никога повече няма да носи едно неопетнено име, никога вече хората няма да четат за неговите славни подвизи, да възхваляват куража и достойнството му! О, какъв позор! Дали изобщо има смисъл да се живее отгук нататък, стари приятелю?

— Но какво се е случило, къде остана Ането ... пардон, Дулсинея дел Тобосо? — запита Петър уплашено. — Да не би да са я хванали разбойниците?

Чарко обеси глава още повече.

— Славната Дулсинея побягна като сърна, преследвана от глутница вълци, още докато се борех с онзи бодлив магьосник. Заслепен от гняв, аз напълно пропуснах да се погрижа за нея, а когато се опитах, вече беше прекалено късно. Ах, нещастният аз! Да изпадна дотам, че да изгубя своята прекрасна Дулсинея! Нищо повече не може да измие срама от името ми! Дон Кикот стана посмешница за всички!

— Но може би не всичко е загубено. Нека потърсим още малко, може и да я намерим.

— Мислите ли? — изгледа го часовникът нерешително. — Ах, самоуверената младост! Защо ли и аз не бях малко по-млад?

— Но разбира се! — изпъчи се Петър. — Щом е успяла да избяга, значи и тя се лута някъде тук. Трябва само да потърсим малко, това е всичко.

Бу закима въодушевено и звънчетата по шапката му весело задрънкаха.

— Ето, виждате ли, Бу също е съгласен.

— Може би имате право — промърмори Чарко умислено. — Ами да, защо пък не? Но в такъв случай, млади приятелю, ще трябва вие да избирате пътя. Аз ... не познавам особено добре тия залутани краища.

„Нито пък аз“, понечи Петър да отговори, но размисли и поведе малката група през храсталаците. Идеше му да запее от гордост.

* * *

Олеле! Петър така се уплаши, че за малко не хукна през глава назад, напук на водаческата си роля. Все пак той навреме си припомни, че такова нещо никак не подхожда на един предводител и успя да се удържи на място, но само с цената на гигантско усилие. Чарко, който през цялото време го следваше по петите, едва не го прекатури в разсеяността си. Ау! Кой ли глупак на тоя свят е решил, че стенните часовници трябва да бъдат толкова твърди и ръбести!

— Моля за извинение, млади приятелю — каза часовникът най-учтиво, от което нито страхът, нито болката на Петър намаляха. Той се обърна и изсъска ядно:

— Ш-ш-т, нито звук!

— Но какво се е случило? — продължи часовникът гръмогласно и Петър едва се сдържа да не му тресне един по циферблата.

— Ти какво, спял ли си? — изсъска той отново и посочи право пред себе си, където измежду дърветата стърчеше дългата шия на чудовището. — По-тихо, да ни изядат ли искаш?

Сега беше ред на Чарко да се уплаши. Пружините и дребните колелца в устата му се разхлопаха лудешки, стрелките-мустаци затракаха здравата, а ключът-нос се завъртя бързо като вентилатор, бръмчейки сърдито. Ако самият той не беше толкова уплашен, Петър сигурно би намерил гледката много смешна, но в момента не му беше до такива

неща. Без да обръща внимание на Чарко, той се обърна и втренчи очи в чудовището, от което ги делиха само двадесетина метра.

Нямаше съмнение — насреща им се намираше истински динозавър, от ония, най-големите, с дългите шии. Той се напъна да си спомни как се казваха те. Бронтозаври? Брахиозаври? Ах, много важно ... Впрочем, я почакай! Тия не бяха ли всъщност ... Ами да! Едва сега той си спомни, че този вид динозаври са безобидни тревопасни гиганти и така се зарадва, че насмалко щеше да запрегръща Чарко. Значи все пак имало полза от всички тия филми по телевизията. Той отново се обърна към часовника и каза авторитетно:

— Без паника! Тоя вид динозаври са тревопасни. Трябва само да внимаваме да не ни стъпче, какъвто е огромен.

Чарко се оплакваше, че без доспехи не можел да се бори с чудовища. Петър махна с ръка и се обърна, изпълнен с любопитство. Също като във филмите, само дето тоя стои така неподвижно. Сякаш е от камък ...

Ха! Но той наистина не се помръдва, през цялото време. Едва сега Петър се опита да разгледа чудовището по-добре и в главата му изведнъж просветна подозрение. Да бе, нали в къщата на орела те все за този Дино-парк бяха разговаряли. Ех, колко глупаво, че тогава не се осмели да разпитва повече. Ако беше по-смел, сега сигурно по-добре щеше да знае с какво си има работа. Ако, ако ...

Но това нещо наистина не помръдва. И после, виж го как е обрасло от всички страни в бръшлян. Ако беше живо, досега отдавна да се е размърдало. Но пък инак изглежда така истинско, направо да те побият тръпки.

— Бу — обърна се той тихо към дребосъка, който бръмчеше мирно над главите им. — Не можеш ли да се приближиш до него и да го разгледаш по-отблизо. Само за малко, нали разбираш? Ако стане нещо, ти поне можеш да отлетиш.

Малкият косматко се поколеба за миг, но после поклати криле утвърдително. Петър направо щеше да го разцелува. Ех, това е да си имаш работа с истински приятели!

Бу бавно се приближи до неподвижната грамада и започна да я разглежда внимателно, все още от сигурно разстояние. После малко

по малко насъбра кураж и се приближи. Нищо не се случи, динозавърът си остана все така неподвижен. Малкият се обърна към тях и помахаше с крило: „няма страшно, идвайте!“

Петър направи няколко колебливи крачки, следван от Чарко, който обясняваше как при вида на смелия рицар чудовището се вкаменило от страх. И наистина — когато се приближиха още малко, стана съвсем ясно, че пред тях се намира просто огромна статуя, от всички страни обрасла в храсти и увивни растения. Петър направо се запляска по коленете от възторг.

— Хей, разбирате ли къде сме дошли? Това тук не е нищо друго освен оня Дино-парк, за който разправяше госпожа Бухалица. Бу, нали се сещаш? Паркът, дето бил останал от времената на господин Хайно. Значи се намираме точно там, където трябваше да отидем. Ама че късмет! Сега остава само ...

Той изведнъж се сепна. Хм, какво точно остава? Дреболия, нали — да се намери оня дух. (Само при мисълта да си има работа с духове той започна да чувства подозрително треперене в стомаха). Ами после? Духът нали задавал въпроси, искал да те изпитва, като в училище ... Ех, когато бяха заедно всичко изглеждаше толкова просто! Следваш останалите, правиш каквото ти казват — и готово. Но сега, когато всички очакват от теб да даваш предложения, да водиш ... Изведнъж всичко става толкова сложно, заплетено.

Двамата отсреща го гледаха с ей такива очи.

— Ахем — изкашля се Петър. — Предлагам да пообиколим и да се огледаме. Но внимателно, разбира се. Все някъде трябва да намерим руините, за които разправяше госпожа Бухалица.

Спътниците му закимаха бодро, сякаш беше проронил кой знае каква мъдрост. Хм, да си водач май не било толкова лошо. Поне докато чудовищата насреща са от камък ...

Той закричи предпазливо из гъсталака. Вярно, тук ставаше все по-ясно, че се намират на място, където някога е имало човешко селище, цял град, всъщност. Ето, тук е минавала оградата, тук пък очевидно е имало вход. А там ...

Петър замръзна от удивление. Тук вече гората стана истински рядка и между дърветата изведнъж ясно се очертаха руините на огромни

сгради, някои от тях почти непокътнати, въпреки атаките на дивата природа, която сигурно отдавна се опитваше да ги разруши. Недалеч от тях лежеше прекатурена друга статуя на динозавър, с раззината уста, пълна със зъби, големи колкото ножове. Малко по-нататък се издигаха останките на голяма постройка, някога сигурно много красива, но сега напомняща мъртвешка глава със стотици кухи очи — там където преди са били прозорците. При по-внимателно вглеждане можеха да се открият и някогашните алеи, сега обрасли с гъста растителност. Петър се поколеба, после посочи напосоки към една от алеите.

— Да опитаме натам, какво ще кажете?

Те го последваха без дума. Изоставеният парк постепенно започна да се разкрива пред тях в цялото си великолепие, макар и малко потъмняло с времето. Пред очите им се заредиха големи и малки сгради, изоставени басейни, пълни догоре с шума, различни скулптури и паметници, повечето от тях все още много внушителни, после най-различни съоръжения, чието предназначение не беше ясно — навярно това бяха остатъците от едновременните паркови машини и развлечения. Петър до такава степен се вживя в ролята на изследовател, че забрави за всички опасности.

— На помощ, на помощ! — стресна го внезапно гласът на Чарко, някъде измежду храстите зад гърба му.

В първия момент момчето толкова се уплаши, че направо се канеше да побегне накъдето му видят очите, после се засрами и започна да се упреква, че е страхливец. Накрая, когато виковете на часовника започнаха да звучат панически, намери малко кураж и се спусна да помага.

Все пак го достраша да се хвърля през глава срещу опасността. Разтвори предпазливо храстите, подаде бавно глава — и веднага се дръпна обратно. Заекът! Същият оня заек, когото орлите бяха подмамили в магазина на господин Па. Но тоя път, за разлика от тогава, той не изглеждаше ни най-малко уплашен а, напротив, доста опасен, поне ако се съди по това какво се беше случило с Чарко.

Старият часовник лежеше повален на земята, заекът го беше застъпил с едната си лапа, а с другата се отбраняваше срещу вялите на-

падения на Бу, като в същото време се опитваше да нахлузи върху главата на Чарко голям чувал.

— Аха, спипах ли те най-после! — ръмжеше заекът заплашително — Тук вече няма кой да ти помогне, стара браква такава. Няма орли, няма червенокоса магьосница, няма я и госпожа Бухалица с остриите нокти. Нито пък Дядо Таралежко с бодлите. Сега вече няма къде да ми избягаш. Ако знаеш само от колко време те дебна! Шефът те чака така нетърпеливо, направо му се плаче. Хайде, влизай в торбата, стига си пискал! И да викаш, и да не викаш — все тая. Ще те нося при господин ...

— Хей, я почакай, ти какво правиш там! — дочу Петър нечий вик.

Миг по-късно с удивление установи, че викаше не някой друг, а самият той. Заекът здравата се сепна и за малко не изпусна Чарко, който продължаваше да се съпротивява с всички сили. Дългоухият се извърна и загледа през рамо към Петър, опитвайки се да прецени новата опасност.

— Я, ти пък кой си? — изръмжа заекът заканително, но с добре доловима нотка страх в гласа. — Не си спомням да съм те виждал наоколо ... А, ти не беше ли заедно с ония бандити в магазинчето? Ами да, сега се сещам — криеше се там зад гърбовете на другите ...

— Веднага ... Веднага пусни Чарко. Инак ...

— Я го гледай, смелчагата — изсмя се заекът, на свой ред доловил страха в гласа на Петър. — И да заплашва можел. Какво „инак“? Ще ме набиеш ли, дребосък с дребосък?

— Хей, Чарко, имаш си защитник, кой като тебе? — обърна се той към часовника, който продължаваше да пърха в лапите му като недоклано пиле. — Ау, стига си се бърхил, чуваш ли? Ако продължаваш да ме блъскаш, ще те направя отново на парчета, пък ако ще след това негово височество да ме накаже.

— Я да изчезваш оттук преди да съм се ядосал! — кресна той към Петър. — Имаш късмет, че съм зает с тоя глупак, инак щеше да видиш звезди посред бял ден! Хайде, чупката!

Петър направо щеше да се разреве от обида и безпомощност. Какво да прави, как да прогони заека? Онзи е по-висок от него най-малко с една глава, пък и ноктите му не изглеждат никак безопасни. Той се

поколеба още за миг, но не се отказа, дори пристъпи крачка напред и каза:

— Да имаш да вземаш! Аз приятелите си не оставям! Ако искаш да прибереш Чарко, първо ще трябва да си имаш работа с мен!

— Така ли? — изкрещя заекът разярено. — Ей сега ще ти дам да се разбереш!

Той замахна с лапа и ноктите му профучаха на сантиметри от носа на Петър. Момчето се присви от страх, после пое дълбоко дъх, затвори очи и се хвърли върху гърба на заека. Не очаквал подобно нападение, онзи се прекатури заедно с него и зарита безпомощно с крака, опитвайки се да достигне противника си. Но Петър вече се беше изтърколил настрана, сега докопа отнякъде дебел сух клон и с голямо удоволствие прасна заека по носа. Чу се как той изхрущя звучно.

— Счупи ми носа, грубиян такъв! — изрева заекът и покри лице с лапи. — Това изобщо не е джентълменски бой!

— Ако не изчезнеш веднага, ще получиш още повече, ей сега! — изпъчи се Петър, окрилен от неочаквания успех.

И напразно! Заекът изведнъж подскочи като пружина, Петър направо го изгуби от очи. В следващия момент онзи се стовари тежко върху гърба му, затисна го под себе си и започна да млати където свърне. Момчето напразно се опитваше да се защитава, клонът беше се изплъзнал от ръцете му и остриите нокти на противника бързо прибавиха нови рани към старите. Той вече мислено се беше предал и сега само се молеше да се измъкне жив от борбата, когато най-неочаквано заекът изрева лудешки и го изпусна от хватката си. Тежестта от гърба на момчето изчезна, то се обърна, погледна нагоре ... и за малко щеше да се разсмее, въпреки болките.

Увиснал за ушите като прясно простряно пране, заекът риташе смешно във всички посоки и раздаваше безполезни заплахи, толкова по-комични при нелепата му висяща позиция, метър или два над земята. Едва сега Петър разпозна причината за зайовите неприятности — пипнали го здравата за дългите уши, над него се носеха две странни същества, летящи хора, но брадати и космати до немай-къде, облечени в пъстри парцали, които на времето трябва да са били част

от лъскави униформи. Тънките им ципести крила, леки и прозрачни, почти невидими, изпълваха околността с меко и приятно бръмчене.

— Я да видим кой тук се държи като последен грубиян? — попита единият от тях беззлобно, дори някак поучително, после се обърна към другаря си. — Какво ще кажеш, да му дадем ли един урок на тоя хубостник?

— Иска ли питане? — отвърна другият с готовност, после двамата завъртяха Зайо за ушите и — хопла! — го запокитиха някъде далеч сред дърветата. Дочу се звучно тупване и болезнен вик, после всичко утихна.

— Хей, малкият, ти добре ли си? — попита единият от непознатите, приближавайки се към Петър. — Имаш късмет, че тъкмо минавахме наоколо, инак тоя никаквец май хубавичко щеше да те отупа. Я дай да видя — той хвана момчето за ръката и внимателно огледа драскотините. — Имал си късмет, не са много дълбоки. Като те намажем с отвара от смрадлика, ще ти мине само за ден-два.

— Я гледай, ама той не бил сам — извика другият, сочейки към Чарко, който все още се бяхтеше, напъхан до половина в чувала. — Питам се само тоя приятел да се напъха в чувала ли се опитва или да се измъкне от него? И двете неща ми се струват еднакво възможни.

— Хайде, стига си философствал, трябва да се прибираме — отвърна първият. — Помогни на юнака да се измъкне от чувала и да тръгваме, че се свечерява. Нямам никакво желание нощта да ме свари тук.

— Добре, добре — каза другият, дръпна торбата от главата на Чарко... и застина, отворил широко уста.

— Какво ти стана бе? — попита приятелят му, после съзря Чарко и зяпна на свой ред.

— Чарко, ти пък откъде се пръкна? — възкликна другият, съвзел се от първоначалната изненада. — От всичко най-малко теб очаквах да срещна тук.

— Нямам честта да ви познавам, млади господине — отвърна часовникът с малко поразнебитено достойнство.

— Какво, нямаш честта да ни познаваш ли? Това пък какво означава? — провикна се непознатият, сериозно обиден. — Вярно, че сме малко неподстригани, но чак пък толкова... Това е Иван-Джон, а аз

съм Павел-Пол, толкова ли сме се променили? Ние сме елфите, не може да си забравил. Хайде, ела да те прегърна, толкова отдавна не съм те виждал. А къде е Бу, вие нали бяхте неразделни?

Сякаш чакал само това, Бу тозчас запърха над главите им. Елфите се развикаха и запрегръщаха малкия мъхнатко, който с удоволствие се остави да го гушкат докато им омръзне. Петър стоеше и зяпаше любопитно, позабравил болките си. Елфите, елфите... Ах, да — чети-римата летящи музиканти. Гледай ти! Малко по малко тук започва да се събира цялата група от историите на Ането. Жалко всъщност, че той не ги познава добре, тия истории. Кой да знаел, че всичко било наистина?

— Е какво, позна ли ни най-после? — провикна се Иван-Джон към Чарко. — Или се страхуваш, че ще ти искаме текстове за песни? Не се притеснявай, ние музиката сме я набутали под кревата напоследък. Нали виждаш, играем си на Робинзон и Петкан тука. Хайде, идвай с нас, ще те водим в замъка.

При тези думи Чарко се изпъчи и каза към Бу:

— Не ти ли казах, Санчо, че няма да ми липсват оръженосци? Виж кой ми предлага услугите си — сам несравнимият бакалавър Самсон Караско, вечният шегобиец и веселяк из дворовете на училищата на Саламанка, здрав по тяло, ловък в движенията, умеещ да мълчи и да понася студ и жегга, глад и жажда и отговарящ на всички качества, които се изискват, за да бъдеш оръженосец на странстващ рицар.

Настъпи неловко мълчание.

— Това пък какво означава? — обади се най-после Павел-Пол, примигвайки смутено. — Чарко, ти пак ли си решил да се перчиш?

— Може ли... може ли да поговорим за момент? — каза Петър боязливо. — Мисля, че трябва да ви обясня нещо преди да сте се запознали с прочутия Дон Кикот де ла Манджа, рицарят на печалния образ.

Глава шестнадесета:

Духът на машината

— Хайде, влизайте по-бързо! — подкани ги Павел-Пол нетърпеливо. — Днес окъсняхме, останалите сигурно вече се тревожат.

Петър ги последва, макар и с леко неудоволствие. Изоставената сграда, която елфите бяха избрали за свое убежище, изглеждаше толкова красива, че той с удоволствие би останал още малко, за да я позяпа отвън. Това беше истински средновековен замък, с три островърхи кули, а по тях множество бойници, амбразури и зъбери, малки прозорчета, ветропоказатели, балкони, причудливо увити комини и какво ли не още ... Той напълно се захласна. Ех, че е хубаво тук! Такава къща! Тия са направо за завиждане.

Отвътре нещата се оказаха малко по-скромни — приземният етаж се състоеше от една-единствена кръгла зала, повечето от кулите, бойниците и зъберите се оказаха просто украшения, предназначени за гледане отвън. Все пак разочарованието на Петър се поуталожил малко когато елфите ги поведоха нагоре по вита стълба, която ги изведе на втория, обитаем етаж на сградата. Тук вече ставаше по-интересно, във всеки случай имаше повече неща за откриване и разглеждане. Няколко заплетени коридори ги изведоха до голяма дървена врата с железни обкови.

— Е, пристигнахме — каза Иван-Джон. — А сега, моля по-тихо, защото Джаста може и да спи. Тя нещо не се чувства добре напоследък.

Той внимателно отвори вратата, промуши глава, после се извърна и поднесе пръст към устните си.

— Да, така е. Влизайте, но внимавайте да не вдигате шум. Аз ще предупредя Джордж и Ринго.

Но предпазните мерки се оказаха напразни, защото при вида на Чарко и Бу удивлението на двамата останали елфи не знаеше граници. Много скоро радостните им възклицания пробудиха Джаста Дива, която лежеше или по-скоро седеше в голямо легло с балдахин, точно под цяла редица прашни телевизионни екрани. Не ще и дума,

примадонната беше на свой ред безкрайно изненадана от срещата, така че измина доста време, преди всички да се успокоят и насядат около грамадната кръгла маса в центъра на стаята. Само Чарко, който знае защо, настояваше, че не можел да сяде в присъствието на болна дама и стърчеше упорито недалеч от вратата, вперил очи в тавана. Иван-Джон набързо обясни в какво се състои работата, последваха нови възклицания, тоя път не толкова радостни, после допълнителни обяснения, още възклицания, въздишки, тъжни погледи... А Петър седеше, премаял от глад и, колкото и да се опитваше, не можеше да отдели очи от огнището, където на дебела верига над огъня висеше малко опушено котле. Миризмата, която се носеше оттам, направо го подлудяваше.

— Хей, ние съвсем забравихме за гостите — подскочи по едно време Рангел-Ринго, забелязал стръвните погледи на момчето. — Хайде, да слагаме масата, те сигурно са гладни.

Следващият половин час сигурно беше един от най-приятните в живота на Петър. Гъстата бобена яхния така му се услади, че той изяде цели три порции, последната вече с доста усилия. Момчето вдигна очи от чинията си едва когато хубавичко се натъпка, протегна се доволно — и за малко щеше да се катурне. Леле, колко беше уморен! Струваше му се, че ей сега ще падне и ще заспи, направо тук, на пода. От устата му неволно се изтръгна прозявка, голяма колкото балон.

— Гостите май са не само гладни — поусмихна се под мустак Горан-Джордж. — Хайде, елате, ще ви покажа къде ще спите.

* * *

Закуската на следващата сутрин се оказа също толкова изобилна и вкусна. След голяма порция мекици и домашно приготвен мармалад Петър беше готов да се съгласи, че животът в гората също си има предимства. Окрилен от приятното усещане, той се зае да разказва на елфите приключенията от последните дни.

— И какво, вие значи изгубихте Ането? — изгледа го сърдито Иван-Джон. — Хубава работа, и това ми било приятели!

Петър се посмути малко, но останалите елфи побързаха да му се притекат на помощ.

— А ти какво щеше да направиш ако сам беше попаднал там? Нямаше ли и ти да побегнеш накъдето ти видят очите?

— Не е виновно момчето, какво можеш да направиш сам срещу цяла банда разбойници?

— Освен това Ането не е вчерашна, тя няма да се остави да я хванат. Нека по-добре да помислим как можем да помогнем на Чарко. Той май сериозно е загазил. Хайде, разправяй по-нататък, Петре.

— Да, работата не изглежда лесна — каза Горан-Джордж след като бяха привършили. — Не знам дали ще можем да ви помогнем, ние самите никакви духове не сме забелязвали, въпреки че живеем тук доста отдавна.

— Но госпожа Бухалица каза, че трябвало първо тук да се опита — обади се момчето несмело. — В Дино-парка на господин Хайно. Тук имало много машини, а духът обичал такива неща.

— Мене ако питаш, в тоя парк ще намерите толкова духове, колкото и динозаври — отвърна Иван-Джон. — На него само името му е динозавърско. И слава богу. Инак на нас ни стигат и гадините, които понякога пъплят дотук от вътрешността на гората. Омръзнало ни е да трепем паяци, скорпиони и богомолки, големи колкото магарета! Откъде се вземат всички тия гадини, просто ум не ми стига!

— Но това за машините е вярно, във всеки случай — отбеляза Павел-Пол. — Паркът е пълен с тях, даже и при нас долу мазето е задръстено от стари ръждясали машинарии. По времето на Хайно тук всичко е било автоматизирано, но след голямата катастрофа изглежда не е останало кой знае колко много. Жалко, всъщност. Хубав парк е бил.

— Хайно и хубав парк, ама де, де! Нали си спомняш нас в какъв хубав парк ни беше набутал — отвърна Иван-Джон подразнено. — Само като си спомня и настръхвам. Хайде, нека да говорим за нещо друго.

— Аз пък не виждам какво толкова има да обсъждаме — каза Рангел-Ринго. — Щом госпожа Бухалица е казала, че духът обича да се навърта около машини, то всичко е ясно. Да заведем момчето в командната централа, какво ще кажете? Там е пълно с техника, по-добро място едва ли може да се намери.

Така и направиха. Оставиха Чарко и Бу в къщи, а сами отидоха до центъра на парка, където, скрита между руините на големите дворци, се намиреше бившата командна зала. Неголямата сграда ги посрещна с миризма на мухъл и прах, плюс цели редици компютърни монитори, повечето от тях отдавна изтърбушени. Под краката им хрущеше стъкло, навсякъде се виждаха преобърнати и изпочупени предмети, сякаш оттук беше минал ураган.

— Ето, това е командната зала — обясни Павел-Пол. — Оттук преди се е управлявало всичко в тази част на парка, до най-дребната машинка. Но сега са останали само боклуци, нали виждаш? Не ми се вярва да намерим нещо интересно.

— Само си губим времето — мърмореше Иван-Джон. — Толкова пъти сме претърсвали всичко, тук няма нищо полезно, само изпотрошени компютри.

Петър се приближи и с любопитство огледа редицата монитори. Най-обикновени екрани, като вкъщи, с клавиатури и мишки, само дето компютрите липсват. Ах, разбира се — сигурно те всички са свързани с голям централен компютър, който се намира на друго място. Впрочем, това едва ли има значение сега, когато всичко е опустошено. Жалко, той с удоволствие би изиграл някоя и друга игра ...

— Извинявай за глупавия въпрос — обади се Рангел-Ринго — но госпожа Бухалица не ти ли даде някакви напътствия за това как се вика тоя дух? Искам да кажа, има ли някаква формула или заклинание? Инак можем да обикаляме и търсим до безкрайност. Нали ти казахме, ние сме тук доста отдавна, но никога не сме виждали духове.

— Не, нищо не каза. — Петър изведнъж се почувства ужасно глупаво, направо се изчерви от притеснение. — Духът се появявал когато си поискал. Това май беше всичко, което си спомням. Нямам представа как можем да го повикаме.

— Хе-е-ей, Ду-у-ух! — провикна се Иван-Джон и всички подскочиха от изненада. — Духче, душицо! Я се покажи, моля те, искаме да си поиграем!

— Нали знаете, за опит пари не вземат — обясни той, намигвайки. — Така де, поне да не си отиваме без да сме опитали.

— Тая работа май лесно няма да стане — каза Горан-Джордж. — Или ще трябва да имаме страшно много късмет, или да измислим нещо, което досега не е хрумвало никому. Всъщност, знае ли някой изобщо какво е това „дух“? Предполагам, че не е същото като призраците, които познаваме, нали?

Всички се спогледаха изненадано. Действително, този прстичък въпрос досега май не беше хрумвал никому.

— Не, не, духът бил нещо съвсем различно — каза Петър. — Призраците са реални същества, а духът бил нещо, което се появява и изчезва когато си поиска. Освен това той... можел да изпълнява желания... или нещо такова.

— Уф, това звучи като приказка за лека нощ, вече направо ми се доспива — промърмори Иван-Джон. — Е какво, ще опитваме ли още или да си отиваме вкъщи?

— Добре де, добре. Няма да се заяждам повече — прибави той, след като приятелите му го изгледаха укорно. — Но тук явно не се получава нищо... Хайде да опитаме на някое друго място.

Следващите няколко часа изминаха в уморително и безцелно обикаляне из парка. Елфите и Петър претърсиха руините на най-малко още пет различни сгради, но освен прахоляк и разхвърляни вехтории не успяха да открият нищо интересно. Ентусиазмът им спадна до нула и когато вечерта се завърнаха в къщи, от бодрото сутрешно настроение не беше останало почти нищо.

Унинието им не остана скрито за Джаста Дива, която сама беше изкарала един доста уморителен ден с непрекъснатите капризи на славния Дон Кикот. Старият часовник непрекъснато се вайкаше, че е изгубил своята Дулсинея, въздишаше дълбоко и току се напъваше да плаче, от което не излизаше нищо, разбира се. Само подът на стаята беше покрит с бурмички и колелца. Горката Джаста Дива изглеждаше доста измъчена. Забелязали, че тя не изглежда добре, елфите се опитаха да ѝ спестят историята на собствените си напразни усилия, но тя не ги остави на мира докато не ѝ разказаха всичко.

— Така си и знаех — въздъхна тя. — Още никой не е чувал за някакви духове тук наоколо. През цялото време си мислех, че от тази работа нищо няма да излезе. Духове няма, разбира се.

Чарко, който винаги досега беше стоял настрана без да се вслушва в разговорите, изведнъж наостри уши.

— Извинете, госпожо, но тук не мога да се съглася с вас — каза той надут, продължавайки да гледа към тавана. — Духове има и тяхното съществуване е било доказвано неведнъж — по емпиричен, метафизичен и, а-а-а, най-различни други начини. Самият аз много пъти съм имал възможност да общувам с духове, по работа или просто така, за удоволствие.

— Я гледай ти — усмихна се Джаста Дива кисело. — Не знаех, че си имам работа с експерт. И как според вас се доказва тяхното съществуване, уважаеми ловецо на духове?

— Много просто — като те бъдат призовани да се появят — заяви Чарко гордо. — И, ако откажат поканата — като бъдат заставени да се появят. Някои духове просто не разбират от дума, като разглезени деца са. Човек направо трябва да ги дърпа за ушите извън техните скривалища. Спомням си, веднъж в Саламанка си имах работа с три много опърничави духа, които упорито отказваха да се отзоват на поканата ми преди да довършат закуската си, пържени яйца от прилепи ... Успях да ги убедя едва когато в замяна им предложих ... а-а-а ...

— Яйца от носорози? — подхвърли Иван-Джон с най-невинна усмивка.

— Какво, какво? Предупреждавам ви, млади господине, ако продължавате така, няма да ви разкажа нищо повече.

— Но моля ви, ловецо на духове, продължавайте! — ухили се Иван-Джон. — Аз целият съм слух, по липса на нещо друго за правене.

Чарко го изгледа подозрително, после продължи:

— Има много условия и предпоставки за успешен лов на духове, но три от тях са особено важни: първо, ловецът на духове се нуждае от много интелигентност, защото духовете са изключително хитри същества; второ, той се нуждае от много смелост, защото един умен страхливец ...

— ... рядко може да помогне в беда — подхвърли Иван-Джон.

— Точно така — потвърди Чарко. — И трето ...

— Третото изискване е толкова трудно, че дори не е позволено то да бъде назовано — вметна отново Иван-Джон. — Познах ли?

— Нищо подобно — отвърна Чарко хладнокръвно. — Третото изискване е ловецът на духове да разполага с добра техника. Всъщност, може да се каже, че това е най-важното от трите условия. Без солидна духоуловителна техника изобщо няма смисъл да се започва.

— И каква точно техника имаш пред вид? — попита Иван-Джон. — Пистолети, пушки?

— О не, не! — намръщи се Чарко. — Излишната агресивност само плаши духовете и те изчезват, понякога завинаги. Това, за което говоря, са инструменти от рода на спектрометри и магнитометри, както и детектори на движение и звук. С две думи — всичко, което позволява да се регистрират в околната среда промени, които инак никога не бихме забелязали. Спектрометрите например, в съчетание със специален фотоапарат и филм, чувствителен за инфрачервена светлина ...

— Момент, момент! А какво става ако ловецът на духове попадне на място като тук, където техниката не работи?

— Хм, това е специален случай. Но за него също си има решения, разбира се. Например, ловецът на духове може да си послужи с по-традиционни средства като умрели котки, бутчета от крастави жаби, избодени очи от скумрия, както и ...

— Престани да дърдориш глупости, плямпало такова! — изгърмя над главите им мощен глас. Всички замръзнаха от страх. Чарко направи неуловимо бърз скок и начаса изчезна под масата.

— Проглуши ми ушите с твоите измишльотини! — продължи гласът, вече по-малко сърдито. — Духовете това, духовете онова ... Пфуй, направо не се издържа! Вече ми скъса нервите!

Телевизионните екрани над леглото на Джаста Дива изведнъж просветнаха и сега на всички тях се появи една и съща картина — лицето на млад човек с някак странно голяма, малко сплескана глава. Той ги гледа начумерено в продължение на няколко секунди, после най-неочаквано прихна.

— Всъщност, вашият приятел май откри единствения сигурен начин да се извика Духа на Машината. Да ви кажа ли кой е той?

Той изчака малко, но не получи отговор и продължи:

— Единственият сигурен начин да се извика Духа е той да бъде нервиран с глупости, докато му писне и накрая се покаже, за да се отърве от натрапниците.

Той отново се разкиска, после добави, вече по-сериозно:

— Е хайде, казвайте за какво ме търсите.

— А, момент, момент — провикна се той преди някой да е отворил уста. — За малко щях да забравя. Първо — да ви задам въпросите си. Нали знаете, преди Духът да ви помогне, трябва да се поизпотите малко. Тъпо, но няма как. Правилата трябва да се спазват, особено когато сам си ги измислил. Та така, ето ви значи въпросчето: кажете ми как се казвам. Не че съм си забравил името, просто вие трябва да го познаете. Стар трик, но много ефективен. Хайде, чао, аз ще ви оставя първо да помислите.

— Хей, почакай! — провикна се Петър. — Отговорът е много лесен. Всеки знае как се казваш. Стори-Пакост, разбира се. Или Румпелщилцхен, ако това ти харесва повече. Е какво, познах ли?

— Ха, ха, ха! — разсмя се Духът отново и големият железен полюлей над главите им се заклати подозрително. — Получавах пет поощрителни точки, за това, че познавах класиката. Но отговорът ти за съжаление е грешен. Никс мит Румпелщилцхен. Ауф виедерзеен, бис цум нехстен мал.

— Но къде се разбърза такъв, ние даже не сме се опитали още! — провикна се Иван-Джон. — Как можем да познаем името ти когато даже не си тук, за да ни казваш „топло“ или „студено“? Хайде, постой още малко, докато ни хрумне нещо интересно. Аз предлагам да започнем с „Гаргантюа“ например. Или може би „Голем“. Във всеки случай нещо гигантско ми се върти пред очите, като слушам как се смееш.

— Я гледай, тук започва да става интересно. — Този път в гласа на Духа се четеше истинско учудване. — Абе, вие да не ме пързаяте нещо? Откъде-накъде всичко това ви хрумна толкова бързо? Тоя въпрос съм го задавал поне сто пъти — и досега никой не е успял да му отговори.

— Ама аз какво, да не би наистина да познах? — попита Иван-Джон невярващо. — Хе, това пък и сам не мога да го повярвам.

— Абе не че си познал, но нещо много опасно се приближи — отвърна Духът кисело. — Хей, стига толкова, че както е тръгнало, след малко сам ще си издам името. Хайде, тоя път наистина ще ви оставя да си помислите. Напъвайте се здраво, аз ще се върна след час-два.

Телевизионните монитори започнаха да потъмняват отново и образът тъкмо изчезваше, когато откъм вратата се обади един друг, много по-тих, но в замяна на това страшно ядосан глас:

— Голиате, престани да се фукаш! Уф, направо ми писна да те гледам как се перчиш тук през цялото време! Фукльо с фукльо такъв!

Всички се обърнаха като по команда, после ревнаха от радост и изненада, пак като по команда.

В рамката на вратата, пъхнала ръце дълбоко в джобовете на джинсите си, с раничката на гърба, стоеше Ането.

Глава седемнадесета: Рицарски двубой

— Хе, Ане, ти пък как ме позна? — гласът на Голиат изведнъж беше изгубил цялата си мощ и сега звучеше странно тихо. — Аз мислех, че вече си ме забравила.

— Забравила? Още като видях голямата глава на екрана и си помислих „Това може да е само оня фукльо Голиат. Използва случая, за да се прави на много важен“.

— Е, хайде да не се разпалваме чак толкова. Няколко шегички, голяма работа.

— Шегички, а? — Ането очевидно беше много ядосана, макар че се опитваше да се сдържа. — А ако хората, които те молят за помощ, наистина са изпаднали в беда? Какво, така ли ще ги оставиш да си трошат главите, само защото не са успели да отговорят на въпросите ти? Шегички, как ли не?

— Е, чак пък толкова ... Никой не е заритал чак до там за един стар компютър като мен. Е, вярно, от време на време успявам да помогна на тоя или оня, но инак почти непрекъснато трябва да се боря за собственото си оцеляване. Нямаш представа колко е трудно тук. Техниката ми е стара и изпотрошена, тъкмо оправя една машина и на нейно място се развалят десет ... До гуша ми е дошло, направо не ми се говори! А и тия непрестанни молители! Моля, моля, моля, моля ... Направи чудо, върни ни гората обратно! Сякаш аз съм виновен, че вулканът превърна всичко в пустиня.

— Добре, добре, няма нужда да се оправдаваш. Всъщност, като си помисля, на твоето място сигурно и аз бих постъпила така. Извинявай, май че избързах с обвиненията. Но и при мен не беше лесно, от два дни насам обикалям из гората и се опитвам да се крия от копоите на Мегги. Вече направо свят ми се вие от глад. Уф, добре, че гласът ти кнътеше така надалеко, инак сигурно нямаше да ви открия. А, докато не съм забравила: здравейте всички! Страшно се радвам да ви видя, направо не можете да си представите. Хайде де, какво зяпате! Елате да ви

прегърна поред, нали все пак аз съм дамата тук! Госпожо Дива, напомнете ми след това да ви разправа за последния рок концерт, на който бях заедно с мама. Страхотно шоу беше, направо не ми стигат думите!

Настъпи весела олелия, всички се нахвърлиха вкупом върху Ането и започнаха да я отрупват с приятелски ласки, без да обръщат внимание на сърдитите погледи, с които Чарко ги замеряше изпод масата. Елфите току се надвикваха:

— Хей, значи ти все пак успя да се измъкнеш! Ние вече бяхме започнали да се безпокоим.

— Сядай, сядай на масата! Сега ще ти направя едни палачинки, да си оближеш пръстите.

— Имаш ли новини от Дядо Таралежко и госпожа Бухалица?

— Да си чувала някакви нови вицове? Я разправи нещо смешно, вече не си спомням кога съм се смял истински за последен път.

— Полека, полека. Всичко по реда си — отговаряше Ането всеки път с делови тон, току хвърляйки по някой стръвен поглед към огнището, където Рангел-Ринго вече магьосничестваше с тигана. — Чакайте, искам първо да ви поогледам малко. Хм, май сте поотслабнали нещо. Какво, бизнесът не върви ли?

— Ха, как да не върви? — отвърна Иван-Джон весело. — Правим по три концерта дневно — сутрин, обед и вечер. Концерт за празни черва и китара, нали знаеш?

— Е, хайде и ти пък — прекъсна го Павел-Пол. — Поне от глад не можем да се оплачем, гората все още ни снабдява с всичко най-необходимо. А и ние сме вегетарианци, навсякъде можем да оцелеем.

— Ахем... — обади се отгоре Голиат, когото всички бяха забравили. — Виждам, че имате много неща да си казвате. Аз... ще ви оставя насаме.

— И дума да не става! — отсече Ането. — Ние всъщност само заради теб сме тук, как така ще си отиваш? Някой успя ли да ти обясни в какво се състои работата?

— Ами ние току-що се запознахме...

— Аха. Добре тогава. Я ела да мръднем малко навън, че имам да ти казвам много важни неща...

* * *

Утрото ги посрещна с много ведрост и спокойствие, сякаш за да компенсира напрежението, което измъчваше всички. След като беше разговаряла насаме с Голиат в продължение на почти час, вчера вечерта Ането изяде огромна порция палачинки и се тръшна да спи, задоволявайки се да каже само, че утре ги очакват важни събития. Елфите дори малко се поразсърдиха поради тази ненужна тайнственост, но да се спори с Ането беше губене на време, даже и когато беше будна. Ето защо те се задоволиха с беззлобно мърморене, а после сами се запътиха към спалните си, направо прасейки от любопитство. Сега обаче всички очакваха някакво обяснение — и мълчанието на Ането, която опустоши няколко порции мекици без да каже дума, вече започваше да ги нервира.

— Така-а-а-а — каза тя най-после, потупвайки се доволно по корема. — Уф, започвам да живеам по малко. Вече бях започнала да се чудя къде свършва корема и къде започва гърба ми. Е какво, готови ли сте за подвизи?

— Ние че сме готови, готови сме, но ти нищо ли няма да ни кажеш преди да започнем? — подметна Горан-Джордж кисело. — Все пак, неудобно е някак си — ти подскачаш насам-натам, а ние те следваме като патета. Не е съвсем както аз си представям едно добро приятелство.

— А, това ли било? Аз пък вече мислех, че страдате от колективен зъбобол. Ще ви кажа, защо не?

Тя се приведе напред и зашепна:

— Голиат има една идея за това как можем да излекуваме нашия рицар. Според него всичко, от което Чарко се нуждае е ... хм, как точно го каза? Аха — да се сблъска поне веднъж със самия себе си.

Горан-Джордж се намуси още повече.

— Да се сблъска със самия себе си? Това пък какво означава?

— Не знам, но не се съмнявам, че Голиат знае какво върши. Нашата задача е само да заведем Чарко до централната арена в тази част на парка. Оттам нататък компютърът ще поеме всичко.

— И това е ... всичко? Той нищо повече ли не каза?

— Не.

— Но това ... не е ли малко рисковано? Все пак тук става дума за болен човек.

— Да имаш някаква по-добра идея? В края на краищата не случайно всички търсят помощта на този „Дух“, нали? Това все ще означава нещо.

Горан помълча, после махна с ръка.

— Добре, да става каквото ще. Така като гледам, по-зле от това на нашия рицар и без това не може да му потръгне.

Арената, построена по образец на античен гръцки театър, представляваше нещо като огромна елипсовидна площадка, един вид амфитеатър, заобикалящ от три страни сцената и покрит с елегантна висяща конструкция, от която сега бяха останали само отделни парчета. Зрителските трибуни, преди без съмнение много удобни, също бяха доста пострадали от времето. Сега от тях не беше останало почти нищо, само тук-там се виждаха отделни островчета от непокътнати седалки, изгубени сред море от изпочупени парчетии, натрупани на камари, сякаш някой се беше опитвал да въведе ред, но се беше отказал точно по средата. Единственото нещо, което изглеждаше непокътнато, беше самата сцена — странно чиста и подредена на фона на целия безпорядък, сякаш тук всеки момент щеше да започне представление.

— Е, а сега какво ще правим? — попита Павел-Пол, оглеждайки се неспокойно. — Аз още никога не съм виждал това място така чисто и подредено. Този твой приятел май наистина може да върши чудеса.

— Ами то и аз не зная — отвърна Ането, почесвайки се. — Голиат само ми каза да дойдем тук, оттам нататък щял да се погрижи за всичко. Нека почакаме малко, той сигурно ще се обади когато му дойде времето.

И наистина, точно сега над главите им се понесе мощна маршова музика, с много барабани и тромпети, която здравата ги стресна. Откъм високоговорителите се зачу гласът на Голиат, който обяви с патетичен тон:

— Дами и господа, добре дошли на арената в Гората на призраците! Днес ще ви представим един рицар, който смазва противниците!

те си с лекота и сила, напомняща за подвизите на античните герои. Моля, дами и господа: аплодисменти за прочутия Рицар на екраните!

В този момент някъде откъм задната част на сцената се зачу неприятно скърцане, сякаш се отваряше стара ръждясала врата, а после оттам се появи, или по-скоро изтърколи, една много странна машинария.

Рицарят на екраните представляваше нещо като грубо сглобена желязна рамка на колела, някакъв странен тип самоходно устройство, което се движеше с ужасно скърцане и тракане, залитайки насам-натам като пиян човек, защото колелата му май бяха не съвсем еднакви по големина. Върху рамката се виждаше нещо като четириъгълна кула, направена от ламарина, а най-горната част на странното съоръжение се състоеше от няколко телевизионни екрани, закрепени по страните на кулата. Как точно функционираше това техническо чудо си остана завинаги тайна, но във всеки случай телевизорите работеха перфектно и по тях ясно се различаваше самата сцена заедно с рицаря на екраните, самодоволно клатещ се насам-натам.

— Аплодисменти за рицаря на екраните! — напомни Голиат и тоя път приятелите наистина започнаха да ръкопляскаат плахо, с усилие надвивайки недоумението си.

— А сега нека чуем самия герой! — продължи Голиат и откъм високоговорителите се зачу друг, механичен глас:

— О, славни и никога по достойнство възхвалени рицарю Дон Кикот де Ла Манджа! Аз съм Рицарят на екраните и моите нечувани подвизи може би са запечатали името ми в паметта ти. Идвам да те предизвикам на двубой и да изпитам силата на твоите мишци, за да те накарам да се съ согласиш и признаеш, че моята дама — не е важно коя е тя — е несравнимо по-красива от твоята Дулсиней дел Тобосо. Ако признаеш веднага тази истина, ще си спасиш живота, а на мене ще спестиш труда да ти го отнема; ако ли пък се биеш и бъдеш победен, аз искам само едно удовлетворение — като сложиш оръжие и престанеш да търсиш приключения, да се огледаш в моите екрани, за да разпознаеш истинския си образ. Готов ли си за дуел, славни рицарю?

Чарко, който при тези думи беше подскочил като стар боен кон, се озова на сцената в течение на един-единствен миг, изправи се гордо пред рицаря на екраните и отговори по следния начин:

— Рицарю на екраните, когото нямам честта да познавам! Тези непремислени думи поставят живота ти в голяма опасност, защото още никой не се е осмелявал да поднесе такова предизвикателство на Дон Кикот де ла Манджа, без скъпо да заплати за него. Но аз все пак съм склонен да ти дам един последен шанс. — (При тези думи Чарко се обърна към публиката и се поклони галантно). — Ако още сега, в този момент, се отречеш от думите си и признаеш, че на света няма нито една дама, по-красива от Дулсинея дел Тобосо, аз ще се съглася да пощадя живота ти. В противен случай, пригответи се да посрещнеш смъртта!

Вместо да отговори, рицарят на екраните се разсмя гръмогласно, след което се отдръпна назад — и се нахвърли върху Чарко. Горкият часовник за малко щеше да бъде прегазен от тежката машинария, но в последния момент успя да се изплъзне благодарение на тенекиените си криле. Все пак той не показва никаква уплаха, а напротив, сам се нахвърли върху противника си, направо от въздуха. Един от мониторите, който Чарко изглежда беше успял да ритне с всичка сила, експлодира с ужасен шум и огромен фойерверк от искри. Това обаче с нищо не намали страстта на битката. Рицарят на екраните на свой ред прибягна към скрито оръжие. Някъде измежду мониторите изведнъж се появиха три механични ръце, които започнаха да раздават метални плесници наляво и надясно. Чарко малко се постъписа и за момент комай се зачуди дали да не напусне полесражението, но после се нахвърли върху рицаря на екраните с удвоена ярост. По едно време дори изглеждаше, че смелостта му ще се увенчае с успех. Във всеки случай той успя да ступи още един от мониторите, но след това металните ръце го докопаха и го прегърнаха така, че той не можеше да направи никакво движение и само безпомощно риташе с крака.

— Е какво, предаваш ли се? — попита рицарят на екраните със зло-радо задоволство. — Видя ли, че си по-слаб от мен?

— Аз не съм по-слаб, ти просто си по-голям, тенекиено говедо такова! — изрева Чарко, напълно забравил всички рицарски обноски. —

Само веднъж да се измъкна, ще ти направя носа на поничка, чуваш ли!

— Ха, ха, ха, и това ми било рицар! — захили се отново машината. — Признай си, старче: всъщност ти не си никакъв рицар, а просто един изкуфял стенен часовник, на когото липсва дори кукувицата! Хайде де, кажи „куку“ ако можеш!

— Ти си куку, идиот с идиот! — разпени се Чарко още повече. — Пусни ме веднага и престани да бръщолевиш глупости! Присмял се хърбел на щърбел! Ти да не би да си повече рицар от мен? Таратайка на колела, при това различни! А за предаване хич и не си мечтай! Дон Кикот не се предава! Никога!

— Дон Кикот? Ха, тоя тук май наистина се взема за рицар! Хей, старче, искаш ли да ти покажа кой си ти всъщност? Я се погледни тук в екраните! Стиска ли ти, а?

В този момент образът по екраните беше заменен от друг. На всички монитори сега се виждаше изкривеното от гняв лице на Чарко, заедно с комичните мустаци, въртящия се ключ и, разбира се, липсващата кукувичка на мястото, което служеше за уста на героя.

— Ей това ни е рицарят, погледнете го всички! — обяви злобничко машината. — Дон Кикот де ла Манджа — въздух под налягане!

Горкият Чарко! За момент изглеждаше, че той ще се разпадне на съставните си части, толкова страшна болка се изписа по лицето му. В продължение на една безкрайно дълга минута той не издаде нито звук, после от устата му се изтръгна нещо като провлечено скърцане, в което само с много внимание можеха да се разпознаят думите:

— В-в-веднага м-м-м-м-ахни т-т-т-тази г-г-г-г-лупава к-к-к-картинка! Ч-ч-ч-уваш ли, в-в-в-веднага!

Вместо да го послуша, машината само уголеми картината още повече, така че по екраните спокойно можеха да се различат отделните колелца и бурмички в устата на Чарко. Виждаше се дори как всички те треперят от напрежение, сякаш старият часовник беше раздрусван от електрошок.

— Т-т-т-това не съм аз! Аз не съм т-т-т-това! — измуча Чарко безпомощно. — Аз съм гордият рицар Дон Кикот де ла Манджа, а не няка-

къв си стар раздрънкан часовник! И моята Дулсинея ме обича точно защото съм славен рицар, чуваш ли?

— Твоята Дулсинея пет пари не дава за теб! — изкикоти се рицарят на екраните. — Никой не дава пет пари за теб, старо чучело такова!

— Това не е вярно! — провикна се някой откъм трибуните и след секунда на сцената се появи Ането, разчорлена и задъхана. — Това изобщо не е вярно! Чарко, не го слушай! Голиате, веднага престани с това издевателство! Как не те е срам, да измъчваш така добрия стар Чарко! Чарко, мой мили, скъпи приятелю, аз те обичам точно такъв какъвто си, без броня и рицарски доспехи! Не слушай тази злобна машина, тя просто не знае какво върши! Аз ... Ние всички те обичаме! Чуваши ли, ние те обичаме! Ти си нашият Чарко, единствен и незаменим! Никъде другаде няма такъв като теб, никъде! Ти си единственият Чарко на тоя свят! Единственият!

В този момент железните ръце отпуснаха хватката си и Чарко рухна на пода като купчина стари, непотребен отпадъци. Тозчас от всички страни го заобиколиха приятелите, които го вдигнаха на крака. Като видяха, че не може да стои изправен, те мълчаливо го изнесоха извън сцената. Останал сам, рицарят на екраните се завъртя и гузно се измъкна през задния изход, потраквайки.

— Хей, къде изчезнахте всички? — провикна се откъм високоговорителите Голиат, който май все още не беше разбрал какво точно се е случило. — Ама че работа! Тъкмо започна да става интересно и вече свърши! Ехо-о-о, върнете се! Ей, това е само игра, какво се стегнахте такива!

Никой не му отговори. За първи път от много време насам, може би за първи път откак изобщо беше създаден, мощният компютър изпита нещо като смущение — но това ново и непознато чувство му се стори толкова заплашително, че той веднага включи антивирусната си защита.

Глава осемнадесета: Отново на път

— Чудовища, чудовища! Пазете се от чудовищата! Идат, налитат отново!

Чарко диво се мятеше в леглото, разтърсван от пореден трескав пристъп. Изминали бяха вече три дни от печалната битка, но той все не успяваше да дойде на себе си. Кой би могъл да очаква, че шоквата терапия на Голиат ще се окаже така ужасно ефективна? Горкият стар часовник май беше се побъркал напълно. Във всеки случай за някакво подобрение не можеше да става и дума. Приятелите вече мечтаеха да върнат обратно чудака Дон Кикот — но за това беше късно. Насядали около леглото му, те се споглеждаха виновно.

— Успяхте ли да разберете нещо повече? Той каза ли нещо ново? — попита Иван-Джон, който се появяваше от време на време, за да се осведоми за състоянието на Чарко.

— Почти нищо — отвърна Ането мрачно. — Все това повтаря: „Чудовищата, пазете се от чудовищата!“

— Е, поне не бърбори повече за рицарски двубои — обади се раничката. — Дон Кикот де ла Манджа май си е отишъл завинаги.

— Аз пък не съм съвсем сигурна, че този тук ще се окаже по-добър — Ането изглежда загрижено блънуващия Чарко и оправя завивката му. — Онзи поне отвън изглеждаше здрав.

В този момент Чарко започна да блънува отново:

— Чудовищата! Чудовищата! Рояци, хвърчат! Крадци! Разбойници! Огъня! Откраднаха огъня! Помощ! Ау, престанете! Престанете веднага! Ау!

Той се помята още малко, после утихна и се успокои.

— Това май беше нещо ново — възкликна Иван-Джон. — Какъв е тоя откраднат огън? Може би е нещо важно. Почакайте, ей сега ще повикам и останалите, да помислим заедно.

Той скоро се завърна, следван от другите трима елфи, плюс накуцващата Джаста Дива. Те седнаха наоколо и зачакаха.

— Чарко току-що бълнуваше за някакъв огън — започна Ането. — И летящи чудовища. Изглежда, че това е важно. Във всеки случай Иван-Джон е прав, че трябва да помислим заедно. Ако ви хрумва нещо, казвайте.

— Слушай, тия чудовища ... — започна Павел-Пол замислено. — Той все за тях говори. Как мислиш, дали те са го ... а-а-а ... счупили?

— И аз това се питам — сви рамене Ането. — Но за какви чудовища става дума? Аз поне съм сигурна, че това не са призраците.

— Призраците? Че кой е споменавал за тях?

— Дядо Таралежко например.

— Но защо, не разбирам?

— Просто Бу намерил неговите ... останки в близост до къщата на призраците ...

— Какво, какво?

Изведнъж всички настръхнаха.

— Хей, ама и вие ли? — попита Ането сърдито. — Да не би още да вярвате в ония приказки за страшните призраци? След всичко, което преживяхме?

— Но, Ане, не видя ли какво се случи с Фидо? — попита Петър боязливо.

— Веднъж вече ти казах, че това си има обяснение — прекъсна го Ането. — Когато му дойде времето, ще ти разправа всичко.

— На твое място аз не бих отхвърлял тази идея така лесно — намеси се Горан-Джордж. — Нали виждаш, гората е напълно променена ... Може би и самите призраци вече са различни.

— Не, това не мога да го повярвам! — отсече Ането. — Призраците — престъпни чудовища? Това са пълни глупости! Ех, защо ли го няма господин Лапцев?

— Хайде да оставим магьосниците на мира — обади се раничката нервно. — Чарко говори за някакъв откраднат огън. Освен това Бу е намерил останките му в близост до къщата на призраците. Според мен това е напълно достатъчно.

— Достатъчно? Нищо не разбирам. Какво общо с призраците имат приказките за някакъв си огън?

— Толкова ли не се сещаш?

— Не.

— Ами, точно в близост до къщата на призраците се намира олтарът. И Огънят на вечната промяна.

— Искаш да кажеш, че ...

— Да. Мисля, че всъщност Чарко говори за Огъня на вечната промяна.

— Но това не може да бъде! Никой не може да открадне огъня. Това ... това е напълно немислимо. Пък и господин Лапцев обеща най-тържествено, че лично ще се погрижи за неговата сигурност.

— Обещанията са си обещания. Но гората, както виждаш, изобщо не прилича на себе си.

— И какво от това?

— Нищо. Искам само да кажа, че преди да сме проверили, не можем да бъдем сигурни в нищо.

— И какво точно предлагаш?

— Ами то се разбира от само себе си: да отидем до къщата на призраците и да проверим всичко на място. Кой са тия нови призраци, наистина ли са по-различни от едно време и ако да, опасни ли са.

— Опасни призраци, дрън-дрън!

— Слушайте, ще ми обясни ли някой най-после за какво става дума? — прекъсна ги Петър. — Всички говорите едни през други сякаш става дума за най-прости неща. Призраци, чудовища, вълшебен огън ... Кой ли не е чувал за тях? А аз седя тук и през цялото време се питам за какво говорите ... Например тоя огън. Това не е честно, аз никога не съм чувал за него.

Останалите започнаха да се споглеждат нетърпеливо, все едно, че той беше казал ужасно стар виц. Все пак Ането започна да обяснява:

— Огънят ... а-а-а ... това е едно от чудесата тук в гората, разбираш ли? Всъщност може би най-голямото от всички чудеса, не знам. Във всеки случай той самият може да върши чудеса. Искам да кажа, всичко, което се докосне до него, се превръща в своята противоположност. Красивото например става грозно, грозното — красиво, такива работи ... Но, въпреки, че е толкова могъщ, той можеше да бъде повреден доста лесно, поне досега. Хайно например ...

— Уф, увличаш се в подробности! — прекъсна я раничката. — Много по-важно е да решим какво да правим оттук нататък. Ако питате мен, нещата са напълно ясни — трябва отново да посетим къщата на призраците, както едно време.

— Но това може да се окаже ... не съвсем безопасно — каза Джаста Дива. — Тук все още може да се живее, но по-нагоре, близо до вулкана ... А и тия нови призраци ...

— Ние вече и по-опасни неща сме опитвали — отвърна Ането нехайно. — А освен това призраците са напълно безопасни, това го повтарям поне за стотен път. Пък и тоя вулкан ... Питам се защо никой досега не се е опитал да го разгледа по-отблизо ...

— Не ставай смешна! — възкликна Иван-Джон. — Най-добре е веднага да избиеш тая мисъл от главата си, сериозно! Понякога направо ти се чудя на ума.

— Добре де, добре. За вулкана може и да не говорим, но до къщата на призраците при всички случаи можем да отидем. Ако не за друго, то поне за да се убедите, че призраците са безопасни. Ето, погледнете — тя извади от джоба си пъстрата карта, която бе получила от госпожа Бухалица. — Никак не е далеч, най-много след ден-два сме там. Хоп, хоп — и готово. Сигурно ще бъде доста интересно да наобиколим отново старите места.

— Лошото е, че самите ние не можем да дойдем — обади се Павел-Пол. — Аз също бих дошъл с удоволствие, но докато Джаста не се оправи, не можем да направим и крачка настрана.

— Това няма значение, ние и без това ще се върнем най-много след ден-два — каза Ането. — Само да разберем за какво говори Чарко — и потегляме обратно. Нали така, Раничке? Няма какво да умуваме, утре потегляме. А ти какво ще кажеш, Петре?

Петър смотолеви нещо, което Ането изтълкува като „да“. Бу не се нуждаеше от уговаряне, разбира се.

— Ей така ви харесвам! — потри доволно ръце Ането. — Един за всички, всички за един. А сега, ако нямате нищо против, аз ще се опъна малко да подремна. Трябва да събера сили, нали разбирате?

— Бр-р-р, това място открай време си беше усойно — потръпна раничката зиморничаво. — И, както гледам, с нищо не се е променило. Не знам как се чувствате вие, но аз през цялото време си мисля, че зад следващото дърво ще изскочне някой караконджо.

— Тъкмо да стане малко по-интересно — опита да се изфука Ането, но после добави: — Всъщност и на мен ми е едно такова чоглаво, не знам от какво.

— Ха, от какво ли всъщност? — обади се Петър, който отново пъш-каше под тежестта на чувала с болния Чарко. — Разхождаме си се тук из градския парк, наоколо слънце, птички, хора... След малко ще си купим сладолед, после ще отидем на кино... Само дето филмите тук са все едни такива страшни, пък и киното никога не свършва...

— Е, чак пък толкова — опита се да го успокои Ането. — Веднъж само да стигнем до къщата на призраците, оттам нататък всичко ще се оправя.

Да се повдигне настроението обаче не беше толкова лесно. Вече няколко часа те търсеха път из един сумрачен гъсталак, в сравнение с който дори джунглата на Фидо им изглеждаше приветлива. Пътят, който ги изведе извън Дино-парка отдавна вече беше изчезнал. Известно време след това все още им се струваше, че следват нещо като пътека, но скоро и тя изчезна. За ориентир им останаха единствено категоричните уверения на Ането, че се движат в правилна посока. Но сега вече беше ясно, че дивата гора, която ги заобикаля, няма нищо общо с картата на едновременния парк. Настроението на групата бавно, но сигурно клонеше към точката на замръзване.

— Слушай, така не става! — не издържа най-после раничката. — Въртим се в кръг, не ти ли е ясно? Твоята карта не върши никаква работа. Я дай по-добре да помислим как да намерим обратния път. Вече напълно се изгубихме.

— Без паника моля! — отвърна Ането войнствено, но гласът ѝ потреперваше. — Трябва само да потърсим още малко, както винаги...

— Какво да потърсим? И къде? Знаеш ли изобщо в коя посока се намира къщата на призраците?

— Някъде там — посочи Ането пред носа си.

— Аха.

— Е и какво? По-добре ли щеше да бъде ако бяхме си стояли при елфите? Хайде, стига си се препирала!

— Слушайте, слушайте! — прекъсна ги Петър, поставил ръка зад ухото си. — Някой вика.

Те притихнаха и се заслушаха. Действително, скоро един повей на вятъра донесе до ушите им тих, провлечен вик, или по-скоро високо пъшкане. Тримата се спогледаха уплашено.

— Какво ли е това? — попита раничката тихо. — Бъдете много предпазливи. Човек никога не знае какво го очаква в тая гора.

Но Ането вече беше се запътила по посока на пъшкането. Оставени без избор, те я последваха, макар и с нежелание.

Застигнаха я в началото на неголяма поляна, затрупана с нападали дървета. Пъшкането идеше някъде измежду преплетените стволоче.

— Дали не е някоя клопка? — прошепна раничката. — Нали ви казах, трябва да сме много предпазливи!

Ането я изгледа укорно и започна бавно да пълзи между нападащите дървета. Да се стигне до средата на поляната се оказа по-трудно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Раничката и Петър я следяха с погледи, изпълнени със страх.

— Ах! — изрева Ането. Двамата ѝ приятели подскочиха от уплаха. — Но това е ...

Останалите ѝ думи не се доловиха ясно. Тя вече се беше скрила в нещо като колиба, образувана между три кръстосани ствола. Дочуваше се как вътре тя разговаря с някого, но не можеше да се разбере нищо. Раничката и Петър побързаха да я последват.

В скривалището цареше полумрак и в първия момент раничката не можа да различи нищо. Скоро обаче очите ѝ свикнаха и тя видя, че приятелката ѝ е положила на коленете си ... огромна изкорубена тиква, от която стърчаха два пречупени пръта, свързани на кръст.

— Фреди! — изрева тя на свой ред. — Плашилото Фреди! Леле мамо, кой те е подредил така?

— Ш-ш-шт! — изпръхтя предупредително Ането. — Той не е на себе си. Бълнува, и той като Чарко. Някой здравата го е изпотрошил. Тихо, че не чувам какво говори.

— Назад, назад! — стенеше Фреди и се извиваше на всички страни, въпреки начупените си ръце и крака. — Назад, тук охранява Фреди! Двадесет и пет години практика, без нито един почивен ден! Назад ви казвам, бандити такива!

— Сега станаха двама — обади се отзад Петър. — Заедно с Чарко, искам да кажа. Впрочем, кой е тоя Фреди?

— Наш приятел, познаваме го отпреди — отвърна през рамо Ането. — Експерт по охраната, нали чуваш?

— Все си знаех, че това е опасен занаят, но чак пък толкова ...

— Най-първо трябва да измислим с какво да го превържем. Сигурна съм, че след това всичко ще му зарасне.

Раничката мълчаливо ѝ подаде няколко носни кърпички. Ането започна старателно да превързва счупените прътове на Фреди.

— Лъскавите! Лъскавите! Пазете се от лъскавите! — простена отново плашилото.

— Лъскавите? Тия пък кои са? — попита раничката. — Дали не става дума отново за някакви машини? Ане, ти сецаш ли се нещо?

— Нали ти казвам, ще трябва да изчакаме, докато той се оправи. След това сам ще ни разкаже всичко.

— Страхувам се, че за това няма да ви остане време — обади се иззад гърбовете им един груб, странно познат глас.

Ането с мъка потисна един уплашен вик и се обърна, присвивайки очи, за да разпознае неканения гост. После, разбрала с кого си има работа, изпищя вече не на шега.

Отсреща, изкривил лице в злорадо задоволство, я гледаше генерал Мраволини — но не онзи нищожно дребен мравешки генерал, когото тя познаваше от преди, а един нов, исполински мравок, който се издигаше като блестяща метална статуя във входа на скривалището, напълно закривайки го с гигантската си фигура.

Глава деветнадесета:

Пленничество

— Чудесно, чудесно! Това се казва късмет! — повтаряше доволно генералът докато наблюдаваше как няколко от войниците му, също такива исполини като него, старателно овързват пленниците върху груби носилки, изплетени от клони. — Шефът сигурно ще подскочи от радост! Да му поднесем лично червенокосата напаст, като на тепсия! Такова нещо той със сигурност не е очаквал.

— Внимавайте много! — подвикна той към войниците. — Връзвайте ги здраво, не ги щадете! И проверявайте всеки възел по няколко пъти! Това хлапе е по-опасно от цяла армия, не ме гледайте като идиоти! Аз я познавам отдавна, много отдавна! Ах, как ме сърбят щипките да я пообработя! Впрочем, тя няма къде да избяга. Тоя път вече ще си разчистим сметките окончателно, госпожичке! Ако знаеш колко дълго съм чакал!

— Аз пък бях те забравила напълно — отговори му Ането равнодушно. — Една мравка повече, една по-малко — каква е разликата? Само дето отвън си се раздул като балон, инак отвътре си все същия дребосък, Мраволини. Но това е само за твоя информация, не го вземай надълбоко.

— Ти какво, на бърза смърт ли се надяваш? — изръмжа генералът, внезапно посивял от гняв. — Няма смисъл, хлапенце, с такива трикове нищо няма да постигнеш. Първо ще те занесем по живо, по здраво при господин...

Той се закашля и спря по средата.

— Впрочем, рано ти е още да знаеш при кого те водим. Просто си умирам от нетърпение да преживея момента, в който ще се срещнете отново. Повярвай ми, очите ти ще изхвъркнат като видиш кой дърпа конците в тая гора!

— Ти какво, да не би да говориш за Хайно? — попита предпазливо Ането.

— Хайно? Глупости! — отвърна генералът презрително. — Ти наистина ли вярваш, че бих приел да служа на някакъв си въшлив бобър? Ха, колко малко ме познаваш! Да сравняваш Хайно с негово височество е все едно да сравняваш плъх с лъв! И това, забележи, е мно-о-ого меко казано.

— Негово височество? Слушай, да ни би и ти да си прекалил с рицарските романи? Като слушам какви ги плешиш ...

— Бърбори си ти, бърбори. Да видим как ще забърбориш когато се изправиш пред негово височество. Предупреждавам те отсега: гледката е доста шокираща! Добре ще направиш да се подготвиш отрано, инак може и да се подмокриш. Но стига толкова! Време е за почивка, чака ни труден преход.

— Господин генерал, не може ли да ползваме летателните апарати? — попита несмело един от офицерите, сочейки към странното съоръжение, приличащо на продълговат акордеон, което носеше на гърба си. — Така ще спестим много време.

— Ако имам нужда от съвет, ще те попитам сам, капитане! — смъмри го генералът. — С тия носилки полетът е почти невъзможен. Нали видя колко се измъчихме само с един пленник. А така, с цялата сбирщина ... Впрочем, ако толкова много ти се лети, можеш да направиш един разузнавателен полет. Малко предпазливост никога не вреди.

Капитанът изкозирува, махна на един от войниците да го последва и дръпна някаква скоба отпред на униформата си. Пред удивените очи на Ането „акордеонът“ на гърба му се отвори плавно и само след миг на раменете му се оформиха чифт криле, направени от тънко метално фолио, което блестеше ослепително под лъчите на следобедното слънце.

— Ю-ху-у-у! — изрева капитанът, размаха криле и се понесе стремително нагоре, сякаш някой го теглеше на въже. Ането зяпна от удивление.

— Зяпаш, а? — подметна генералът злобничко, доволен от направеното впечатление. — И това е само едно от чудесата, с които скоро ще си имаш работа. Погледни само какво направи от нас негово височество — истински бойни машини. Никой не може да се изправи срещу нас. А ти зяпай, докато още можеш ...

— Ей, часовите! — викна той към войниците. — Занесете ги при другия пленник. И да не ги изпускате от очи нито за миг, ясно ли е? Нито за миг!

Генералът се обърна и се отдалечи, подсвирквайки. Огромни щипци сграбчиха носилките на пленниците и ги понесоха към мястото, което мравките-войници използваха за скривалище през деня.

* * *

В грубо направената колиба беше доста тъмно и Ането дори не си направи труд да се оглежда. Въжетата, с които бяха я овързали мравките, стягаха страшно и цялото тяло я болеше ужасно. Петър явно се чувстваше не по-добре от нея, тя ясно дочуваше пышкането му някъде до себе си. Червенокоска изчака докато всички пазачи напуснаха колибата и каза шепнешком:

— Не се отчайвайте, нищо не е изгубено. Тия мравки-войници са доста глупави, аз добре ги познавам. Сигурна съм, че ще успеем да ги надхитрим. Трябва само да потърпим докато се успокоят малко. След това все ще измислим нещо.

— Дано да си права — прошепна в отговор раничката. — Инак, ако не успеем да се измъкнем преди да са ни завели при това тайнствено височество ... Всеки път когато помисля за него направо потръпвам от страх. Никога не съм чувала генералът да говори с такова страхопочитание за някого. А щом такова зло изпитва страх...

— Хайде да не прекаляваме! — прекъсна я Ането малко нервно. — Вече сме се срещали с толкова много злодеи ... Един повече, един по-малко — голяма работа! Ако питаш мен, много по-важно е да разберам как така мравките изведнъж са пораснали. Бих платила доста скъпо за да получа отговор на този въпрос.

— Колко скъпо? — попита някой в тъмното и Ането едва не извика от уплаха. Тия стряскащи гласове започваха да ѝ идват прекомерно за днешния ден.

— Ти пък кой си? — попита тя тихо. — Здравата ме уплаши. Ау, тия въжета направо ще ми прережат ръцете, като змии са.

— Нищо ти няма, ще свикнеш — отвърна онзи някак насмешливо. — Искам да кажа, след час-два няма да чувстваш вече нито ръцете, нито краката си. Тия говеда разбират от възли, това трябва да им се признае.

— Ти отдавна ли си тук? — попита Ането малко боязливо. Нещо в тона на непознатия ѝ звучеше странно познато, някак респектиращо. Къде беше чувала този самоуверен и насмешлив шепот?

— Ден-два — отвърна той небрежно. — Или може би три, не знам точно. Тия ми превързват очите когато ме носят, за да не виждам накъде отиваме. Хитра паплач са.

— А ти какво направи, че те арестуваха?

— Ами ... пресякох им пътя — каза той и замълча.

— И това беше всичко? Ти май си падаш шегобиец, а?

— Де да беше така. Тия много не си поплюват. Всеки, който ги види, загива начаса. Досега изтрепаха пред очите ми поне десетина нещастници, само защото са ги забелязали. Не знам защо, но изглежда никой в гората не трябва да знае за тяхното съществуване. Във всеки случай тук се мъти някаква дебела работа, в това няма съмнение.

— А теб защо те оставиха жив?

— Ами и аз това се питах през цялото време ... Докато вчера ми го казаха сами.

— Казаха ти сами?

— Долу-горе. Те не знаят, че аз чувам всичко и си шушукат на спокойствие когато са далеч от мен. Така успях да науча доста неща за тях.

— Ти ... чуваш всичко? Как така? Чакай, това после ще ми го обясниш. Кажи ми първо защо те оставиха жив.

— Защото подушиха, че си имам работа с призраците. Онзи, техният тайнствен шеф, много се интересувал от всичко, което има връзка с призраците. Водят ме при него, като подарък.

— Имаш си работа с призраците? Я почакай, ти как се казваш всъщност?

— Хе, ти пък толкова къса памет ли имаш? Да не би вече да си забравила и името ми?

Настъпи дълго мълчание, после Ането прошепна дрезгаво:

— Фидо? Не може да бъде! Това наистина ли си ти, човеко?

— Разбира се, че съм аз. Кой друг може да бъде?

— И през цялото време си мълчиш? Ама че образ! Ние вече те мислехме за умрял, а ти седиш до нас и се правиш на разсеян ... Ама че човек!

— Не знам ти на какво викаш мълчание. Нали си приказваме, какво искаш повече? А това за умирането хич не ме учудва. Вие не сте първите, които ме отписват.

— Добре, добре, няма да спорим! Леле, ако знаеш как се радвам! Даже и въжетата не ми убиват повече. Фидо се намери отново! Я кажи как успя да се избавиш от призраците? Нали бяха те повлекли със себе си?

— Уф, дълга история. Първо изкарах няколко дни в кафез, после малко поумрях ...

— Стоп! Стоп! Стига шегички. Обясни сериозно, ако обичаш.

— Не знам за какво говориш. Какви шегички?

— Как така „малко поумрях“. Какво означава това?

— А-а-а, разбирам. Ами аз мога да спирам сърцето си ... за известно време. Не знам как го правя, става някак от само себе си. Отвън съм съвсем като мъртъв, няма никаква разлика. Така съм се измъквал от не един капан. Тъпите призраци сигурно са ме изхвърлили навън, във всеки случай когато се свестих вече не бях в къщата им.

— Къщата на призраците? Ти там ли беше през цялото време? Гледай ти, ние пък тъкмо натам се бяхме запътили.

— Запътили към къщата на призраците? — Сега беше ред на Фидо да изгуби ума и дума. — Вие какво, да не би да сте полудели? Какво ще правите в къщата на призраците?

— Ох, дълга история. Ако започна отначало, няма да ни стигне нощта. Съвсем накратко: опитваме се да помогнем на един приятел, който си изгуби ума.

— Така си и знаех ...

— Е, хайде сега, по-полека. Толкова ли ти приличам на малоумна?

— Добре, добре, давай по-нататък.

— Ами то ... ние и сами не знаем какво точно опитваме. Чарко е съвсем зле, дотук не можахме да му помогнем с нищо. И понеже го

намерили близо до къщата на призраците, пък и той все говореше за някакви разбойници ... Уф, тая история става все по-заплетена.

— Има си хас, след като в нея са замесени призраците. Всъщност може да се каже, че вие имате късмет. Сега поне няма да си имате работа с тях.

— А, това не се знае. Аз не смятам да се отказвам. Като се измъкнем оттук продължаваме право към къщата на призраците. Питам се само дали ти ще можеш да ни помогнеш ... да намерим пътя, искам да кажа. С тия глупаци тук сигурно ще се оправим и сами.

— Ти наистина си странно хлапе. Ушите ти май чуват само каквото им се иска. Пък и тия „глупаци“ съвсем не са толкова лесни за надхитряне. Досега аз нищо не успях да измисля.

— Ами то нали затова се казва, че две глави са повече от една. А ние тук сме пет-шест, ако броим и Чарко. Трябва само да се понапънем ...

— Дрън, дрън ... Аз живея в тая гора откак се помня. От тия мравки измъкване няма, помни ми думата. Най-добре се отпусни и дишай дълбоко, докато още можеш.

— Добре, хайде да не спорим. По-добре ми кажи какво знаеш за мравките. Как са успели да пораснат толкова много? Те винаги досега си бяха най-обикновени мравки, поне на ръст.

— А, това ли? Зад тая работа стои онзи тайнствен шеф. Дал им някакво магическо ядене, гъби или нещо такова ...

— Вълшебни гъбки?

— Да, точно така. С тяхна помощ те могат да увеличават ръста си.

— Охо, това е нещо ново. Досега гъбките служеха само за смаляване на ръста ...

— Ти какво, и за гъбките ли знаеш? Защо ме питаш тогава?

— Извинявай, не исках да те дразня. Просто ... Хм, нали ти казах, че идвам тук не за пръв път. Вярно, че гората е доста променена, но някои неща си остават както едно време. Или почти ... Добре, разправяй по-нататък, аз ще гледам да не те прекъсвам.

— Ами то повече за разправяне няма. Само тоя генерал дето през цялото време трепери да не би гъбките да изгубят въздействието си. Затова всички ги ядат по три пъти на ден. Войниците вече роптаят, омръзнало им да ядат гъби ...

— Ха, това е смешно. Те сигурно носят със себе си цял товар гъби.

— Така изглежда. Онзи ги брои по десет пъти на ден, да не би някой да му ги открадне. Уж генерал, а пък такъв стиснат ... Треперене и броене, това му е цялото генералство.

— Ха, ха, ти пак ме разсмя. Напомни ми да си го запиша когато отново си почувствам ръцете.

— Слушай ... — Фидо се покашля малко смутено.

— Кажй де, защо замълча?

— Това преди малко ... с призраците. Ти сериозно ли говореше или само се правеше на интересна?

— Само се правех на интересна. А ти защо питаш?

— За пръв път срещам някой, който не се бои от тях. Ти или си най-големият смелчага в тая гора, или нещо ти хлопа дъската.

— Хм, има и още една, трета възможност.

— Каква?

— Или пък знам нещо, което никой друг в гората не знае ... Е, почти никой ...

— И какво е то?

— Уф, пак стигаме до дългите истории. Освен това, страхувам се, че няма да ми повярваш. Не ми е за пръв път, разбираш ли?

— Странна работа. През цялото време говориш врели-некипели, а въпреки това все искам да узная нещо повече. Вече съвсем започвам да се обърквам.

— Съжалявам, не го правя нарочно.

— Това го чувствам и сам, инак щях ли да те слушам? Понякога имам едно такова усещане ... сякаш говоря не с хлапе, а със стар човек ... По-стар от мен, във всеки случай. А аз съм вече толкова стар ...

— Хм ...

— Какво?

— А, нищо, мислех си за парадоксите на времето. Сложни неща, аз също не ги разбирам много добре.

— Ще ми кажеш ли все пак нещото, което никой друг освен теб не знае? Това за призраците.

— Разбира се, че ще ти го кажа. Но нека първо се измъкнем оттук.

— Ама ти ... Добре, добре, нека е по твоemu. Да видим дали си просто дебелоглава или зад това се крие нещо повече ...

Фидо изпръхтя ядосано и потъна в мълчание.

* * *

Беше започнало почти да се разсъмва, когато генерал Мраволини най-после даде дългоочакваната заповед за почивка. Мравките-носачи, капнали от умора след изнурителното влачене на носилките през всевъзможни шубраци, захвърлиха товара си и се проснаха да спят, оставяйки работата по укрепването на лагера на по-свежите си другари. За кратко време пленниците бяха оставени на спокойствие.

— Фидо — прошепна Ането, като внимаваше да не привлече вниманието на постовете. — Знаеш ли къде се намираме?

Джуджето мълчеше, ослушвайки се напрегнато.

— Кажи де, защо мълчиш? — подкани го отново Ането.

— По всичко изглежда, че няма да търсиш дълго — отвърна той след като се беше вслушвал в продължение на около минута. — Ако наистина успеем да се измъкнем, искам да кажа. Недалеч сме от къщата на призраците. Генералът прави тази почивка по изключение, от страх да не ни нападнат. Много го е страх от призраците, горкият. И слава богу.

— Така ли? — попита Ането радостно. — Значи се движим по посока към вулкана. Интересно, много интересно ... Но за това ще помислим по-късно. Първо трябва да измислим някоя хитрост.

— Пак ли твоите планове? — изглежда я Фидо скептично.

— Ако по някакъв начин успеем да привлечем вниманието на призраците ... — подхвана тя внимателно, но джуджето веднага я прекъсна, настръхнало от гняв:

— Престани с глупостите, чуваш ли? Тук става дума не за фантазии, а за живот и смърт! Ако те ме открият отново ...

— Добре, добре — отвърна Ането вяло. — Но с това сигурно проиграваме единствения си шанс за освобождение.

— Освобождение — за вас, може би. Но с мен те едва ли ще се церемонят много.

— Ако само ме оставиш първо да поговоря с тях ...

— Че кога съм те спирал? Говори си колкото щеш, само мен не замесвай! Между призраците и мен мир не може да има, разбери го най-после!

— Опитвам се — прошепна Ането. — Наистина се опитвам.

Изминаха няколко часа, които те прекараха в обичайната неспокойна дрямка, нарушавана от честите проверки на постовете. Слънцето отдавна беше изгряло, но светлината му едва успяваше да се процеди през дебелията покривка от клони, шума и защитни мрежи, която покриваше скривалището им.

— Раничке, добре ли си? — попита Ането. — Защо се въртиш през цялото време? Не се безпокой, нали ти казах, че все ще измислим нещо. По-добре се опитай да поспиш ако можеш.

— Лесно ти е на теб — отвърна раничката с неочаквано раздразнение. — Никой не те безпокои, никой не те гъделичка непрекъснато ...

— Да не би да си хванала въшки? — подхвърли Ането беззлобно. — Като се върнем в къщи, първата грижа ще бъде да ти тегля едно основно пране. Заедно с мен, във ваната. И на двете ни е време.

— Глупости, въшки! — тросна се отново раничката. — Тия проклети мравки не ме оставят на мира.

— Те какво, гъделичат ли те? — изгледа я Ането удивено. — При мен само проверяват въжетата ...

— Глупости! — продължи раничката все така раздразнено. — Аз говоря за нашите мравки, малките. Откак тия ни хванаха, нещо съвсем се разбеснях, не ме оставят на мира даже за миг. Направо ще полудея от гъдел!

— Ах! Аз съвсем ги бях забравила. Милите, сигурно се тревожат за нас.

— Нищо подобно — обади се Фидо равнодушно. — Просто ги е яд на генерала. Не могат да си обяснят как се е измъкнал от затвора. А тая магия с гъбките направо ги хвърли в паника. Според тях мравките трябвало да си стоят мънички, така било редно ...

— Ама ти и тях ли чуваш? — опули се Ането. — Раничката вярно каза, че ушите ти са като радари ... Впрочем, поздрави инженер Дан от нас. Радваме се, че е жив и здрав.

— Кажи му го сама, той те чува много добре — отвърна джуджето.

— Вярно, гледай каква съм недосетлива. Дан, не им обръщай внимание на тия перковци. Мислят, че като са пораснали, вече могат да командват всички. Но накрая и те ще си го получат, помни ми думите! А ти си прав като казваш, че мравките трябва да си останат мънички. Тия нови гъбки ...

Тя изведнъж замлъкна сякаш някой ѝ беше запушил устата.

— Хей, Дан — прошепна тя след малко. Гласът ѝ внезапно беше подрезгавял. — Не че имам нещо против твоите принципи, но ... Какво ще кажеш за едно малко изключение? Само за малко, нали разбираш? Обещавам, че после пак ще ви върнем към нормалния ръст. Дан, моля те! Приятел в нужда се познава, нали знаеш?

* * *

Мравешкият генерал едва бе успял да склопи очи, когато го стресна ужасна шумотевица. Той скочи начаса, внимателно подаде антени извън скривалището си ... и замръзна от ужас. Заобиколени от всички страни, неговите славни войници вяло отбиваха атаките на многобройни врагове, появили се като изпод земята, поне три пъти по-многочислени от собствената му войска. Макар и състояща се предимно от мравки-работници, вражеската група се сражаваше с такава ярост, че генералът не се нуждаеше от втори поглед, за да оцени безнадеждността на ситуацията. Той трескаво затърси някакъв изход, но вече беше късно — нападателите скоро преодоляха и последната съпротива, след което няколко от тях заобиколиха скривалището му, възбудено сочейки към него.

— Излизай, Мраволини! — заповяда един млад и наперен мравок с интелигентна физиономия. — Няма какво да се криеш повече, всичко е изгубено.

— Веднага освободете пленниците! — продължи да командва непознатият мравок, тоя път към собствените си хора. — Те сигурно изгарят от нетърпение да си поговорят отново с генерала.

Мраволини скръсти ръце на гърба си и тежко пристъпи навън. В дългия му живот беше имало вече толкова много възходи и падения,

че едно повече или по-малко едва ли правеше чак толкова голяма разлика. Единственото чувство, което го изгаряше сега беше любопитство, нетърпимо любопитство. Откъде се появиха тия непознати мравки, така внезапно, при това в същия ръст като него и войниците му? Нима още някой освен негово височество беше успял да подчини силата на вълшебните гъбки? Или, още по-лошо, те бяха успели да се доберат до неговите запаси, въпреки всички предпазни мерки? При тази мисъл Мраволини стисна юмруци до болка: отново надхитрен, отново ... За кой ли път в живота му.

— Я гледай! Ние май пак си сменихме ролите — обади се иззад гърба му нахалното червенокосо хлапе, което беше го подлудявало толкова пъти. — Хайде де, стегни се малко! Какво си се спаружил като изцеден лимон? Не се безпокой, няма да те пердашим ...

— Макар че си го заслужаваш, честно казано — продължи тя след кратък размисъл. — Ръцете и краката ми са така изтръпнали, че едва ходя. Имаш късмет, че съм добре възпитана млада госпожица, инак можеше и да не ти се размине толкова лесно ...

— Ане, какво да правим с пленниците? — попита младият мравок. — Гледай колко са много, просто не знам какво да ги правя. Впрочем, накъде отиваме оттук нататък?

— Ще посетим едни стари познати — усмихна се Червенокоска. — Но първо наистина трябва да измислим нещо с тия бандити. Я като за начало да построят набързо тук една кошара, та да не се налага да ги дебнем непрекъснато. А тоя хубавец — тя посочи небрежно към генерала — нека работи наравно с останалите. Сигурно цял живот не е похващал работа, нека да свиква.

Тя се протегна и прозя с видимо удоволствие.

— Уф, не съм спала като хората вече цяла вечност, време ми е малко да подремна. Дан, погрижи се моля те тук всичко да върви нормално, аз ще се включа отново след няколко часа. Хм-м-м, лека нощ ... или лек ден, кой както му харесва. Умирам за сън!

Глава двадесета: Призраците

Ането се събуди внезапно, с ясното усещане, че нещо не е наред. Изправи се бавно и приседна на импровизираното легло, послуша се внимателно ... Нещо липсваше, нещо, с което беше привикнала през последните дни ... Ах, да — беше необичайно тихо, шумът на работещите мравки беше изчезнал напълно. Странно, много странно ... Тя предпазливо подаде глава от скривалището си и удивено разтърка очи — по поляната не се виждаше нито една-единствена мравка, сякаш хилядите настръхнали, мълчаливи работници, които до преди малко бяха изпълвали всяко свободно ъгълче, никога не са съществували. Изчезнали бяха и войниците на генерала, но това беше слабо успокоение, разбира се.

— Ехо — подвижна тя предпазливо. — Къде сте всички?

— А, събуди ли се най-после? — обади се раничката, която изникна като по команда от близките храсти. — Вече си мислех, че никога повече няма да те видя будна. Гледай, вече започва да се свечерява.

— Къде са мравките? — попита Ането, задъхана от притеснение.

— А, ти за тях ли се тревожиш? Тук са, не се безпокой. Всички са отново някъде из джобовете ми.

— Как така из джобовете ти? — примигна Ането неразбиращо.

— Преди няколко часа отново се смалиха, от само себе си. Всички — и нашите, и чуждите. Очевидно опасенията на генерала не са били напразни. Тия гъбки изглежда губят въздействието си ако не биват поглъщани редовно.

— Ама вие сте невъзможни! — викна Ането, изненадана безкрайно неприятно. — Такова важно нещо — и да не ми кажете.

— Ние се опитахме, но ти спеше като мечок! — отвърна раничката. — А освен това не виждам какво толкова щеше да се промени ако бяхме те събудили. Вярно, генералът и цялата му паплач се изнизаха някъде в суматохата, но докато са малки, те не са опасни.

— А къде са останалите?

— Фидо и Петър отидоха на лов. Тия двамата страшно се сприятелиха, Петър следва джуджето на всяка крачка. А Чарко и Бу са тук. Ей ги там, приказват си нещо с техните знаци.

— Ах, значи Чарко вече не бълнува! Ти опита ли да поговориш с него?

— Опитах, но той мълчи като сфинкс. Само с Бу говори, нали ти казах. Аз обаче нищо не разбирам от тия техни знаци.

— Но това е страхотна новина! Брей, съвсем започвам да се обърквам, тук всичко се променя така бързо. Чарко, Чарко! Толкова се радвам, че най-после си добре, стари приятелю!

Тя изчака за момент, но не получи отговор.

— Може пък и така да е по-добре, кой знае? — добави тя. — Поне няма да си играем на тенекиени рицари.

— Али, ало! — провикна се от другия край на поляната Петър, който се завръщаше грейнал от гордост заедно с Фидо. — Хей, не можете да си представите какво преживяхме! Поне два паяка се опитаха да ме нападнат, но си плюха на петите като видяха Фидо. Ха, ха, тия гадини си примират от страх щом само го видят!

— А намерихте ли нещо за ядене? — измери го Ането с търсещ поглед. — Аз примирам от глад, честно.

— Ето тук — посочи Фидо към торбата, която висеше през рамото му. — Лапад, коприва, див лук. Ей сега ще ви направя една супа, да си облизате пръстите!

— Само това ли? — проточи Ането разочаровано.

— А това е мед, от диви пчели — добави Фидо, вадейки от торбата две големи пити, от които капеше гъст кехлибареножълт сок. — Може да понамирисва малко на пушек, не беше лесно да ги прогоним от гнездото.

— Леле, с какви разбойници си имам работа — промърмори Ането, но с удоволствие пое едно доста голямо парче восъчна пита. — М-м-м, страшно вкусно — добави тя с пълна уста. — Май не съм яла мед от цяла вечност. Раничке, направо не знаеш какво пропускаш.

Час по-късно, вече напълно сити, приключенците седяха около не-големия лагерен огън и мъжествено се отбраняваха срещу рояците комари.

— Така се живее — потърка се по корема Петър. — Сега, когато вече не сме сами ...

— Че се намерихме е хубаво — съгласи се Ането уклончиво. — Но нека не забравяме, че ще трябва да намерим начин да се срещнем с призраците ... по възможност без нови побоища. — Тя погледна многозначително към Фидо, който седеше без да пророни дума. — Ще трябва най-после да разберем какво се крие зад тези приказки с разбойниците и откраднатия огън. Не знам защо, но имам чувството, че това при всички случаи ще ни изведе по-нататък, може би на съвсем неочаквано място ...

— Знам какво ти се върти из главата — обади се раничката. — Сигурна съм, че пак за тоя вулкан си мислиш. Но не съм сигурна дали това е добра идея. Фидо, ти какво ще кажеш?

— С вас не може да се спори — отвърна джуджето начумерено. — Ако сега сте си наумили и до вулкана да ходите, ваша работа. Но без мен, във всеки случай. Утре се прибирам вкъщи. Моли сигурно вече е започнала да се тревожи, време е да я успокоя.

— Слушай, ти нали искаше да узнаеш нещо повече за призраците — намеси се отново Ането. — Ако още си любопитен, вече съм готова да ти разкажа това-онова. Пък и на Петър съм обещала.

— Вярно — сепна се джуджето с внезапно пробуден интерес. — Казвай, това наистина ме интересува.

— Ти сигурно си чувал за каменния олтар, който се намира недалеч от къщата на призраците — започна тя, внимателно подбирайки думите. — Едно такова ... устройство, от много стари времена.

— Чувал съм, но никога не съм го виждал. Е и какво?

— Питам се дали не би се съгласил, преди да потеглиш за вкъщи, да направиш един малък излет до там. Заедно с нас, разбира се.

— Това пък защо? Не разбирам.

— Сега ще трябва да те помоля за малко търпение. Тази история звучи ... малко чудновато. Страхувам се, че може да ти се стори пълна измислица. Но раничката може да потвърди, че всичко, което казвам, е чиста истина. Тя никога не лъже.

— Добре, добре. Казвай!

— А-а-а, добре ... нека започнем с това, че ... при определени условия ... в този олтар се появява едно такова чудо, казва се „Огън на вечната промяна“.

— Огън какво?

— Огън на вечната промяна — повтори Ането търпеливо. — Знам, че звучи странно, нали затова през цялото време търся по-прости думи.

— Хайде, хайде, чак толкова прост не съм. Давай по-нататък.

— Та този огън притежава способността да превръща всяко нещо в неговата собствена ... противоположност ...

— Хопа, тоя път не разбрах, признавам. Я обясни с по-прости думи.

— Всичко, което се докосне до него, моментално се превръща в нещо друго, обратно на самото себе си.

— Убий ме ако разбирам думичка!

— Например: грозното се превръща в красиво, а красивото — в грозно.

— Как така? Да не би да твърдиш, че ако се докосна до тоя огън, изведнъж ще стана грозен? ... Ха, ха ... И защо ми разправяш всичко това?

— Работата е там, че ако призраците се докоснат до огъня ... те също се превръщат в нещо друго, нещо съвсем неочаквано.

— И това нещо е ... — гласът на Фидо изведнъж се бе понижил до дрезгав, едва разбираем шепот.

— Детски играчки — отвърна Ането и млъкна.

Петър изохка и покри уста с ръце. Фидо го изглежда яростно, сякаш беше готов да го удари, но продължи да седи неподвижно, вперил очи в загасващия огън.

— Призраците — детски играчки — каза той най-после, произнасяйки всяка дума бавно и отчетливо, сякаш за пръв път през живота си. — Това ли е тайната, която само ти в цялата гора знаеш?

— Нито това е тайна, нито пък аз съм единствената, която я знае — отвърна Ането тихо. — Но много хора отказват да я вземат на сериозно, колкото и често да я повтарям.

— Добре, добре. Кажи ми сега, какво точно очакваш от мен? Но без излишни увъртания! Вече съвсем започвам да губя търпение.

— Да ми помогнеш да превърнем обратно ... и тези призраци.

— Така си и знаех. Отговорът е „не“, но ако искаш, можеш да продължиш с своята приказка. Защо „обратно“? И защо „и тези“? Да не би вече да си го правила този трик?

— „Обратно“, защото призраците се превръщат в детски играчки не просто по желание на вълшебния огън. Работата е там, че те всъщност са детски играчки, от самото начало. Виждаш ли, ти също не искаш да вземеш на сериозно това, което вече знаеш.

— Знам — минзухари! — изръмжа Фидо ядосано. — Ти какво, да не би да очакваш, че ще гълтам като шаран всяка дума, която казваш?

— Както обичаш. А на другия ти въпрос отговорът е „да“. Този трик съм го правила вече.

— Интересно, интересно. И призраците се превърнаха в детски играчки, така ли?

— Точно така.

— Не разбирам тогава защо ти е нужна моята помощ. Щом си такъв голям специалист, за какво съм ти аз?

— Най-после стигаме до нещо истински важно: досега не бях споменавала, че всички тия неща стават не съвсем лесно ...

— Еврика!

— ... и че, за да се извърши едно или друго чудо, човек трябва да се придържа към определени правила. Инак изобщо няма смисъл да се опитва.

— Я гледай, нещо започваме да скромничим. Аз пък вече си мислех, че нищо в тази гора не може да ти се опре.

Ането изпъшка, но продължи:

— Например: за да могат да бъдат превърнати обратно в играчки, призраците непременно трябва да потърсят помощта на една определена личност — онзи, който сам ги е превърнал в призраци.

Дори при светлината на загасващия огън се видя как лицето на Фидо се покри със сивкава бледност, но гласът му прозвуча все така самоуверено и подигравателно.

— Охо! Значи номерът става и без вълшебен огън, така ли? Чакай малко, да си записвам. Хайде сега разправи ми как от играчките се правят призраци.

— Много просто: като те бъдат счупени.

Фидо я изгледа малко глуповато, после отново се усмихна скептично.

— Джаста-праста — и готови призраци, така ли? Горките, бедни, онеправдани чудовища!

— Всички счупени детски играчки се превръщат в призраци и са осъдени да обитават някоя гора като тая — повтори Ането за кой ли път думите, които за пръв път беше чула от самите призраци, вече толкова отдавна. — Такъв е ... редът на нещата.

— Страхотно съчиняваш! Свалям ти шапка. Такива интересни лъжи не бях чувал през живота си. Я чакай сега да те поизпитам малко. Ти нали каза, че призраците могат да бъдат превърнати обратно само с помощта на онзи, който ...

— ... който ги е счупил, точно така.

— И по какво се разпознава този юнак? На челото му ли е изписано, че е зло чудовище?

— Не, отговорът е по-прост: това е единствената личност, която призраците нападат и преследват, където и да я срещнат. Всички останали няма от какво да се страхуват.

Фидо изведнъж скочи и закрещя с изтънен от ярост глас:

— Слушай, хлапенце! Досега те търпях, но тук вече отиваш прекалено далеч, чуваш ли! Какво знаеш ти за призраците и тая гора? Идваш тук отнякъде си, разправяш врели-некипели все едно че гората е детска игра, правиш се на важна, мъдруваш ... Но можеш ли да ми кажеш кой ще те спасява ако призраците ей сега изскочат отнякъде? Ще се разпискаш тогава, ще заплачеш и затърсиш помощта на Фидо, както винаги. Но знаеш ли какво: ако продължиш само още малко така, ще те оставя да си трошиш главата, и то още тук, начаса! Призраците са безжалостни чудовища, които нападат всичко, което се мерне пред очите им, ясно ли ти е? Всичко и всички, без изключения! Това ти го казвам аз, Фидо, който е живял в тая гора по-дълго време, отколкото ти изобщо можеш да си представиш. А сега престани с тези глупости или си търси някой друг, когото да вбесяваш! Аз се наситих и преситих!

Измина цяла вечност, преди Ането да се обади отново. Огънят отдавна вече беше загаснал, когато от тъмното отново се зачу гласа ѝ.

— Чудесно! Сега поне и двамата сме наясно един с друг. Между другото, на твое място аз не бих бързала чак толкова да си тръгвам ...

Тя направи продължителна пауза и продължи:

— ... защото при всички случаи скоро ще ти се удаде възможност да получиш реално доказателство за онова, в което вярваш. Не всички са толкова късметлии като теб ...

— Какво искаш да кажеш? — изръмжа Фидо.

— Много просто — ако не побързаш да ни напуснеш, утре ще видиш с очите си дали призраците ще нападнат някого, който със сигурност не им е сторил нищо лошо. Просто и ясно, какво по-добро от това?

— Вече те предупредих да престанеш с глупостите! Ще ме послушаш ли поне веднъж, дебелоглаво хлапе такова! Ох, защо ли ми трябваше да се захващам с теб? Сега какво, да се самоубиваш ли си решила?

— Нищо подобно. Просто се опитвам да ти помогна, Фидо. А сега — лека нощ. Ужасно съм уморена, време е да си лягам.

Единственият отговор беше тъничко и остро стържене, което неприятно прорязва нощната тишина.

Фидо беше започнал да остри меча си.

* * *

Утрото се излюпи сиво и стръвно като малко кукувиче, напълно в съответствие с общото настроение. Мъхести облаци покриваха всяко видимо късче небе, между зъбите отново проскърцваше прах, а вятърът извиваше върховете на дърветата с ярост, която не обещавахе нищо добро. Приключенците бяха насядали около останките от снощния огън, навъсени и мълчаливи, като пред битка.

— Слушай, все още не е късно да се откажеш — обади се по някое време Фидо. — Аз нямам нужда от доказателства, разбери го най-после. Ей къде е пътеката — само след ден-два сме обратно при твоите приятели в руините. Оттам нататък вече мога и да те оставя сама. Да си има човек работа с теб е ... малко уморително, признавам.

— Това е, защото ти все изкарваш уморителната ми страна нагоре — ухили се Ането. — А инак съм си много обикновена, питай раничката ако не вярваш.

— Добре, добре, не ми се започва отначало. Какво пък, да тръгваме.

— Ave Cesar, morituri te salutant — изграка Чарко изведнъж. Всички ужасно се стреснаха.

— Тоя твой приятел май не е чак толкова откачен — подметна Фидо малко кисело. — Аз не съм много силен в чуждите езици, това какво означава?

— Така викат гладиаторите преди влязат в бой — обясни Петър. — Имам една такава игра в компютъра. Братовчед ми казва, че означавало „Здрасти, Цезарю, гледай сега какъв пердах ще падне“. Но аз не съм много сигурен.

— Хайде, стига сме губили време! — промърмори Фидо, преметна торбата си през рамо и се изправи. — Като ще танцуваме, поне да е с музика!

* * *

Къщата на призраците ги посрещна така, сякаш от далечното време, в което Ането и раничката за пръв път бяха пристъпили в тази част на гората, не беше изминал нито ден. Същият двор, пълен с бурени и храсти, същите избити прозорци, същите изпадали комини и керемиди по покрива ... За миг Ането дори изпита някакво мило, почти уютно усещане, сякаш се завръщаше вкъщи.

Тя се увери, че раничката седи здраво на гърба ѝ, после изскочи от шубраците и закричи уверено към двукрилата, обкована с желязо входна врата. Не беше направила и пет крачки обаче, когато я прониза неприятно усещане, тя спря и се огледа.

Напълно безшумен както винаги, Фидо я следваше на един-два разкрача разстояние.

— Ти какво, полудя ли? — тросна му се тя, изгубила търпение. — Прибирай се обратно, аз трябва да съм сама!

— По-полека, по-полека, моля! — отвърна той с хладно пренебрежение. — Да не мислиш, че ти си единствената лудетина в тая гора?

Щом ти можеш да събереш душа и се изправиш насреща на чудовищата, то Фидо също може. Не се е родил в тая гора по-голям куражлия от мен, няма и да се роди! Хайде сега, по-кратко — и заедно. Така полесно се мре, слушай какво ти говоря!

— Глупости! — Ането кипна окончателно и кресна с все сили, забравяйки за чудовищата. — Кой ти говори за смърт, чвор такъв! Аз отивам да върша работа, още снощи ти казах. Махай се оттук преди да е станало късно, инак само ще оплескаш всичко!

— Не! — запъна се Фидо като пословичното магаре на мост. — Отиваш ли ти — отивам и аз.

— Но ... но това ще провали всичко. — Ането се почувства толкова безсилна, че от очите ѝ неволно потекоха сълзи. — Те само като те видят и ...

— Ха ха-а-а — извика Фидо тържествуващо. — Най-последно си дойдохме на приказката! На ти сега едни призраци-писенца. Нали бяха много мирнички, нали никого нямаше да нападат?

— Никого освен теб, бетон-глава! — изкрещя Ането през сълзи. — Толкова ли не можеш да разбереш, че точно ти си онзи, който ги е счупил и направил на призраци! Ти и никой друг! Само затова те преследват и нападат навсякъде, а не защото са зли чудовища! Махай се, изчезвай оттук, преди да е станало късно!

Но вече наистина беше прекалено късно. Както Фидо си стоеше насреща ѝ, глупаво опулил празни от удивление очи, отгоре им се спусна цяла група страховити чудовища, които тя дори не успя да разгледа, толкова внезапно беше нападението им. Джуджето реагира с обичайната си змийска бързина, стоманеното острие проблесна начаса в ръката му...

— Не-е-е-е! — изкрещя Ането и се хвърли напред, опитвайки се да застане между него и призраците. Той я отхвърли настрана с едноединствено отмерено движение, тя падна, болезнено удари глава в нещо твърдо — и с това битката приключи, поне за нея.

Глава двадесет и първа: Една съдебна процедура

Слънцето току-що беше залязло. Призрачната светлина, която от известно време насам беше започнала да се процежда през избитите прозорци на изоставената сграда, се усилваше с всеки изминат момент. Отначало това беше единственият признак на живот отвътре, но с течение на времето оттам все по-ясно започна да се дочува странен ритмичен звук, нещо като глухо бумтене на огромен барабан, което изпълваше пространството наоколо с едва поносимо напрежение, също като пред задаваща се буря. Скрити в храстите недалеч от входа на къщата, раничката и Петър се притискаха един до друг, треперейки.

— Вижда ли се нещо? — попита раничката тихо. Тя дори не се опитваше да наднича повече, цял ден ѝ стигаше.

— Все същото — отвърна вяло Петър, хвърляйки бърз поглед към най-близкия прозорец. — Празна зала, няма жива душа. Само камината свети все по-силно.

— Така беше и преди, когато за пръв път посетихме къщата — обясни раничката. — В тая камина гори един странен огън, подобен на онзи, големия. Във всеки случай и той само свети, но не топли.

— А призраците? — огледа се страхливо Петър. — Те какво правят?

— Най-често се крият из вътрешността на къщата, те не обичат да се показват много-много. Но ако някой наруши спокойствието им... тогава е друго, разбира се. Надявам се Чарко и Бу да не направят някоя глупост. Впрочем, те къде са? Вече цял ден не съм ги виждала.

— Аз също. Сигурно са запитали нанякъде из гората. А ти как мислиш, призраците къде са... сложили... Фидо и Ането? Дали са затворили и нея в някоя клетка? Тя нали уж нищо не беше им сторила, защо прибраха и нея?

— Не знам, и аз нищо не разбирам. Страхувам се, че тя може да ги е подценила. Нашите, едновременношните призраци, бяха някак по-крот-

ки. Тия тук ми се виждат по-различни, едни такива ... стръвни. Направо примирам от страх като си помисля какво могат да й направят.

— Аз също. Но да стоим просто така ... Ще трябва да се опитаме да помогнем, не мислиш ли?

— Как да не мисля, нали само това ми се върти из главата. Но докато не сме измислили нещо хитро няма смисъл да опитваме. Ония или ще ни изхвърлят веднага или ...

— Предишния път какво измислихте?

— Това е прекалено дълго за разправяне, сега нямаме време. А освен това ...

— Какво?

— Уф!

— Казвай де, нали нямаме време!

— Мен ме е страх — призна раничката безпомощно. — Страх ме е, та ме боли! Без Ането ...

„Аха, ето значи колко е смела опитната пътешественичка“, помисли си Петър, но предпочете да не се заяжда. Самият той в никакъв случай не се чувстваше по-добре.

— И все пак — каза той. — Не можем да ги оставим просто така? Нали?

— Хей, гледай натам! Май нещо се раздвижва.

Двамата подскочиха и се приближиха до прозореца. Действително, в голямата зала беше настъпило раздвижване. Откъм изпълнените с мрак далечни ъгли започваше да пълзи млечнобяла мъгла, която бавно покри пода, поклащайки се лениво.

— Гледай, гледай — прошепна раничката. Петър с усилие се сдържа да не извика от страх.

Откъм горния етаж на сградата, където зад високата колонада на стълбището се виждаха няколко тежки врати, се бяха появили трите ужасни Горгони, които нашите приятели вече познаваха. Тоя път те бяха облечени в дълги тоги, които се вееха свободно около тях, а на един вид импровизирана носилка помежду им висеше огромен кафез, в който лежеше Фидо, свит на топка. Горгоните долетяха безшумно до металния полюлей в средата на залата, окачиха товара си и се оттеглиха настрана.

В този момент звукът на тайнствения барабан рязко се усили. Всички врати на горния етаж се отвориха и от тях излязоха пет или шест други призраци, един от друг по-ужасяващи.

Предводителят им — нещо като огромна топка или глава, на която липсваше тялото, притежаваше поне пет или шест чифта челюсти, пълни със стърчащи навън зъби. Няколко пипала, завършващи с по един огромен нокът показваха ясно, че това не са единствените оръжия, с които чудовището разполага. Неизброимо количество очи, висящи по тялото му на месести, подобни на гроздове израстъци, довършваха заплашителната картина.

Две безформени жаби на по шест крака подскачаха от двете страни на зъбатото чудовище, самите те покрити с многобройни рога, зъби и нокти. Зад тях пък се търкаляха няколко паякообразни същества, напълно прозрачни, тъй че се виждаха пъстрите им, ритмично пулсиращи вътрешности.

— Леле! — възкликна Петър тихичко. — Кой им е дизайнерът на тия бе? Моите игри пасти да ядат! Направо ми се повръща!

— Ш-ш-шт! — изсъска предупредително раничката. — Нито дума повече! Ако ни чуят, ще се видим в чудо!

Междувременно призраците бяха се разположили в кръг около висящия кафез, наблюдавайки го с хищна радост. Фидо продължаваше да си лежи най-спокойно, все едно че беше вкъщи при Моли.

— Обвиняеми, стани! — изкънтя нечий глас.

— Баба ти е обвиняема — промърмори Фидо сънливо. — Тая игра не ви ли е омръзнала най-после? Толкова години минаха, а все още не ви идва умът.

— Господа и дами, обявявам заседанието на съда за открито — продължи гласът без да обръща внимание на забележката. — Господин обвинителю, имате думата.

Предводителят-призрак пристъпи тежко напред, потропвайки по каменния под с многобройните си заострени нокти. После, в неочакван изблик на гняв той полетя нагоре, сграбчи кафеза и безмилостно го раздруса, при което Фидо заподскача вътре като гумено човече. На няколко пъти главата му изкънтя звучно при сблъсъка с железните пръти.

— Чудовище! Чудовище! Чудовище! — изрева бясно призракът, блъсна за последен път кафеза и се спусна на земята. Фидо, който се беше вкопчил в решетките с все сили, отпусна хватката си и отново полегна в средата на кафеза, сякаш нищо не беше се случило.

— Всички познаваме чудовището — започна призракът. — Това джудже е нашият най-злостен враг... едно безмилостно същество, с което водим война откак се помним... кошмарен противник, чието съществуване отравя живота ни...

— Бла-бла-бла — прозина се Фидо звучно. — Защо не признаеш, че просто си играем на война?

— ...чието съществуване отравя живота ни — натърти сърдито призракът. — И от което днес най-после ще се отървем, веднъж завинаги.

— Какво, не ви ли се играе повече? — изгледа го Фидо съчувствено. — Май започвате да остарявате.

— Всеки от нас носи по тялото си следи от битките с този хищник — продължи призракът. — Неговата жестокост не познава граници, сърцето му е издялано от камък и безжалостните удари на меча му не се спират пред никаква красота...

— Красота? Къде е красотата? — Фидо се изправи и започна да се оглежда наоколо, поставил длан над челото си. — А, разбирам — това октоподище май има пред вид себе си. Хей, приятел — обърна се той небрежно към призрака. — В сравнение с вас аз съм като Снежанка сред седемте джуджета — а досега още никой не ме е наричал красавец. Това случайно да ти говори нещо?

— Замълчи, сатана! — изкрещя призракът, който май започваше да губи търпение. — Дори и пред съда ли нямаш уважение?

— Какво, от залата ли ще ме изхвърлите? — усмихна се Фидо на криво.

— Списъкът на неговите престъпления е прекалено дълъг, за да бъде изреждан тук — подхвана отново призракът. — Многократни нападения срещу нас, незаслужени с нищо...

— Лъжа! — изрева Фидо, тоя път истински ядосан. — Никога не съм ви нападал, вие винаги се нахвърляхте първи... — Той оголи острите си зъби в усмивка, от която раничката потрепери. — Жалко

само, че човек никога не може да ви довърши, колкото и да ви сече. Жилава пасмина сте вие, гадове!

— Устата, завържете му устата! — разкрещя се призракът, окончателно излязъл от кожата си. — Не искам да чувам нито дума повече!

— Ако някой има излишни израстъци, нека се опита — отбеляза Фидо хладно. Никой от призраците не се осмели да изпълни командата на предводителя им.

— Виждаш ли? — добави джуджето, усмихвайки се победоносно — Твоите приятелчета май са по-разумни от теб. Хайде сега, давай с по-малко приказки, че да свършваме по-скоро. На мен здравата започва да ми доскучава.

— Добре тогава, щом толкова си го търсиш! — изръмжа призракът заплашително.

— Предлагам да пристъпим веднага към гласуване — обърна се той към останалите призраци. — Който е за най-висшето наказание, моля да вдигне ръка.

Множество израстъци, повечето от тях прекалено бодливи, за да могат да бъдат наричани „ръце“, се вдигнаха във въздуха.

— Виждаш ли? — обърна се тържествуващо призракът към Фидо, който дори не беше примигнал. — Вината ти е абсолютно и неоспоримо доказана.

— Има си хас — измърмори Фидо тихо.

— Това не е вярно! — извика в този момент някой откъм задната част на залата и раничката потръпна. Не ще и дума, това беше гласът на Ането.

Сега вече се появи и самата Червенокоска — превита на две, със сплътстена по косата кръв. Вкопчила пръсти в парапета на горния етаж, тя видимо трепереше, но въпреки това гласът ѝ звучеше ясно и отчетливо.

— Това не е вярно! — повтори тя. — И вашият съд не струва пет пари, ако искате да знаете! Никой човек не може да бъде осъден без да е получил защита! Това го знаят даже и децата!

Сред призраците настъпи кратко объркване, което скоро беше заменено от сърдито ръмжене.

— Така ли се отблагодаряваш за това, че ти спасихме живота? — попита заплашително предводителят-призрак.

— Спасили сте си ушите! — подхвърли злорадо Фидо. — Аз никога не съм ѝ мислил нещо лошо. Ако не бяхте ни нападнали, тя и главата си нямаше да удари.

— Знам, знам, ти винаги имаш готов отговор — отвърна пренебрежително призракът.

— Но теб все пак бих искал да изслушам — обърна се той към Ането. — Защо смяташ, че това чудовище заслужава защита? Не ти ли е достатъчен дори само един поглед, за да видиш колко много зло се крие в него?

— Аз ... искам да ви разкажа една история — отвърна Ането. — Тя не е много дълга, няма да ви губя времето. При това е свързана с тази къща и нейните обитатели — прибави тя бързешком, забелязала нервността на призрака. — Това ... това е ... важно.

— Какво ще кажете, да я изслушаме ли? — обърна се призракът към другарите си. Те се спогледаха колебливо, после закимаха в съгласие. — Добре, но кратко, както обеща. Чака ни работа, не забравяй!

— Преди много години, не знам точно кога, в тази къща живееха призраци ... също както и сега, но онези изглеждаха малко по-различно от вас — започна Ането. — Бяха пет на брой и, както и сега, всички ужасно се страхуваха от тях. Не е лесно да си призрак, вие и сами го знаете ...

Призраците се спогледаха мълчаливо. Никой не каза нито дума.

— Един ден в къщата се появи малко момиче. Беше дошла отдалеч и, както се разправяше, някой беше я изпратил тук, за да търси ... отговор. Тя не знаеше защо е попаднала в тази гора, разбирате ли?

— Ама че глупав въпрос, защо е попаднала в гората — обади се предводителят-призрак. — Човек просто си е в гората и толкова. Какво има тук да се умува?

— Долу-горе така мислеха и тогавашните призраци — продължи Ането. — Или поне повечето от тях. Но всъщност отговорът на оня въпрос не ги интересуваше и по-една друга, много по-важна за тях причина. Работата е там, че призраците ... страшно мразеха ... малкото момиче.

— Ти какво, чудовища ли искаш да ни изкараш? — попита предводителят-призрак ядно. — Кой нормален призрак ще тръгне да ти мрази едно дете?

— Точно така си мислеше и малката: „откъде-накъде ще ме мразят, та аз съм само дете?“ — продължи Ането. — Никой дотогава не беше я мразил, тя просто не можеше да си представи нещо такова ... Но призраците все пак я мразеха истински ... и това я обиждаше толкова силно, че, ако би имала друга възможност, тя никога не би се появила в тази къща. Но друга възможност нямаше.

Тя се замисли за миг, търсейки подходящи думи, после побърза да продължи. Призраците ставаха все по-неспокойни.

— В началото се оказа, че тя напразно е дошла дотук. Призраците просто отказваха да говорят с нея и, ако не беше защитата на една тайнствена сила, малката сигурно не би се отървала така лесно.

— Слушай, тая работа не ми изглежда чиста — прекъсна я отново предводителят-призрак. — Вече ти казах, че никой нормален призрак няма да мрази едно дете. Поне не без основателна причина. Тази твоята ... тя нищо ли не беше им направила?

— Нищо, за което тя можеше да си спомни — отвърна Ането твърдо. — През целия си живот тя никога не беше си имала работа с призраци. Дотогава тя дори не беше вярвала, че призраците съществуват ... както мислят и всички други хора ... в нейния свят.

— То не е и за чудене — отвърна предводителят-призрак. — Обикновено разни ужасни истории ни описват като прозрачни, зли духове, които си имат работа с мъртвите. А, както виждаш, ние сме си най-обикновени същества като всички други, и дори сме красиви. Всъщност никой не би трябвало да се страхува от нас.

Фидо изпръхтя, но не каза нищо.

— За да разбере какво се крие зад тяхната омраза, малкото момиче си послужи с хитрост — започна отново Ането. — И онова, което узна от призраците ... промени живота ѝ завинаги.

— И какво беше то?

— Оказа се, че тя самата ... е виновна ... за тяхното превръщане.

— Момент, момент ... Какво „превръщане“, нищо не разбирам? Това истински призраци ли бяха?

— От най-истинските.

— Тогава за какво говориш? Призраците са си призрази и толкова! Те не могат ей така да се превърнат в нещо друго. Всяко нещо е самото себе си. Точка.

— Де да беше толкова просто ...

— Слушай, ако ще се обиждаме, най-добре хич да не започваме! Ти какво, за глупав ли ме вземаш?

— Не, но все пак призраците не са това, което изглеждат. Всъщност нищо не е това, което изглежда. Всяко нещо може да се превърне в нещо друго, обратно на самото себе си. Това съвсем не е трудно, понякога дори е ... прекалено лесно.

— Уф, вече съвсем ми се завъртя главата. Приятели, вие разбирате ли нещо?

— Тя казва, че ние не сме това, което изглеждаме — подсказва услужливо един от прозрачните паяци.

— Това го чух и сам, не съм глух! Е и какво? Ти разбираш ли нещо? Отговори му мълчание.

— Слушай, тая твоя история май е прекалено заплетена — обърна се призрактът към Ането. — Хайде да свършваме, а? Благодарим ти, беше много интересно, но сега е време да се заемем с нещо по-полезно.

— Почакайте, само още малко! Ей сега свършвам, обещавам! ... Призраците ... мразеха малкото момиче ... защото тя беше ги счупила.

— Счупила? Това пък какво означава?

— Нали ви казах вече? Призраците всъщност са нещо друго ... и онези, тогавашните призрази, го знаеха много добре.

— Ти май пак се опитваш да ни обидиш.

— Не, напротив! Просто се опитвам да ви припомня нещо, което сте забравили. И вие, и Фидо.

— Ти знаеш нещо, което ние сме забравили? Странно твърдение.

— Вярно, звучи странно, но въпреки това е вярно. Може би ... ако за момент всички затворите очи и се опитате да забравите как изглеждате сега ... ще си спомните за едно друго време, в което сте били много, много щастливи. Може би ще си спомните за две малки ръце,

които са ви милвали, две очи, които са ви обсипвали с обич, една детска уста, която ви е целувала ...

— Престани! Престани веднага! — изкрещя предводителят-призрак. — Това ... това боли! Тия думи са ужасни! Престани веднага!

— Но в това е единствената ви надежда! Само болката може да ви пробуди!

— Предупреждавам те: ако само още веднъж споменеш ... тия ужасни думи ...

— Добре, добре, няма повече. Нека тогава опитаме нещо друго. А спомняте ли си за предсказанието?

— Предсказанието? Ти пък откъде знаеш за него?

— Аз не идвам за пръв път тук. А вие значи все пак си спомняте нещо?

— Разбира се, че си спомняме! Ние не сме идиоти! Според предсказанието някой ден тук щял се появи нашият спасител ... и всичко отново щяло да бъде много хубаво ... Сякаш сега ни е зле. Глупости, разбира се.

— Това не са глупости! Предсказанието е вярно!

— Вярно, как ли не? За малко и сами да се хванем на въдицата — по едно време тук не правехме нищо друго, освен да чакаме тоя спасител.

— И какво се случи?

— Появи се ... ето тоя тук — предводителят на призраците посочи с нокът към Фидо. — И оттогава насам животът ни се превърна в ад.

— Но защо?

— Защо ли? Я го погледни още веднъж! Не е ли достатъчен само един поглед, за да се види, че това е самото Зло, събрано в едно малко и грозно човече?

— Присмял се хърбел на щърбел — изсъска Фидо гневно.

— Но вие ... вие сте объркали всичко — плесна с ръце Ането. — Фидо ... Фидо наистина е вашият спасител. Вашият единствен спасител, друг освен него просто няма ... и не може да има!

— О-о-о, отново глупости! Тоя разговор сме го приключили отдавна.

— Как така приключили? Нищо не разбирам!

— Много просто. Тия дребосъци там — той небрежно посочи към групата прозрачни паяци — също настояваха, че трябвало да разговаряме с него, преди да го изхвърлим оттук. Слава богу, това объркване не продължи дълго. Истината винаги тържествува, рано или късно!

— Значи ... значи вие го изхвърлихте без да сте разговаряли с него!

— Не само! Неговото нахалство се нуждаеше от един добър урок! И той си го получи!

Фидо изпъшка мъчително.

— А старецът? Господин Лапцев? — попита Ането тревожно. — Той нищо ли не каза?

— Какъв старец, нищо не разбирам! Хайде, стига толкова! Нали ти казах, че ни чака работа.

— Хей, ама ти наистина си ... Има ли изобщо нещо, в което да се съмняваш?

— И да е имало, забравил съм го!

— Има си хас! — подхвърли Фидо ядовито.

— С теб след малко ще си поговорим — отвърна презрително предводителят-призрак.

— Почакайте, почакайте! Вие вършите огромна грешка! — заръко-маха отчаяно Ането.

Но вече никой не я слушаше. Призраците наобиколиха кафеза и затракаха нетърпеливо с многобройните си щипци, зъби и нокти.

Глава двадесет и втора: Баскервилският призрак

Ането затвори очи. Горкият Фидо! Горките призраци! Ако само знаеха какво вършат!

Тя изчака известно време така, но скоро тишината започна да ѝ се струва подозрителна, тя бавно отвори първо едното, после другото си око, огледа се бавно ...

Първото, което видя, беше огромна пъстроцветна опашка, която се носеше плавно под тавана на залата, подобна на пъстра ленива змия. После видя и тялото — непропорционално малко в сравнение с дългата опашка, при това почти безцветно, съставено от сива материя, която би била почти невидима в здрача, ако не беше опашката. Непознатото същество се въртеше в кръг високо над самите призраци, без да издава нито звук, очевидно наслаждавайки се на объркването, което появата му беше вселила. Най-после то се наперчи до насита, спусна се бавно на пода, отпусна се в лениво-грациозна поза и каза с приглушен, сякаш идещ изпод земята глас:

— Добър вечер, колеги! Слава богу, пристигнал съм на време, както виждам. Вече се страхувах, че ще пропусна най-интересната част от вашето шоу.

— К ... кой сте вие? — заекна предводителят на призраците, внезапно изгубил цялата си самоувереност.

— Удоволствието е напълно мое, уважаеми — отвърна новоприсигналият, поправяйки тук-там по някое перо в опашката си. — Но, ако нямате нищо против, аз бих предпочел да чуя първо вашето име.

— Тук ме наричат Окто — отвърна плахо предводителят на призраците. — Макар че пипалата ми са само седем. Онзи там е виновен за всичко! — прибави той, сочейки към Фидо.

— Разбирам, разбирам — отвърна съчувствено непознатият, поклонни се леко и добави: — Призракът от Баскервил, на вашите услуги. Поласкан съм да се запозная с вас. Наистина съм поласкан.

— Баскервил? — повтори Окто неразбиращо. — Звучи някак ...

— Познато, нали? — вметна небрежно новият призрак.

— Ами ... да — съгласи се Окто колебливо. — Някъде съм чувал това име, но не мога да си спомня къде.

— Стари истории, драги. Но вие не се смущавайте, продължавайте. Както споменах, аз дойдох тук специално заради вашето шоу.

— Но ние ... ние не сме артисти. За нас това просто е съдебен процес.

— Но какво по-голямо шоу от един съдебен процес, приятелю? Интриги, страсти, престъпления ... М-м-м, разкошно! Хайде, започвайте. Аз направо горя от нетърпение.

— Но ние ... ние вече свършихме. Остава само ... техническата част, нали разбирате?

— Какво? Не може да бъде! Отново ли съм пропуснал най-интересното? А толкова се радвах, че ще мога да преживея нещо вълнуващо! Окто, драги приятелю, не бихте ли повторили за мен поне част от процедурата? Само най-важното, моля ви! Перипетиите на съдебното следствие ... Напрежението на процеса ... Страстите, плодоариите, всичко! Аз просто изгарям от любопитство!

— Страхувам се, че при нас тия неща преминават малко по-просто. Ние ... ние гласуваме ... и това е всичко.

— Ах ... — призракът от Баскервил дори не се опита да прикрие разочарованието си. — Но това ... това е толкова ... скучно.

— Скучно или не, това е нашето правосъдие — отвърна Окто сухо.

— А не може ли в такъв случай ... просто да ми разкажете в какво се състои вината на този нещастник. В името на общия ни произход, моля ви, приятелю!

— Уф, това започва да става истински досадно! Първо тая червенокоса нахалница, сега пък вие ... Просто не знам кога ще ни остане време да си вършим работата!

— О-о-о, нека не издребняваме, нека не издребняваме, драги! Хайде, опитайте се поне веднъж!

— Добре, добре, добре ... Този тук — Окто посочи към Фидо — е нашият най-стар враг, едно чудовище, което преследваме от години насам. Престъпленията му са толкова многобройни, че е трудно дори да бъдат изброени ...

— Единственото ми престъпление е, че не успях да изчистя гората от вас, гадове такива! — изсъска Фидо в отговор.

— Ето, виждате ли? — поклати глава Окто. — Това е всичко, на което той е способен.

— Забележително, великолепно! — Призрактът от Баскервил едва се съдържаше да не затанцува от радост. — Истински страсти! М-м-м, чудесно! И бихте ли ми казали с какво започна всичко това?

— Ах, нищо особено... Той просто се появи тук един ден... и още от първия миг стана ясно, че помежду ни може да съществува само смъртна вражда!

— Логично, напълно логично... И все пак, опитайте се да си припомните още малко по-назад... какво всъщност беше направил този младеж?

— Но какво значение има това? Погледнете го само веднъж! Нима може да съществува нещо по-грозно, по-зло и по-заплашително от него?

— Това не е вярно! — извика Ането от своя ъгъл. — Единствената вина на Фидо се състои в това, че той ви е превърнал от детски играчки в призраци! И че никога след това не е успял да поправи стореното зло. Той... той просто никога не е успял да порасне!

— Престани с твоите глупости, чуваш ли! — викна ядно Окто. — Вече ти казах, че ние никога не сме били нещо друго освен призраци!

— О, колко романтично! — заговори бързо-бързо призрактът от Баскервил. — Кажете, приятелю, има ли на света нещо по-вълнуващо от едно тайнствено превръщане?

— Не разбирам какво означава това — намръщи се Окто.

— Ах, нищо особено — призрактът от Баскервил бръкна някъде под наметалото си и с ловко движение измъкна нещо, което Ането не можа да различи. — Превръщането, драги приятелю, е едно от най-големите чудеса на тоя свят... както сам ще се уверите, незабавно.

Ането ахна. Едва сега тя успя да различи какво държеше в ръцете си призрактът от Баскервил. Това беше неголяма, обикновена детска кукла..

— Раз-два-три — пропя призрактът и игриво откъсна единия крак на куклата, захвърляйки го небрежно през рамо. — Превръща-

не, превръщане, превръщане. Няма нищо по-хубаво от едно малко, сладко превръщане.

— Но какво правите! — изкрещя ужасено Ането. — Престанете! Престанете веднага!

Куклата, която до този момент беше лежала безучастно в ръцете на призрака, започна да пищи с висок, изпълнен с болка глас. Без да се смущава ни най-малко, той продължи ужасяващите си действия. Окто, замръзнал от удивление, го наблюдаваше с нескрито отвращение.

— Готово! — пропя радостно призракът и захвърли обезобразената кукла в средата на залата, където тя остана да лежи неподвижно, напълно осакатена.

— Не съм сигурен, че всичко това ми харесва — започна предпазливо Окто, но внезапно замлъкна, поразен от това, което ставаше пред очите му.

Куклата, в началото неподвижна и бездиханна, изведнъж започна да расте, сякаш отвътре я надуваше някаква гигантска помпа. Тялото ѝ постепенно се превърна в нещо като безформен балон, който полека се откъсна от пода и започна да се върти във въздуха, издавайки странни клокочещи звуци. Главата, ръцете и краката ѝ, които призракът беше откъснал и захвърлил, полетяха от само себе си, пресякоха залата с пронизително пищене и залепнаха по местата си, но тъй като вече бяха поне десетократно по-малки от чудовищно голямото тяло, сега те по-скоро напомняха на уродливи израстъци, отколкото нормални крайници. Междувременно тялото-балон беше започнало да се пропуква тук-там и отвътре започнаха да извират пъстроцветни парцали — пук, пук, пук! — които увиснаха от всички страни на балона, подобни на гирлянди по коледно дръвче. С оглушително съскане въздухът започна да напуска огромното тяло, то бързо се сбръчка и спаружи, докато накрая от него остана само един вид обвивка, отвратително грозна и разпердушинена, която бавно се спусна на пода и неуверено застана на комично малките си крачета. Куклата, или това, което беше останало от нея, бавно отвори очи и запита, заеквайки:

— Къде съм? Как попаднах тук?

Призракът от Баскервил, който през цялото време беше наблюдавал шокиращата сцена без дори да мигне, сега се приближи до чудовищната кукла и каза с твърд глас:

— Не се страхувайте, млада госпожице! Онова, което ви се случи, беше необходимо, дори неизбежно, струва ми се. Но с малко късмет ние скоро ще поставим всичко на мястото му. Търпение, имайте малко търпение!

— Какво означава всичко това? — запита или по-скоро изкрещя Окто, опитвайки се да не гледа към новопоявилата се чудовищна фигура. — Как да разбирам този театър?

— По възможно най-директния начин — беше хладният отговор. — Това, на което всички току-що станахме свидетели, беше раждането на един нов призрак. Както виждате, червенокосото момиче казва истината.

— Но това ... това не може да бъде! Аз ... ние ...

— ... и чудовището, което се канехте да екзекутирате, всъщност е вашата единствена надежда за спасение. А омразата, която изпитвате към него, има съвсем конкретна причина — както този ... експеримент ... потвърди недвусмислено. Все още ли се съмнявате, драги Окто?

Дълбоко мълчание беше единственият отговор.

— А сега: добрите новини! — продължи призракът от Баскервил — Първо: превръщането, за ваше щастие, може да се извършва не само в една посока. Всяка детска играчка може да бъде превърната в призрак, но и всеки призрак може да бъде превърнат обратно в детска играчка. За това е необходимо просто да последваме госпожица Червенокоска до олтара на огъня. Оттам нататък думата има тя. Слава богу, процедурата е изпробвана вече многократно. След не повече от няколко часа всички призрази в тази зала отново ще могат да станат онова, което всъщност са: красиви детски играчки!

Той изчака малко, сякаш надявайки се на овации, но след като те не последваха, продължи със същия тържествен тон:

— Всички призрази ... освен един!

Последва стреснато ахване. Уплашени като деца, призраците се заоглеждаха боязливо: кой ли ще е нещастникът, комуто ще бъде отказано правото на обратно превръщане?

— Ха, ха, ха — засмя се призракът от Баскервил, предоволен от постигнатия ефект. — Слава богу, страхът ви е напразен. Един от присъстващите призрази няма да бъде превърнат обратно, вярно. Но това е така не защото той не го заслужава, а просто защото ... той не е никакъв призрак!

— Абракадабра! — изкрещя той тържествуващо и с един замах отхвърли сивото си наметало.

Последва ново, още по-шумно ахване. Седнал върху раменете на Чарко, под наметалото седеше ... плашилото Фреди — цял и невредим, сякаш никога не е бил раняван.

— Ха, ха-а-а! — засмя се той гръмогласно. — Двадесет и пет години практика, без нито един почивен ден — а сега и тоя трик! Какво ще кажеш, Ане? Сега вече със сигурност ще попадна в книгата на Гинес!

* * *

Изминаха няколко дълги минути. Мълчанието в огромната зала буквално можеше да се реже с нож. Сгушени едни до други, призраците мълчаливо наблюдаваха неочакваните гости. Скръстил ръце на гърдите си, Фидо се опитваше да си придаде безучастен вид, но беше очевидно, че той е не по-малко изненадан от всички останали. След като преодоля първоначалното си изумление, Ането се спусна по стъпалата, прекоси залата и впери невярващи очи в комичната двойка.

— Фреди, Чарко! Нищо не разбирам! Нали бяхте ... уф, вече съвсем се обърках!

— „Болни“ ли искаш да кажеш? — отвърна Фреди, сияейки от удоволствие. — Старият Фреди не се предава така лесно, ха, ха-а-а! Тия кокали са виждали и много по-тежки рани — посочи той с гордост към прътите си. — При мен всичко нараства за часове, трябва ми само малко спокойствие. А с онези бандити, мравките, пак ще си поговоря някой ден! Аз не обичам да оставям отворени сметки!

— Ами Чарко?

— Какво Чарко? Ето го тук, в чудесна форма!

— Чарко, ти наистина ли си по-добре? Човеко, ако само знаеш през какво преминахме докато те докараме дотук! Кажи ми, сега вече наред ли си?

— Всичко тече, всичко се мени — отвърна старият часовник уклончиво. — Аз поне не си спомням да ми е липсвало нещо. А идеята за този трик всъщност не беше на Фреди, ако трябва да бъдем точни.

— Чудесно! Чудесно! — заподскача Ането от радост. — Чарко отново е като нов! Значи Голиат все пак се оказа прав! Гледай чудо! Хей, Бу, ти пък къде изчезна? Ела да се порадваме заедно! Чарко е отново с нас, ехей!

Без да чака втора покана, малкият мъхнатко влетя през един от прозорците и се завъртя в радостен танц около приятеля си. Петър и раничката, най-послед преодолели страха си, също се присъединиха към групата. Ането продължи да бърбори възбудено:

— Чарко, ти наистина ли вече си спомняш всичко? Ще ни разкажеш ли най-послед кой е злодеят, който те беше ... а-а-а ... счупил? А това с разбойниците и огъня? Имам толкова много неща да те питам, направо горя от нетърпение!

— Какви разбойници, какъв огън? Нищо не разбирам. И кой ме бил счупил? Това ми звучи като глупава шега, честно казано.

Ането го изглежда слисано.

— Сигурен ли си? За нищо ли не си спомняш?

— Разбира се, че съм сигурен. Изобщо не разбирам за какво говориш!

— А-а-а ... Както и да е. Най-важното е, че отново си добре ... Ах, направо ще се пръсна от радост! Сега остава само да превърнем обратно призраците — и всичко ще бъде наред.

— Що се отнася до мен, аз все още държа да се срещна с някои си мравки — обади се Фреди накупено.

— Да, да, разбира се, аз също горя от нетърпение да разбера какво се крие зад тяхното уголемяване — съгласи се Ането. — Както и да се срещна с тяхното тайнствено височество. Но всяко нещо по реда си. На първо място трябва да се погрижим за призраците и Фидо. Чарко,

ще му помогнеш ли да се измъкне от тоя кафез? Надявам се, че сега и вие нямате нищо против, господин Окто?

Предводителят на призраците изръмжа нещо неразбрано, но кимна с глава в съгласие. Само след миг Фидо беше на свобода и, макар че все още гледаше с недоверие към призраците, на лицето му лека-полека започваше да се изписва несмела усмивка. Ането, щастлива до побъркване, подскачаше наоколо и чуруликаше неспирно:

— Така, сега остава само да направим онзи номер ... Нали знаете, с Огъня на вечната промяна. Ох, дано само господин Лапцев не се е престарал с мерките за сигурност. Последния път обеща, че вече никой няма да може да злоупотребява с огъня ... но това е друга история. А и ние не искаме да злоупотребяваме, нали?

— Хей, престани да плачеш! — обърна се тя към куклата-призрак, която хълцаше горчиво. — Те ... те не го направиха от злоба. Просто това беше единственият начин да се прекрати тая война. Страхотна идея, между другото! Чарко, моите поздравления! А освен това най-много след час отново ще си бъдеш кукла. Огънят функционира без грешка, ще видиш! Хайде, успокой се, моля те! Нищо чудно ти също да влезеш в книгата на Гинес — като призрак с най-кратко съществуване, ха, ха! Брей, толкова съм щастлива, че устата ми направо не може да се затвори! Вие какво, готови ли сте?

— Готови за какво? — попита я Окто намусено. — Аз все още не разбирам какво точно ни предлагаш. Дори и ако е вярно, че всъщност не сме това, което изглеждаме.

— Аха, разбирам. Добре, слушайте внимателно. Недалеч оттук, на една от поляните в тази част на гората, се намира един каменен олтар, много стар. Не може да не сте го виждали, вие сигурно често сте прелитали над него. Сещате ли се за какво говоря?

Неразбиращи погледи бяха единственият отговор, който Ането получи. Тя изчака малко, надявайки се да срещне разбиране. След това продължи да бърбори още по-бързо, леко обезкуражена:

— Ония каменни колони ... с малкия пиедестал по средата. Добре, както и да е. Важното е, че там се появява едно такова странно нещо, нарича се „Огън на вечната промяна“. Всичко, което е необходимо след това е да го използваме ...

— Да използваме огъня?

— Да, да, това е страшно просто. Всъщност това не е истински огън, а по-скоро един вид зеленикава светлина. Няма нужда да се безпокоите, процедурата функционира безотказно.

— И... какво ще стане с нас след това?

— Ами нищо, пак ще станете играчки. А Фидо вероятно ще се превърне в дете, колкото и да не му се вярва. Освен ако в реалния живот не е бил някой от ония перковци, които и на стари години си играят с детски играчки. Добре де, не се чумери, аз само се пошегувах. Знам, че ти е трудно да повярваш, но ти сигурно си също такава дете като нас, само дето си останал тук прекалено дълго. Добре, добре, скоро ще разберем всичко! А сега е време да тръгваме. Ако се забавим много, ще пропуснем подходящия момент. Часовникът трябва да се задейства точно в дванайсет часа през нощта, това е едно от условията. Раничке, мятай се на гърба ми!

* * *

Нощният преход през гората сигурно щеше да бъде ужасно неприятен ако Ането трябваше да го прави сама. Слава богу, в компанията на толкова много приятели тя не се страхуваше от нищо и дори след като на няколко пъти объркаха посоката, тя все още си оставаше в чудесно настроение.

— А тук — гледайте, гледайте, точно тук беше! Тук имаше един такъв особен куп камъни, пъстри и гладки, абсолютно невъзможно да се покатериш по тях. Колко ли не се мъчихме тогава, направо си изпочупих ноктите. Раничке, спомняш ли си? И до тях — табелка с един такъв комичен надпис — „за да ме поместиш, трябва да ме духнеш“. Можете ли да си представите, трябвало да духнем камъните! Ха, ха! Направо се бяхме отчаяли, не ви е работа!

— Сигурна ли си, че това е правилната пътека? — прекъсна я раничката. — Нещо не си спомням да сме минавали оттук.

— Разбира се, че това е правилната пътека. Още няколко завоя — и вече сме там.

— Ох, аз имам едно такова странно усещане ... Не ми се вярва всичко да стане толкова лесно. Нали я знаеш тая гора? Хайде да не се радваме прекалено отрано, а?

— Ех и ти, вечната скептичка! Ето, вече почти стигнахме. Даже ми се струва, че си спомням ей онова дърво.

— Глупости, след всички катастрофи, които са станали тук! Добре де, дано да си права. Онова там трябва да е поляната. Какво, наистина ли стигнахме? Хе, никога не бих повярвала, че всичко може да бъде толкова лесно.

— Не ти ли казвах? Тук някъде трябва да се намира пиедесталът на слънчевия часовник. Момчета, някой от вас има ли светлина? Тук е малко тъмно ... Ах, благодаря. Стига, стига толкова, ще вземат да ви свършат батериите. Хей, шегувам се, вие да не се стегнете? Аз иначе страшно обичам светлината на флуоресциращи призраци, вие какво си мислите? Така. А сега да потърсим още малко. Тук някъде ще е, няма къде да отиде. Нали така, раничке?

Петнадесет минути по-късно тя все още търсеше, запотена и объркана.

— Дяволска работа, нищо не разбирам! Тук някъде беше, напълно съм сигурна. Хайде де, помогнете ми, какво зяпате! Нали можете да летите, погледнете отгоре! Тоя олтар е огромен, не е игла да се изгуби. Фреди, ти нали си специалист по охраната? Не можеш ли да помогнеш с нещо? Да не би наистина да сме объркали пътеките?

Застанали недалеч от нея, призраците мълчаха недоброжелателно. Фидо, малко по-приятелски настроен, се опитваше да помага в търсенето, но скоро и той се отказа. След като беше претърсила буквално всяко ъгълче на поляната, Ането приседна на един пън и отчаяно зарови лице в шепи.

— Това ... това не може да бъде! Тук беше, напълно съм сигурна. Раничке, нали беше тук? Не може ... не може да е изчезнал просто така, нали?

— Страхувам се, че господин Лапцев е изпълнил обещанието си — отговори тихо приятелката ѝ. — Огънят сигурно е защитен по някакъв особен, магически начин.

— Но какво да правим тогава, къде да търсим господин Лапцев? О, тия магьосници! Никога не се появяват когато имаш нужда от тях, а накрая все твърдят, че са имали право. Направо не мога да ги понасям вече!

— Страхувам се, че тоя път господин Лапцев няма да ни помогне особено много — обади се Чарко от тъмното.

— Какво, какво? А, Чарко, ти ли си? Не те разбирам, какво искаш да кажеш?

Старият часовник мълчеше, стиснал глава между тенекиените си криле.

— Но защо мълчиш, какво ти става? Да не би отново ... О, моля те, не ме плаши, тъкмо си мислех, че вече всичко се е оправило. Миличък, нали си добре, нали няма да се повредиш отново?

— Господин Лапцев няма нищо общо с изчезването на огъня — обади се най-после Чарко.

— Какво? Защо? Ти пък откъде знаеш? И защо си толкова сигурен?

— Защото аз лично бях тук когато те го откраднаха. И после ... ми счупиха главата. Сега вече си спомням всичко.

— О, не! Как така го откраднаха? И кои са „те“?

— Мравките. Същите ония мравки, с които си имахме работа преди няколко дни. Тайната гвардия на „негово височество“. Слушайте, сега ще ви разкажа всичко.

Глава двадесет и трета: Под вулкана

— По-бързо, по-бързо!

Генерал Мраволини току подтичваше насам-натам и се опитваше да дава команди, които и без това никой не слушаше. Работата беше тежка, пък и от особени наставления нямаше нужда. Огромните камъни на олтара просто не поддаваха лесно и си оставаха все така здраво побити в земята, макар че мравките-копачи се трудеха вече от дълги часове насам.

— Дяволска работа, колко дълбоко са побити тия камъни? — Генералът явно започваше да нервничи. Ами ако не успеят да се справят в указаното време? Пред очите му се появи ледено заплашителната физиономия на негово височество и той неволно потръпна. „Надявам се, че няма да ме разочаровате, генерале. След всичко, което направих за вас ... Разбирате ме, нали?“

— Разбирам, как няма да разбирам — промърмори той. — Или ще ти донесем онова, което искаш, или ще ни направиш на кайма ... Просто и ясно. Ох, кой ли ме караше да се хващам на това хоро! Сто пъти по-добре щеше да бъде, ако си бях останал обикновена малка мравка. В затвора май не беше толкова лошо, като си помисля сега.

Ха, все едно че някога е имал избор! Той отново си припомни онзи съдбоносен ден, в който за пръв път беше видял новата, дотогава непозната гъбка, която шпионите на негово височество бяха му предали по време на една от затворническите разходки. „Опитайте това, генерале — и после никога няма да съжелявате.“ Е, той не беше се поддавал чак толкова лесно на изкушението, беше размислял в продължение на няколко дни. Все пак беше генерал Мраволини, а не кой да е. Дори и тогава му беше ясно, че, веднъж поел по тоя път, връщане няма да има. А толкова отдавна не беше изпълнявал ничии заповеди, не беше се подчинявал на никой друг освен самия себе си ... „Опитайте това, генерале ...“ В онези дни тия думи му звучаха като изкусителната песен на морска сирена. Да се измъкне от затвора, да

бъде отново на свобода! Какво по-примамливо от това изкушение? Така със сигурност най-после щеше да си отмъсти на всички, които бяха го хвърлили в това подземие. А и Мравазония, родината, щеше да получи още един шанс да се изправи на крака след унизителното падение, в което беше я захвърлила „нежната революция“ на мравките-копачи в онова нещастно, отдавна отминало време. „Революцията — това съм аз!“ Генералът още никога не беше се съмнявал в тези думи.

В края на краищата той беше се съгласил, разбира се. Кой ти е луд да остава в затвора когато може да получи свободата, па макар и като подчинен на някой друг? Ако не от друго, то поне от дисциплина той разбираше достатъчно, все някак щеше да свикне с новата ситуация ...

И после ... Опияняващото усещане за сила и мощ, което просто се изсипа върху него с новия ръст, непознатото дотогава чувство за неограничена власт над същества, които преди винаги беше наблюдавал със страхопочитание от миниатюрния си мравешки свят. Силата, силата! Способността с един удар на боздугана да довърши живота на грамаден космат паяк, който в миналото дори не би го забелязал. О, какво удоволствие! А после армията от мравки-великани, която негово височество му даде на разположение, при едно-единствено условие: никога да не бъдат забелязвани, никога да не оставят свидетели на действията си. Странно изискване за воин от професията, който винаги е живял само заради едната слава. Но с времето генералът свикна и с това, дори започна да му се наслаждава. Имаше нещо много изкусително в усещането да принадлежиш към сила, чието съществуване никой в гората не подозира, макар че армията му би могла да смаже всяка смехотворна съпротива за броени дни, ако не и часове. Но негово височество, разбира се, никога не разкриваше картите си. И щом той предпочиташе да остане непознат, скрит дълбоко в подземията, които те изградиха за него ... Да, пътищата на негово височество са неведоми. Но пък толкова по-голяма е отговорността, свързана с изпълнението на неговите команди.

„Генерале, изпълнете тази задача без грешки — и ние ще станем господари на оръжие, в сравнение с което всичко друго в гората е детска играчка! Но без грешки, генерале!“ Бр-р-р, Мраволини все още

потръпваше при мисълта за това какво ли би му се случило, ако по някаква причина не успее да изпълни заповедта на негово височество.

И все пак, какво се крие зад тези хладни, неподатливи камъни? Той се огледа тревожно и отново се опита да пришпори работниците си.

— По-бързо, по-бързо! Знаете, че трябва да сме обратно в Цитаделата след не повече от няколко часа! Закъснеем ли, тежко ни!

Най-последно! Една по една огромните каменни колони започнаха да се поклащат и бавно да полягат на земята. Така! Чудесно! Значи все пак ще успеят. Крайно време беше.

— Господин генерал, господин генерал!

В радостта си Мраволини дори не чу думите на задъхания часовник. Реагира едва когато войниците от охраната довякоха пред него бясно съпротивяващото се, ритачо и хапещо същество, което и при най-добра воля той не би могъл да нарече с някакво име. Стенен часовник с криле! Летящ, говорещ и дори заплашващ! Господи, чудесата в тая гора наистина са неизброими!

— Разбойници! Крадци! Негодници! — пенеше се старият часовник и засипваше ботушите на генерала с дребни механични части, които неспирно летяха от устата му. — Още утре всички в гората ще знаят за престъплението ви! Силата на перото е неудържима! Почакайте само докато съчиня нещо подходящо за вашето варварство! Негодници! Крадци! Ау! Ау! Помощ!

— Изхвърлете тоя боклук някъде по-надалеч! — заповяда генералът и гнусливо подритна безформената купчина отпадъци, която беше останала от бързивия часовник след ударите на боздуганите. — И се погрижете този случай да не се повтаря! Не искам никакви свидетели, ясно ли е? Никакви живи, във всеки случай. Хайде, по-бързо, по-бързо!

* * *

— Тия удари са последното, за което си спомням — завърши разказа си старият часовник. — Циферблатът ми май и досега е поизкривен. А след това се пробудих тук в гората и Бу ме заведе при Фреди,

защото трябвало да помагаме на Ането. Ех, че се зарадвах! Добре, че главата ми все още ражда по някоя и друга идея. Ане, как, казваш, се наричал тоя разбойник? Мраволини? Бу, я си запиши това име някъде. С тоя генерал пак ще си поговорим някой ден. Не знам защо, но съм напълно сигурен.

— Ако успеем да го открием, разбира се — обади се Фидо изотзад. — Това май няма да е чак толкова лесно, особено след като той отново се смали.

— Може и да се окаже, че не е чак толкова трудно — отвърна Ането. — Чарко, ти сигурен ли си, че той спомена думата „Цитадела“?

— Вярно, за това хич и не съм помислял — подскочи Чарко.

— В такъв случай е ясно, че ще трябва да направим един излет до върха на планината. Цитаделата беше там горе, нали така?

— Но това ... това е лудост — възпротиви се Фидо. — Там горе е вулканът! Ако се приближим прекалено близо до него, като нищо ще се опържим.

— Но скривалището очевидно е точно там някъде — отвърна Ането. — Във всеки случай Цитаделата беше построена точно под върха на планината. Така беше едно време.

— Едно време, все това едно време! — прекъсна я Фидо раздразнено. — Не разбираш ли, че това време отдавна е отминало? Аз на пример никога не съм чувал за каквато и да било цитадела. Там горе всичко е само камъни и пепел.

— Така ли? А ти колко пъти си бил там?

Фидо я изглежда с поглед, изпълнен със смущение и гняв.

— Ти наистина можеш да скъсаш нервите на всекиго! Това е вулкан, момиче! Вулкан, разбираш ли какво означава това? Лава, огън, пепел, дим! Все неща, които убиват! Как мислиш, тази гора защо е толкова променена, ако не заради вулкана? Даже и тук вече се диша трудно, а прахът става все по-непоносим. Опитай да си представиш какво ще бъде там горе. Да се отиде дотам е сигурно самоубийство!

— Не съм сигурен, че е така — намеси се в разговора Петър с неочаквана самоувереност. — Не всички вулкани са толкова опасни за живота, колкото се смята сред неспециалистите.

— Ти какво, да не би пък да си специалист по вулканите? — изглежда го Фидо наполовина удивено, наполовина презрително.

— Във всеки случай съм чел доста за тях — отвърна Петър спокойно. — Вулканите са нещо като мое хоби.

— Аха. И какво, вулканите са увеселителни паркове, из които човек може да се разхожда, така ли?

— Не, но не е задължително да бъдат опасни за живота. Всъщност вулканите са нещо като гигантски бутилки с газирана вода. Понякога, особено ако бъдат разклатени силно, те започват да бълват съдържанието си, но през по-голямата част от времето са сравнително спокойни и безопасни. Освен това не всички изригвания са чак толкова опасни. Повечето от тях са сравнително слаби и бавни, така че човек може да напусне застрашения район преди да е станало прекалено късно.

— Специалисти, навсякъде специалисти — озъби се Фидо. — Аз пък ви казвам, че това е прекалено опасно. Вие не сте виждали какво става тук когато вулканът избухне, но аз съм го виждал. Повярвайте ми, гледката никак не е красива!

— И какво предлагаш тогава? — попита Ането ядно. Тя изчака, но след като не получи отговор, прибави по-спокойно: — Както виждаш, нямаме много избор.

— Ах, правете каквото искате! И без това си знаех, че с вас не може да се спори. Но не ме обвинявайте ако по някое време всички се опогържим малко.

— Значи все пак ще дойдеш с нас, така ли?

— Ако ви оставя сами, и до там няма да стигнете, каквито сте ми оправни.

— Ура-а-а, Фидо идва с нас! Знаех си, че си истински приятел, знаех си!

— Добре, добре, стига си викала. Хайде да се връщаме обратно въщи. Трябва да отпочинем преди да сме тръгнали. Това няма да бъде като разходка в парка, предупреждавам ви.

— Забравяш, че вече имаме въздушен транспорт — посочи Ането към призраците. — С помощта на тия нови приятели ще бъдем на върха преди да сме преброили до три. Нали така, господин Окто?

Предводителят на призраците кимна мълчаливо. Фидо се почеса по главата, опита да се усмихне, но по лицето му се изписа само изражението на човек, който дъвче лимон.

— Чу ли, той току-що нарече къщата на призраците „вкъщи“? — прошепна раничката към Ането. — Хей, ние май отново направихме едно малко вълшебство!

— А ти какво очакваше? — ухили се Червенокоска. — С помощта на такива приятели!

* * *

— Дръжте ме, че ще падна! Леле мамо, какво чудо!

Седнала като в чаша между пипалата на летящия господин Окто, Ането наблюдаваше ширналата се под краката ѝ гледка с широко отворени очи, зяпнала от удивление. Картината наистина беше впечатляваща.

Куполът на планината беше изчезнал почти напълно, сякаш някаква гигантска лъжица беше гребнала и отнесла апетитно парче глазура от върха на великанска торта. На негово място сега се простираше грамадно кръгло езеро, може би два или три километра в диаметър, от което като сребърна нишка се точеше реката, спускаща се стръмно надолу по отвесния хребет с множество водопади и каскади. Непосредствено до езерото се издигаше остър конус, забулен в облаци от прах и дим, очевидно самият вулкан. Планината пуфтеше и се сърдеше, досущ като жива.

— Гледай, гледай! Такова вулканично езеро се нарича „калдера“ — провикна се Петър, който летеше на гърба на куклата-призрак, вкопчен в развяващите се парцали. — За първи път виждам нещо такова на живо, страхотно е!

— Калдера-малдера, да слизаме по-скоро, че вече ми се повръща — изръмжа Фидо, който явно се чувстваше не съвсем удобно, носен от прозрачните паяци. — Аз не съм птичка, мястото ми е на земята.

— Съгласен! — извика от другата страна Фреди, който подозрително се поклащаше на раменете на облещения от напрежение Чарко. — Как е, приятелю, ще издържиш ли още малко?

Старият часовник изръмжа нещо неразбираемо, в резултат на което за малко не се преметна и изгуби няколко метра височина. Фреди изглеждаше така, сякаш всеки момент ще започне да се кръсти.

— Добре, да слизаме — съгласи се Ането. — Ей там, на брега на езерото, от лявата страна на вулкана. Струва ми се, че там има няколко удобни места за кацане.

Долу на земята гледката изведнъж загуби внушителността си, облаците от прах бяха направо непоносими, а сред грамадните купчини от скали не се виждаше и следа от пътека. Ането грижливо се уви в наметалото си и затърси път сред канарите.

— Почакай, така не става! — спря я джуджето. — Първо трябва да се разберем какво точно търсим, необходим ни е някакъв план. Къде, казваш, беше оная Цитадела?

— От нея май и следа не е останала — отвърна мрачно Ането. — Тя беше някъде на мястото, където сега е езерото. Преди тук всичко беше различно.

— Не ти ли казах? — измери я Фидо с мрачен поглед. — Е, а сега накъде?

— Предполагам, че трябва да се приближим малко повече до вулкана. Не знам защо, но все си мисля, че трябва да търсим някъде там. Хей, какво ти става? Пусни ме, полудя ли!

— Всички на земята! — изкрещя джуджето и я блъсна още по-грубо. Тя падна по очи и здравата си ожули коленете. Фидо я набута под един издаден камък без да обръща внимание на гневния ѝ ропот. — Тревога! Крийте се по-скоро!

Преди да са разбрали какво става, всички се бяха изпокрили където свърнат, повече от уплаха, отколкото от съобразителност.

— Никой да не мърда! — изсъска джуджето. — И никакво движение преди да съм ви казал. А сега — пълна тишина.

Изминаха само няколко мига и над главите им се чу равномерно бръмчене, което постепенно се засили и премина в шум като от прелитащ самолет. Ането погледна нагоре и изтръпна — високо във въздуха, проблясвайки с огромните си метални криле, прелитаха множество мравки-гиганти, въоръжени до зъби, точно както бяха ги

видели последния път. Те се повъртяха наоколо, после отминаха по-нататък.

— За малко да ни открият! — обади се Фидо след известно време. — Добре, че ги чух навреме.

— Е какво, сега убеди ли се? — изсъска Ането, яростно разтривайки ожулените си колене. — На ти едни камъни и пепел!

— Добре, добре, сега не е време за спорове — намеси се Фреди. — Очевидно мравките наистина имат скривалище тук някъде наблизко. Аз предлагам да изчакаме, докато се спусне нощта. Мравките отлетяха в оная посока, значи някъде там ще трябва да търсим.

Този път всички се съгласиха без спорове и денят премина в мъчително, скучно очакване на нощта. Когато най-после реши, че е достатъчно тъмно, Фидо шепнешком нареди всички да се приготвят за нов преход. Изглежда, че той виждаше в тъмното като котка, във всеки случай нищо не убягваше от вниманието му.

— Кой е захвърлил това парче хартия? Веднага го приберете, отгоре то сигурно се набива на око като семафор! Не искам никакви следи, разбрахме ли се! Ако искаме да останем скрити, трябва да внимаваме и за най-нищожните дири, които оставяме! Това вече не е игра! Оттук нататък никакво летене, прекалено е рисковано! Ще се движим по земята.

Ането помърмори малко защото парчето хартия беше останало точно от сандвичите, които тя беше приготвила сутринта, но в края на краищата се усмири и те потеглиха, следвайки Фидо. Слава богу, скалистата местност скоро свърши и по едно време те излязоха на открито място, покрито с жилава трева и отделни дребни храсти. Всички въздъхнаха облекчено, само Фидо замърмори недоволено. Откритата местност очевидно никак не му харесваше, макар че нощта беше облачна и почти непрогледна. Само върхът на вулкана, отдалечен на около километър от тях, хвърляше мътни проблясъци, които размиваха по малко катранената тъмнина. Повечето от приключенците тихо се оплакваха — в тъмното всички бяха се изподрали до кръв по острите камъни. Чарко твърдеше, че сигурно отново ще се разпадне на части ако се халоса още няколко пъти.

— Добре, тогава ще опитаме нещо друго — съгласи се Фидо след като се беше наслушал на оплаквания. — Изчакайте тук, аз ще отида на разузнаване. Но ще трябва да се запасите с търпение, може и да се забавя. Мравките сигурно са поставили постове, трябва да се внимава на всяка крачка.

Не бяха успели дори да му отвърнат, а той вече беше се стопил в тъмното. Те се скупчиха едни до други, налягаха по земята и зачакаха.

Фидо наистина се появи едва след дълги часове. Изскочи от тъмното като дух от бутилка, изправи се насред групата и зашепна възбудено:

— Открих ги! Направо не е за вярване, тия изглежда са построили цял град тук под земята. Има много входи, всичките маскирани, почти невъзможно е да бъдат открити. Ако не бяха войниците, които влизат и излизат, никога нямаше да ги намеря. Дотук преброих над двадесет групи. Добре, че спряхме по-надалеч, инак със сигурност щяхме да ги срещнем. Но и тук не сме в сигурност, ще трябва на всяка цена да потърсим по-добро скривалище. Аз нямам никакво желание да се срещна отново с тия мравки.

— Рано или късно все пак ще трябва да го направим — обади се от тъмното Ането. — Без да сме проникнали вътре едва ли ще успеем да разберем нещо повече.

— Това ми звучи доста налудничаво — отвърна Фидо кисело. — Как си представяш да проникнем в един толкова строго охраняван обект? Вътре сигурно гъмжи от войници, на всяка крачка.

— Ами ... аз имам малко опит, от едно време. Веднъж вече прекосихме един друг мравуняк заедно с раничката. Трябва просто да се използват въздушните шахти, които проветряват вътрешността на мравуняка. Обикновено те са празни и из тях не се движи почти никой. В онзи мравуняк така беше.

— Добре, но за да стигнем до тях първо ще трябва да проникнем в самия град ... или мравуняк, все ми е едно. Това пък как да стане?

— Въздушните шахти винаги водят навън. Инак от тях не би имало полза, нали?

— И ти мислиш, че са ги оставили незащитени? Това е военен обект, момиче!

— Може би си прав, не зная. В другия мравуняк изходите на шахтите завършваха с огромни вентилатори. През тях и без това никой не би могъл да мине жив.

— Добре, щом настояваш ... Изчакайте, аз пак ще се огледам.

Фидо отново се стопи в тъмното. Тоя път обаче отсъствието му не продължи толкова дълго. Той се завърна след около половин час, задъхан и възбуден.

— Ти излезе права, Червенокоске. Тук-там откъм скалите се дочуват големи машини, сигурно ония, които ти спомена. Построили са ги на недостъпни места, високо. Елате, ще ви ги покажа.

С помощта на летящата флотилия Фидо скоро ги доведе до едно от местата, които беше открил. Седнали на гърбовете на призраците, те с удивление наблюдаваха големия кръгъл отвор, покрит с дебела метална решетка.

— За първи път виждам нещо такова! — прошепна Фидо със страхопочитание. — Как само бучи, като истинско чудовище!

— Да, очевидно тук не са изгубили нищо от едновременните познания — съгласи се Ането. — Странно, нали? Впрочем, най-важното сега е да проникнем вътре. Раничке, ти имаш ли някаква идея?

— Не съм много сигурна. Мравките май са помислили за всичко. Тая прахосмукачка наистина е много добре защитена.

— Защо не напъхаме някой по-дебел клон между перките на вентилатора? Ако го заклешим здраво, може и да го повредим.

— Не виждаш ли колко тесни са пречките на решетката? През тях най-много да се промуши някое тънко клонче. Вентилаторът ще го глътне за закуска.

— Решетката не е проблем — обади се господин Окто. — Ако поискате, ще я изкъртя само за миг.

— Ама ти наистина ли си толкова силен? — опули се Ането. — Хайде де, не се ли шегуваш?

— Решетката не е проблем — повтори призракът. — Само кажете, аз съм насреща.

— Раничке, какво ще кажеш? Да опитае ли?

— Не, тая идея не ми харесва — отвърна раничката. — Дори и да успеем да го повредим, техниците веднага ще вдигнат тревога. Все едно сами да им кажем, че сме влезли оттук.

— Вярно, за това не бях помислила. И все пак трябва да измислим нещо, нощта скоро ще премине.

— Може ли и аз да предложа нещо? — попита предпазливо Петър.

— Разбира се, казвай!

— Като спомена за прахосмукачка, та се сетих. Едно време мама беше засмукала с прахосмукачката един чорап...

— Аха. И каква точно е идеята ти? — прекъсна го Ането.

— Ако ми дадеш наметалото си, ще ти я покажа веднага.

— Хей, да не ни набутаеш в някоя бея?

— Остави го най-после да покаже! — намеси се раничката. Ането млъкна нацупено. — Хайде, Петре! Много ми е интересно.

Петър взе здравето кожено наметало на Ането, пресегна се и с широк замах го хвърли върху кръглата метална решетка. То изплющя и залепна върху отвора, запущвайки го като тапа. Веднага се чу как вентилаторът отвътре започна да вие отчаяно.

— Е и какво? — обади се присмехулно Ането. — Това ли беше всичко?

Петър сви рамене.

— Да почакаме малко. Може и да се случи нещо.

— Ще се случи, как ли не? — Червенокоска присви устни и направи отегчена физиономия. — Има да стоим и да си чакаме...

— Тишина, тишина, моля! — прекъсна я Фидо. — Чувам нещо отвътре.

Той се заслуша напрегнато, после обясни:

— Някъде пищи сирена. Да, сигурен съм. Хей, я махнете по-бързо това наметало. Оттам май се задават стъпки. Бързо, всички настрана! Те в никакъв случай не бива да ни видят!

Всички побързаха да изпълнят командата му. Не мина много време и откъм вътрешността на шахтата се зададе бледа светлина, която постепенно се усили. Въпреки шума на вентилатора сега всички можеха да чуят множество тежки стъпки, които приближаваха. Скоро започнаха да се различават и отделни гласове.

— Разбира се, гражданино офицер, веднага ще се погрижа за всичко — говореше бързо някой с висок, леко треперлив глас. — Да, да, вече изключих сирената. Момент, сега ще прегледам всичко. Странно, не виждам никаква промяна в данните. Според компютъра тук всичко е наред, вентилаторът функционира нормално. Понякога техниката все още си прави шеги с нас, гражданино офицер. Съжалявам, много съжалявам.

— Добре, добре, гражданино техник, да се връщаме обратно — отвърна нервно един друг, по-груб глас. — Смяната ми е само след два часа, нека и те веднъж се погрижат за нещо.

Стъпките отново се отдалечиха и светлината постепенно изчезна.

— Ха! Чудесно! — потри лапи раничката. — Идеята на Петър май ще се окаже златна.

— Защо? Не разбирам? — изгледа я недоумяващо Ането. — Вентилаторът все още работи, нали?

— Почакай още малко и ще видиш. Петре, постави наметалото отново!

Петър не чака втора покана. Не след дълго цялата процедура се повтори отново, тоя път със значително повече викане. Офицерът явно започваше да губи търпение. Техникът напразно се стараеше да го успокои — офицерът се навика до пресипване и дори на няколко пъти заплаши, че ще го постави под арест. Горкият техник място не можеше да си намери от притеснение.

— Нищо не разбирам, гражданино офицер! Вентилаторът е наред, ето, погледнете сам. Всички данни са наред.

— Не ме интересува нищо, гражданино техник! Ако тази сирена се разпищи още веднъж, тежко ти! Проклети машини, от тях няма мира нито денем, нито нощем!

Разговорът продължи още малко в този тон, след това групата отново изчезна навътре.

На третия път процедурата беше кратка, но доста шумна — подтикван от крясъците на офицера, техникът просто изключи вентилатора. Въпреки това офицерът продължи да крещи и гласът му отекваше като в бъчва чак докато групата се скри някъде далеч зад завоите на въздушната шахта.

— Чудесно! Великолепно! — развика се раничката след като всички шумове бяха утихнали. — Петре, дай да те прегърна! Ти си на право гениален!

Ането мълчеше.

— А сега е ред на нашия супермен да покаже какво може — продължи възбудено раничката. — Хайде, господин Окто, издухайте я тая решетка.

Само след минута дебелият желязна решетка наистина лежеше в подножието на скалната стена, внимателно скрита между камъните, за да не се вижда отгоре. Окто, който дори не беше снел Ането от гърба си, отупа дебелият си пипала от праха и каза небрежно:

— Ако има още нещо за изтръгване, обадете се.

— Благодаря, за сега това е достатъчно — отвърна раничката. — Хайде, по-бързо! Да се надяваме, че ще имаме достатъчно време преди да са открили измамата. Дотогава трябва да сме далеч оттук. И, за предпочитане, извън мравуняка.

— Момент, момент, не всичко е толкова просто! — прекъсна я Фидо, който през цялото време внимателно беше разглеждал вентилатора. — Призраците няма да могат да се промушат между перките, прекалено тясно е за тях. Оттук нататък ще трябва да се разделим на две групи.

Последва кратко обсъждане, но скоро всички се съгласиха, че друг избор няма. Децата набързо се промушиха между перките на вентилатора, следвани от Фидо, Чарко, Бу и Фреди. След като се уговориха, че ще се чакат всяка нощ на това място, призраците побързаха да се отдалечат. Утрото нямаше да се бави дълго.

— А сега — право напред! — обяви раничката с малко попросилена бодрост. — Хей, Ане, все едно, че сме в стария мравуняк!

Ането все още мълчеше.

Глава двадесет и четвърта: Лабиринтът

Обстановката тук наистина напомняше досущ онази от страната Мравазония, само дето всичко беше десетки пъти по-голямо. Същите студени и сухи въздушни шахти с безброй разклонения, същите коридори, облицовани с лъскави панели и осветени от фосфоресциращи гъби. Дори металните стълби, които тук и там водеха надолу, към коридорите — всичко изглеждаше напълно като в стария мравуняк, но въпреки това странно нереално, фантастично уголемено, някак съвсем не-мравешко. Както и преди системата от шахти изглеждаше безумно объркана. Ако не беше Фидо, който като по чудо успяваше да предусети всички нежелани срещи, те сигурно отдавна щяха да бъдат заловени. Но след като се повъртяха безцелно из шахтите в продължение на около час, джуджето очевидно започна да губи търпение.

— Слушай, аз малко по-различно си представях всичко — обърна се той троснато към Ането — Всъщност очаквах да ни поведеш към някакво определено място. Но, както виждам, ти изобщо не знаеш къде да търсим. Това ... това никак не ми харесва. Рано или късно ще попаднем в лапите на войниците, те просто са прекалено много, за да им убягваме до безкрайност.

— Съжалявам — отвърна уморено Ането. — Досега винаги се намираше някой, който да ни помогне. Но тоя път май ще трябва да се оправяме сами. Аз наистина не знам къде трябва да търсим ... нито пък как ще се измъкваме оттук.

— За това не се безпокой, аз имам грижата — отвърна джуджето.

— Моля? Не те разбирам.

— Ами ... оставям по пътя ... един вид маркери. С тяхна помощ винаги мога да открия обратния път.

— Маркери? Какви маркери?

— Хм, как да ти обясня ... Да кажем, ароматни маркери. При мен всички сетива са особено изострени, нали знаеш? — Джуджето измъкна от торбата си малко бурканче. — По пътя мазвам тук-там по

малко от този мехлем. Миризмата му ми е достатъчна, за да намеря обратния път. Някой друг освен мен едва ли ще може да открие тези следи.

— О, колко изобретателно! — възкликна Чарко. — Също като героя Тезей в лабиринта на Минотавъра. Забележително, наистина забележително.

— Е, поне една грижа по-малко — намеси се в разговора раничката. — Но все пак Фидо е прав. Така, с търсене напосоки, далеч няма да стигнем. Трябва да измислим нещо, да открием някакъв ориентир.

— Петре, какво правиш? — Ането с ужас гледаше към Петър, който се беше привел над една ниша в стената и съсредоточено тракаше върху клавишите на малка клавиатура. — Хей, престани веднага! Какво си въобразяваш, това тук не ти е компютърна игра!

— Не се безпокой, вече влязох в организационното меню — отвърна той през рамо. — Операционната система е графична, много е лесна за ползване.

— Ти да не си полудял? Имаш ли представа какво ще се случи ако задействаш алармената инсталация?

— Каква ти алармена инсталация, компютърът дори не е защитен с парола — отговори Петър нехайно. — Най-обикновен терминал. Това е просто част от тукашната навигационна система, доколкото виждам.

— Навигационна система? Какво искаш да кажеш?

— Най-добре погледни сама. Ето тук, всичко е ясно. Най-обикновена карта.

— Хе, Раничке, я погледни! Наистина, карта на мравуняка, просто да не повярваш! Ей, веднъж и на нас да ни провърви! Виждаш ли къде сме попаднали? Ето, тук пише „сервизни помещения“. Наляво се отива към казармите, а надясно ... хм, това май прилича на затвор.

— Виждаш ли някъде указания за мястото на олтара?

— Не, нищо такова не пише. Е, не може да получим всичко наготово, нали?

— Слушай, аз имам една идея — каза раничката колебливо. — Този олтар ... Едва ли ще го намерим лесно. А дори и да го намерим, той

сигурно ще бъде добре защитен. Според мен ще е най-добре да потърсим помощ отвътре.

— Да, но от кого? Тук не познаваме никого.

— Ти спомена нещо за затвор, нали?

— Да, оттук наядно. И какво?

— Ами ... Ако успеем да поговорим с някои от затворниците ... Както едно време, нали си спомняш? ... Може би те ще ни помогнат с нещо, нали сме на тяхна страна?

— Хм, това наистина е идея. Във всеки случай прилича на план. А вие какво ще кажете? — обърна се Ането към останалите.

Те се спогледаха мълчаливо.

— Е, щом не възразявате ...

Ането метна раничката на гръб и потегли в посоката, в която се намираше затворот. Останалите я последваха, все така мълчаливо.

* * *

— Така. А сега моля за пълно внимание. Оттук нататък става истински сериозно. В момента вероятно се намираме точно над затворническия тракт. Разклоненията на въздушните шахти стигат до всяко отделно помещение в мравуняка, включително и до затворническите килии ...

Членовете на малката група бяха насядали в един от по-тесните тунели и слушаха напрегнато. Сега, когато беше дошло време за порешителни действия, всички се чувстваха обхванати от нервна треска. Чарко, присвил рамене, мърмореше под нос нещо неразбираемо, вероятно части от собствените си героични стихове. Бу, приседнал до приятеля си, беше се завил с мъхестите крила-уши, сигурно за да не трепери толкова много. Петър се притискаше до Фидо, който пък седеше напълно неподвижен, по обичайния си начин. Раничката също се опитваше да седи спокойно, но пръстите ѝ си търсеха занимание някак самостоятелно — непрекъснато отваряха и затваряха многобройните ѝ джобове, почесваха места, които всъщност не я сърбяха или просто чоплеха в носа ѝ, напук на доброто възпитание.

— До всички килии? Сигурна ли си? — попита Фидо.

— Поне така беше в другия мравуняк — отвърна Ането. — Накрая шахтите стават доста тесни, а отворите към килиите са препречени с дебели решетки.

— Но да се говори през тях може, това вече сме го правили — допълни раничката.

— Точно така — съгласи се Ането. — Именно това ще се опитаме да направим. Така може би ще узнаем нещо от затворниците. Но бъдете много предпазливи — и най-лекият шум може да ни издаде, под нас сигурно гъмжи от мравки-пазачи.

— Добре тогава, да действаме — Фидо се изправи на крака и се ослуша внимателно. — Натам, ако нямате нищо против. Струва ми се, че долавям шумове от тая посока.

Те го последваха, притискайки се едни до други. Скоро обаче тунелът започна да се стеснява и стана невъзможно да се върви един до друг.

— Почакайте, няма смисъл да вървим по-нататък заедно, в тая теснотия само ще си пречим — каза по едно време Ането. — Предлагам да се разделим на групи от по двама, така ще бъде по-лесно. Но не отивайте прекалено настрана по разклоненията, за да не се изгубим. Среща отново на това място, след половин час. Съгласни ли сте?

Така и направиха. Не след дълго Ането пълзеше по едно от тесните разклонения, следвана по петите от раничката. Усещането, че са сами не беше никак приятно, но тя стискаше зъби и продължаваше напред. В края на краищата не ѝ беше за първи път.

— Я почакай, чуваш ли нещо? — прошепна раничката изотзад. — Някъде от тая страна, от ляво.

Ането се заслуша и на свой ред долови шума, за който говореше раничката.

— Звучи странно ... почти като стенание.

— Според мен пък звучи като зоопарк — отвърна раничката. — Като резове, но много приглушени.

— Добре, да опитаме в тая посока. Не забравяй, на връщане трябва да завием надясно.

Тунелът, по който поеха, се стесни още повече, но в замяна на това някъде отпред скоро замъждука светлина, която започна да се усил-

ва с всяка измината крачка. Скоро се очертаха контурите на неголям кръгъл отвор, препречен от метална решетка. Шумът също се усили. Сега вече се чуваше ясно, че откъм кръглия отвор се носят многобройни резове, сякаш зад него бяха затворени десетки животни. Ането с усилие пропълзя последните десетина метра и залепи нос до решетката.

— Какво има, какво се вижда? — попита раничката след около минута. — Кажи де, какво се умълча?

Ането продължи да мълчи.

— Хей, какво ти стана, да не си глътна езика?

— Погледни сама — отвърна най-после Червенокоска. — Аз ще легна на пода, ти се качи на гърба ми.

Раничката нетърпеливо последва съвета ѝ, пропълзя до решетката и вперил любопитен поглед насреща.

Гледката пресече дъха ѝ. Непосредствено под тях се простираше голяма, ярко осветена зала, открай до край пълна с огромни клетки по два етажа, в които лежаха, ръмжаха и ревяха ... десетки призраци. Нямаше съмнение — това бяха призраци, раничката вече беше виждала прекалено много подобни чудовища, за да се усъмни дори за момент. Уродливи, изранени до неузнаваемост динозаври. Космати, безформени торби с различен брой крака, между които само с усилие тук-там можеше да се различи по някоя по-определена животинска фигура. Пулсиращи лигави балони, които променяха формата си всеки няколко минути. Човешки фигури с липсващи ръце и крака, комбинации от машини и живи същества, полуроботи, полухора ...

Раничката стисна очи. Това беше прекалено много, дори и за нея.

— Погледни наляво, голямата клетка във втората редица — подсказва ѝ отдолу Ането.

Малкото мъхесто мече отвори очи и погледна отново. И тоя път едва не извика.

В просторна клетка, поставена малко по-настрана от останалите, унило заровил глава в лапи, седеше ... господин Хайно.

Тя разтри очи, отново се вгледа напрегнато — да, никакво съмнение! Това беше самият господин Хайно, точно както беше го запомнила от предишните срещи. Леко удължена муцуна с блестящи му-

стачки и два стърчащи зъба-резци, масивно туловище, което се напъваше да пръсне тясното елече и широките панталони под него, плоска бобърска опашка, която лежеше като лениво влечуго зад притежателя си ... Той дори не изглеждаше остарял, разбойникът! Във всеки случай физиономията му не беше изгубила нито частица от самоувереното и същевременно заплашително изражение, с което беше ги посрещнал някога. Хайно изглеждаше страшен както винаги — дори и на сигурно разстояние, дори и зад решетките на желязната клетка.

— Е, какво ще кажеш? — попита Ането с безизразен глас след като двете бяха изпъзтели обратно. — На̀ ти едни затворници, които ще ни помогнат, а?

— Тоя път май наистина ударихме на камък — отвърна раничката унило. — Хайно и призраците в една и съща менажерия. Ама че комбинация!

— Откъде са се взели толкова много? Нищо не разбирам. Това височество май колекционира призраците като пощенски марки. За какво ли са му потрѣбвали?

— И Хайно, за капак на всичко. Досега все си мислех, че в гората няма по-голям злодей от нашия тлъст приятел, но вече започвам да се колебая. Даже започвам да го съжалявам.

— Да съжаляваш Хайно! — Ането направи престорено учудена физиономия. — Хайде посмали малко. Според мен той просто си е получил това, което заслужава.

— Е, сега поне вече знаем със сигурност, че онова височество не е Хайно. Аз все още не бях сигурна.

— Имаш право. Макар че аз просто не знам какво да мисля — хем се радвам, че няма да си имаме работа с Хайно, хем ме побиват тръпки като помисля за тоя непознат злодей...

— Хайде, хайде, нека не се напращваме предварително — раничката се опитваше да звучи самоуверено, но в същото време се оглеждаше боязливо. — Може пък и да не е толкова зъл, нищо не се знае.

— Добре, а сега обратно — изкомандва Ането. — Първо трябва да кажем на останалите какво сме открили. Може би те също са намерили нещо интересно.

Пълзенето назад беше малко по-приятно, тъй като сега въздушните шахти се разширяваха. Но на уговореното място ги очакваше неприятна изненада — от другарите им нямаше и следа. Те седнаха и зачакаха. След около час обаче им стана ясно, че никой няма да дойде и те решиха да потърсят приятелите си сами.

— Спокойствие, само спокойствие — повтаряше Ането нервно. — Те сигурно са се изгубили. Ей сега ще ги намерим, ще видиш.

Раничката мълчеше. Фидо едва ли би се изгубил така лесно, това го знаеха и двете.

Те се заеха да претърсват всички съседни коридори. Нищо. Потискайки все по-силния страх, двете приятелки продължаваха да обикалят из лабиринта, самите те вече не съвсем уверени, че знаят къде се намират. Когато в края на краищата все пак доловиха гласа на Чарко, идещ откъм един по-голям, централен коридор, радостта им беше толкова голяма, че те се втурнаха през глава натам, изпълнени с облекчение, което напираше да избие на сълзи.

— Чарко, Фидо, полудяхте ли? — викна Ането след като излезе на бегом иззад последния завой. — Вече мислехме, че никога повече ...

Тя млъкна и закова на място. Раничката се блъсна в нея, погледна иззад гърба ѝ и също замря, с очи, разширени от ужас.

Унилата групичка на приятелите им беше плътно обградена от цяла рота мравки-войници, чиито метални брони матово проблясваха в светлината на многобройните фенери.

— Е, сега вече всички се насадохме на пачи яйца — процеди през зъби Фидо. — Само дето от тая работа май нищо хубаво няма да се излюпи.

* * *

— Моите поздравления, лейтенанте! — бърбореше възбудено дебелият мравок-офицер, при когото доведоха пленниците. — Негово височество със сигурност ще бъде много приятно изненадан. Очаквайте почетен кръст с човка, може би дори с рога, ако негово височество е в добро настроение. Отлична работа, отлична! Как успяхте да ги заловите?

— Не беше никак трудно, гражданино майор! — изпъна се по-младият офицер. — При тази смрадлива следа, която оставят след себе си ... Моите момчета я откриха още преди няколко часа. Отне ни малко време да я проследим докрай, но, както виждате, накрая ги пипнахме.

Фидо изпъшка високо. Ането го изгледа с убийствен поглед, но не каза нищо.

— А сега какво ще наредите? — запита младият офицер.

— Такова решение е извън моята компетентност — разтърси тлъсти гънки майорът. — Единствено негово височество може да взима решения при такива случаи.

Телефонът на масата зазвъня оглушително. Майорът подскочи, изкашля се няколко пъти, после внимателно пое слушалката и я поднесе до антените си.

— Слушам.

Лицето му изведнъж се превърна в изпълнена със страхопочитание маска.

— Тъй вярно. Да, току-що ги доведоха. Шестима, тъй вярно. Момент, да ги огледам по-добре. Тъй вярно, има едно момиче, с червени коси. Слушам! Веднага! Тъй вярно! Ще се погрижа лично! Тъй вярно!

Той затвори телефона и изпухтя облекчено.

— Слава богу, че му докладвахме веднага. Лейтенанте, на вас се пада честта да заведете задържаните при негово височество. Отлична работа, наистина отлична!

Последващият преход през коридорите на мравуняка-град се отличаваеше най-вече с непрекъснати проверки на документи и пропуски, които проточиха до безкрайност инак не особено дългото разстояние. Когато малката група стигна до последната, масивна метална врата, Ането вече беше претръпнала от очакване. Да става каквото ще, само да се свърши най-послед.

Вътре беше полутъмно, особено в по-далечния, скрит зад огромна писалищна маса тъгъл, откъдето се понесе странно познат глас:

— Само момичето да остане тук. Отведете останалите в затвора и се погрижете за пълна сигурност.

По гърба на Червенокоска запълзяха студени тръпки. Този глас ... Откъде познава този глас?

— Е, най-после се срещаме отново — заговори невидимият събеседник след като приятелите ѝ бяха изведени. — Всъщност аз те очаквах по-рано. Беше въпрос само на време кога ще се появиш тук, след като онзи некадърен заек съобщи за появяването ти. Но понякога е добре човек да се запаси с малко търпение ...

— К... кой сте вие — заекна Ането. — Наистина ли ви познавам?

— Дали ме познаваш? — отвърна гласът, след което притежателят му бавно напусна затъмнения си ъгъл и се изправи недалеч от Ането, прегърбен и подпиращ се на огромен жезъл, по-висок от самия него. — Ами, решавай сама.

Червенокоска не можа да потисне писъка, който ѝ се изтръгна в следващия миг.

Пред нея, блед като мъртвец и променен почти до неузнаваемост, стоеше господин Нерод Лапцев.

Глава двадесет и пета: Черната светлина

— Ха, ха — засмя се доволно старецът. — Виждам, че не си забравила старите познати. Не очакваше да ме срещнеш тук, нали?

Ането мълчеше, все още напълно парализирана от ужас. Прегърбеният, спаружен старец насреща, бледо подобие на някогашния висок и снажен магьосник, ѝ вдъхваше такова отвращение, че тя едва успяваше да гледа към него. Очите му приличаха на две черни дупки в мъртвешки бледото, сякаш изсечено с брадва лице, косата му се спущаше до раменете на нечисти, сплъстени сплитки, а кожата му изглеждаше така сякаш всеки момент ще започне да се лющи, подобно на остаряла гипсова фасада.

— Никой не очаква да ме срещне тук — продължи той, поглаждайки проскубаната си брада — И това е само едно от удоволствията на моето превъплъщение.

— Какво ... означава това? — изхърка Ането. — Вие ... не сте ли вече добър магьосник?

— Аз съм господарят на тази гора — отвърна господин Лапцев тихо. — А добро и зло са неща, които отдавна не ме интересуват. Аз съм човекът, който определя всичко тук — кой да живее, кой да умира, дори какво да бъде времето утре. Ха, ха, ха ... Разбираш ли нещичко, малка червенокоса умнице?

— Не — отвърна Ането тихо. Главата ѝ се въртеше, през цялото време ѝ се повръщаше.

— Много добре! Отлично! Колкото по-малко разбираш, толкова по-добре. Защото аз имам сериозни планове за теб, червенокосо дяволче. Сигурно ще се учудиш, но съм ти отредил ролята ... — той замълча и изчака, за да усилва ефекта на думите си — ... на мой пръв помощник. Да, да, точно така. А някой ден, ако се представиш добре, може би те очаква и нещо повече ...

— Господин Лапцев, вие навярно сте полудели! — отвърна Ането яростно. — Да стана ваша слугиня? Тук вече жестоко се лъжете!

— Наистина ли ще ме разочароваш? Значи все пак съм надценил интелигентността ти? Жалко, колко жалко. Впрочем, почакай! Може би още не ти е ясно от какво точно се отказваш.

Той се приближи до огромната писалищна маса и взе от нея малък продълговат предмет, подобен на дистанционно управление за телевизор.

— А сега, моля за внимание! — заговори той тържествено. — Още никой преди теб не е виждал всичко, което ще ти покажа сега. Какво означава това, оставям на теб да прецениш.

На стената срещу тях просветнаха множество монитори, представящи различни картини, някои от вътрешността на града-мравуняк, други — от външния свят.

— Моето малко царство — каза старецът с гордост. — Пулсиращото сърце на Гората на призраците. Всичко, всичко в тази гора се управлява от тук. Технологиите ще направят света свободен, винаги съм го знаел.

Той отново щракна някакво копче и сега картините по мониторите се обединиха в голям правоъгълник, който показваше скалиста местност недалеч от вулкана. Тя беше заградена от всички страни с масивна каменна ограда, охранявана от множество мравки-войници.

— Моята желязна гвардия — подхвърли старецът с привидна небрежност. — Ако пожелаеш, бих могъл за броени часове да превзема което и да било кътче от тази гора. Но кому е нужно това? Слушай добре и се учи! Това е твоята първа лекция.

— Вашата желязна гвардия се оказа малко хилава — подхвърли Ането не без злобно задоволство. — Последния път, когато си имах работа с тях, войниците ви направо се стопиха след няколко часа.

— Ах, онзи некадърник Мраволини — отвърна старецът пренебрежително. — Не може да изпълни без грешка дори и най-простата задача, винаги съм знаел, че рано или късно ще трябва да се отърва от него. Впрочем, той вече си получи заслуженото. А за армията ти за съжаление си права — в момента все още се налага да ги храня по няколко пъти на ден с модифицирани гъби, инак губят ръста си. Но и този проблем скоро ще бъде решен, не се съмнявай!

Господин Лапцев отново задейства дистанционното управление. Гледката от скалистата местност придоби по-ясни очертания и сега Ането видя, че в средата на заграденото пространство се намираше голяма равна площадка.

— А сега гледай внимателно! — прошепна господин Лапцев.

Чу се ново изскакване и площадката изведнъж започна да се отваря откъм средата, също като блендата на фотоапарат. Когато на нейно място остана само огромно кръгло отверстие, някъде отдолу бавно започна да се издига голяма платформа, широка точно колкото самото отверстие. Само след около минута площадката отново беше запълнена, но този път по средата ѝ се намираше грамадна сфера, направена от черен, поглъщащ светлината материал.

— А сега — финалът!

Сферата започна полека да се отваря, също както и площадката преди нея. Ането изсъска от изненада.

— Олтарът! — извика тя, неспособна да потиска удивлението си. — Огънят на вечната промяна!

Действително, след като сферата изчезна, човек ясно можеше да различи олтара на огъня, макар че нещо в него изглеждаше странно променено — нещо, което Ането не можеше да определи точно.

— Не позна! — отвърна старецът със задоволство. — Онзи капризен огън, който правеше каквото си поиска, вече не съществува! Това, което виждаш тук, е не някакво разглежено чудо, а модерен, надежден източник на енергия. Пред очите ти се намира генераторът на черна светлина — новото сърце на тази гора.

Черна светлина! Ането изтръпна. Значи писмото, което беше получила, все пак не е било просто шега. Но кой, кой ли го е изпратил? Ако само знаеше отговора!

Откъм вулкана се дочу приглушен взрив и димната шапка над кратера започна видимо да се увеличава.

— Виждаш ли! — възкликна старецът. — Едва съм го пуснал на воля, а той вече започва да бълва енергия. Ако го оставя на свобода само ден-два, вулканът отново ще изригне.

— Вие какво, да не би да управлявате и вулкана? — попита Ането невярващо.

— Разбира се, че го управлявам, ти какво си мислиш? Всичко в тая гора е напълно зависимо от енергията на черната светлина, от моята енергия! Нейната мощ е толкова голяма, че дори съм принуден да я крия под земята. В противен случай тя сигурно ще разруши всичко наоколо ... Но, слава богу, сега вече тя се намира под надежден контрол.

Той отново задейства дистанционното управление и процедурата се повтори, този път в обратна посока. Олтарът изчезна под земята, площадката се затвори и вече по нищо не можеше да се различи, че на това място се намира нещо особено.

— Е, какво ще кажеш? — запита старецът след като беше изключил всички монитори. — Все още ли смяташ, че да се работи за такъв господар е унижение?

— Съжалявам — отвърна Ането. — Но не мога да повярвам, че отново ще се сприятелим. Така съм устроена, не го приемайте лично.

— Глупости, глупости, глупости! — За пръв път изглеждаше, че господин Лапцев е на път да изгуби контрол над нервите си. — Детинщини и глупости, нищо повече! Не разбираш ли, че ти предлагам да участваш в най-великия експеримент, който някога е правен в тая гора, детенце! Това е шанс веднъж в живота!

— Тоя експеримент вече го преживях веднъж, в Мравазония — каза Ането сухо. — И нещо нямам желание да го повтарям.

— Хлапе такова! Сополанка! Изтърсачка! Марш, марш отгук! В затвора, само в затвора ти е мястото! Там ще се научиш на уважение и респект, само там!

Той натисна един бутон на масата си. В стаята веднага се втурнаха група войници.

— Заведете я при останалите! — изсъска господин Лапцев. — Да видим каква песен ще запее след като полежи малко на студено. Марш, марш отгук! Махнете я, не мога да я гледам повече!

* * *

Бум! Тежката зарешетена врата се захлопна зад гърба на Ането и мравката-пазач старателно превъртя ключа два-три пъти. Килията —

неголямо, мрачно помещение, предвидено за не повече от двама затворници, изглеждаше съвсем препълнена от шестимата ѝ приятели. Инак в стаята нямаше почти нищо — само двуетажен нар, грубо скована маса с два стола, мръсна тоалетна чиния и неголям телевизор на висока поставка в стената. Когато я видяха, приятелите се хвърлиха насреща ѝ. Тя набързо им разказа какво се беше случило.

— Какво, това наистина ли беше Нерод Лапцев? Онзи магьосник, който винаги ви защитаваше? Но какво е станало, той нали беше добър? — Петър изглеждаше на път да се разреве.

Раничката се въртеше наоколо като пияна.

— Значи онова тайнствено височество е господин Лапцев? Не може да бъде! Не, не мога да повярвам! Всеки друг, но не и той!

— Какво падение, о какво падение! — Това пък беше Чарко. — Човек вече на нищо не може да се осланя, наистина на нищо!

— В тази гора всичко е възможно. Щом вече и следите си не мога да прикрия. — Фидо клатеше глава тъжно, явно съкрушен от факта, че някой е успял да го надмине в изкуството на следотърсачеството.

— И какво ще правим сега? — запита раничката покрусено. — Бих приела да се боря срещу всеки друг в тази гора ... Но срещу господин Лапцев? Просто не мога да повярвам, че такова нещо е възможно.

Ането мълчеше.

— Но защо се уплашихте толкова много? — опита се Фидо да повдигне духа поне малко. — Този господин Лапцев наистина ли е толкова непобедим? Хайде де, стегнете се! Щом не се уплашихте от призраците, все ще намерите малко сили да се противопоставите и на тоя старик.

— Ха, ха, ха! И на тоя старик! Глупци нещастни! Вие просто нямате представа с кого си имате работа.

Последните думи дойдоха от съседната килия и всички доста се стреснаха. След като се съвзе от уплахата, Ането предпазливо попита:

— Ало, ти пък кой си?

— Не ме ли познаваш вече? — отвърна онзи мрачно. — Впрочем, какво ли значение има? На всички ни остават не повече от няколко дни живот, старите вражди не ме интересуват повече.

— Генерал Мраволини? — Ането не можеше да повярва на ушите си. — И ти ли си вече затворник? Но защо? Нали беше служител на ... на онова височество там.

— Да, бях — отвърна генералът. — Но вече не съм. Единствената привилегия, на която все още се радвам, е че ме тъпчат с модифицирани гъбки по три пъти на ден. Негово височество смята, че е недостойно да се обеси една миниатюрна мравка. Каква чест, а?

— Да се обеси? — Ането почти изкрещя от ужас. — Какво, той да те обеси ли иска? Но защо, какво толкова си му направил?

— Страхувам се, че тази чест дължа на теб — отвърна генералът уморено. — След като те изпуснах за пореден път, той побесня. Не знам какво му стана, никога преди не бях го виждал толкова ядосан. И, както виждаш, сега съм тук — „за тъпоумие и пълна некадърност“, както негово височество се изрази.

— Съжалявам, наистина съжалявам — каза Ането тихо. — Не че си ми симпатичен, но чак да те обесят по моя вина ... Такова нещо никога не съм си пожелавала.

— Ахем ... За да бъда честен, трябва да призная, че вече отдавна очаквах неприятности. Когато човек работи за негово височество най-първо трябва да се подготви за всякакви бури. Така че вината ти не е чак толкова голяма. Последният ми пропуск беше само капката, която препълни чашата ...

— Е, значи няма защо да съжалявам, че отказах да му служа — въздъхна Ането. — Сега поне знам какво ме очакваше.

— Какво, той вече и служба ли ти предложи? — запита генералът малко завистливо.

— Да, като негов пръв помощник.

— О, значи ти е предложил моето място ... Искам да кажа, моето освободено място. Какво пък, той не губи време.

— Ах, ти наистина ли беше негов пръв помощник?

— Още от първите дни — отвърна гордо генералът. — Без мен и моите мравки той никога нямаше да постигне това, което има в момента. Всичко, което виждаш наоколо, е построено от нас. Целият този град, защитното покритие срещу излъчването на генератора, всички устройства и инсталации ...

— Почакай, почакай. Какво излъчване, не разбирам ... Този генератор толкова ли е опасен?

— И още как! Самите ние едва не загинахме, преди да го подчиним. Енергията на черната светлина е неподозирано мощна, но и убийствена, ако не се намери начин за предпазване от нея. Но това е прекалено дълга история, пък и вие едва ли ще се интересувате.

— Напротив, напротив! Това е страшно интересно. Разказвай, моля те!

— Добре тогава, слушай ... Да, причината за всичко, което се случи тук, се крие точно в нашия генератор.

— Искаш да кажеш, Огъня на вечната промяна, така ли?

— Не съвсем. Огънят вече не съществува, сега той е укротен и подчинен. Ти видя ли как работи генераторът?

— Да, видях го. Но какво точно е направил шефът ти, как е успял да подчини огъня? Та нали това беше най-голямото чудо в цялата гора?

— Съжалявам, на този въпрос не мога да отговоря. Укротяването на огъня си остава тайна. Негово височество никога не говори за това.

— Добре, добре. Разказвай тогава, поред. Искам да знам цялата история, от начало до край. Нали няма да изпуснеш нищо?

— Щом настояваш. Но ще трябва да се запасиш с търпение, това е дълга история ... Обещавах ли, че ще слушаш търпеливо!

— Обещавам! Хайде, започвай!

Глава двадесет и шеста:

Тайната на вулкана

— Всичко започна с това, че аз се съгласих да работя за негово височество — въздъхна генералът. — По онова време все още бях в затвора, както сигурно си спомняш. Предложението ми се стори повече от примамливо. Представи си само — щях да получа не само свобода, но и огромна власт! И всичко това — срещу едно-единствено условие: да служа безпрекословно. Колебанието ми не продължи дълго, признавам.

— Тия ... модифицирани гъбки. Знаеш ли как той ги е получил?

— Да, веднъж той ми каза, че това е била първата му голяма победа. Получил ги след като обработил старите, нормални гъбки с помощта на огъня.

— Ах! От гъбките за смаляване са се получили гъбки за увеличаване на ръста, така ли?

— Е, чак толкова просто не е било. Той спомена, че е правил многократни опити преди да успее.

— Опити с огъня?

— Точно така.

— Но това ... това е невъзможно. Огънят функционира само веднъж в годината, при строго определени условия.

— Е, тук вече се лъжеш. Това го знам със сигурност, отново от негово височество. По собствените му думи той е правил хиляди експерименти преди да открие средството за подчиняване на огъня. Какви точно не знам, но съм сигурен, че това не е самохвалство.

— Добре, вярвам ти. Продължавай, моля те! Това е страшно интересно.

— Първата ни задача беше да разширим и укрепим старата цитадела на Хайно, особено подземната ѝ част. Това беше тежка и продължителна работа, но в края на краищата успяхме. Моите инженери просто надминаха себе си. Целият подземен град е наше дело.

— А Хайно и неговите паяци? Те не се ли съпротивяваха?

— Що се отнася до Хайно, той още от самото начало беше пленник на негово височество.

— А паяците?

— О, с тях се справихме много бързо. В тази гора просто няма сила, която може да се мери с нас, поне докато притежаваме този ръст. Това го казвам не за да се перча.

— Добре, добре, продължавай.

— Докъде бях стигнал? Ах, да, подземният град. По онова време аз още не разбирах негово височество напълно. Защо беше необходимо да се градят всички тия потайни съоръжения след като той би могъл да завладее цялата гора за броени дни? Едва по-късно разбрах колко гениален е бил планът му ...

— Аха. Гениален значи. А ще ни помогнеш ли да направим нещо срещу този велик гений? Ако успеем да разберем къде е слабото му място, може би ще намерим начин да му се противопоставим.

— Съжалявам, това ми се струва изключено. Според мен е най-добре да забравим всички стари вражди. Цял живот не съм правил нищо друго освен да кроя планове, сега искам да си почина.

— Жалко ... Но щом си решил ... Във всеки случай, ако ти хрумне нещо ново, не пропускай да ми го кажеш, моля те. Ние тук имаме да наваксваме малко с плановете.

— Странно хлапе си ти ... Но както и да е, нека се върнем към моята история ... Та така, след като построихме града, тук започна да става истински интересно. Първо, по заповед на господин Лапцев трябваше да пренесем олтара горе в планината. По онова време още никой от нас не знаеше каква сила се крие зад тия камъни. Всички доста си поблъскахме главите над поредния каприз на шефа. Но заповедта си е заповед — пренесохме олтара, издигнахме го отново тук, недалеч от върха ...

— Искаш да кажеш, недалеч от вулкана?

— А, не, по онова време вулкана още го нямаше. Той се появи по-късно, едва когато генераторът започна да показва силата си. Отначало всички бяхме толкова наивни ...

— И какво се случи?

— В началото — нищо. Или поне нищо особено. Негово височество прекара една самотна нощ в олтара, на сутринта се завърна и обяви, че от този ден нататък всичко в гората се намира под негов контрол ... Никога не съм го виждал толкова щастлив, нито преди, нито след това. Ако само беше знаел, че е отворил бутилката на злия джин ...

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш?

— Много просто — в онази нощ негово височество беше превърнал Огъня на вечната промяна в генератор на черна светлина. И с това за малко не унищожи Гората на призраците.

— Ах! Разказвай, разказвай по-нататък.

— Тази ... черна светлина. Това е нещо ужасно, дори не можеш да си го представиш! На пръв поглед олтарът дори не беше се променил, само изглеждаше така, сякаш всичко в него трепти, като при мара-ня. Отначало ние отказвахме да повярваме в чудото, помежду си дори тихичко се присмивахме на шефа. Докато ...

— Казвай, казвай!

— Ах, трудно ми е дори да мисля за онова време. Всичко се случи така незабележимо ... Беше изминал около месец когато изведнъж започнахме да се чувстваме някак странно, като ... като малки деца. В началото инцидентите ни се струваха прекалено дребни, после полета-ка-лека започнахме да се плашим ... Всичко беше ... толкова налудни-чаво.

Започнахме масово да забравяме имената си. Спомням си, срещ-нем се някъде из коридорите — и току започнем да се гледаме ня-как тъпо, като крави. „Извинявай, как ти беше името? Ще ти кажа, но само ако първо ти ми кажеш твоето.“ Ей такива неща. После стана по-сериозно — техниците и инженерите започнаха да объркват всички планове, зачестиха злополуките. Стигна се до там, че накрая никой не се осмеляваше да докосне някоя от машините. Пълен ужас! Никой не можеше да каже на какво се дължи тази странна болест ... Макар че всички потискахме една и съща мисъл ... Генераторът ... Всичко това иде от генератора ...

После започнаха да се появяват чудовищата. Всякакви ужасяващи гадини, грамадни като къщи, но лишени от какъвто и да било разум. Триглави паяци, богомолки-стоножки, оси като хеликоптери, огро-

мни месоядни калинки и какво ли не още. Полека-лека свикнахме и с тях, чистехме ги като плесен, макар че понякога и самите ние давахме жертви ... Но онова, с което никога не можахме да свикнем, беше страхът — страхът, че някой ден и самите ние ще се превърнем в подобни безмозъчни чудовища.

Накрая не издържахме. Отидохме при негово височество и го помолихме да изключи чудото, пък дори и само за няколко дни. А той направо побесня. Крещя до пресипване, заплаши ни със затвор, накрая ни изхвърли от кабинета си. Но вече всичко ни беше безразлично — ние и без това се бяхме простили с живота.

На другия ден, рано сутринта, получих заповед да се явя при негово височество. Сбогувах се с другарите, приготвих се за най-лошото ... А там, що щеш — той ме посрещна усмихнат, през нощта бил размислил ... И започна да ми обяснява. Признавам, това беше моментът, в който окончателно осъзнах гениалността му. Представете си само — вместо да води дълги и изтощителни битки, той просто беше намерил начин да доведе всички жители на гората до пълен идиотизъм. С помощта на черната светлина. Просто и ясно ...

И тогава ми хрумна грандиозна идея. Едно гигантско огледало, поставено до генератора. Толкова просто! „Това многократно ще ускори изпълнението на плана ви, ваше височество. А после можем и да изключим излъчването“. Представете си какво беше облекчението ми, когато той позволи да бъде убеден ...

Няколко дни по-късно, след истински чудеса на изобретателност, огледалото беше готово. Побързахме да го монтираме и зачакахме, скрити в подземния бункер ...

Генералът направи продължителна пауза.

— И какво стана? — запита Ането с пресъхнало гърло.

— Избухна вулканът, ето какво стана — отвърна Мраволини мрачно. — Оказа се, че отразената черна светлина е невъобразимо мощна от обикновената, която познавахме до онзи момент. Слава богу, имахме късмет, защото вулканът веднага разруши огледалото. Катаклизмът продължи само няколко часа, може би ден — но това дяволско отражение промени всичко наоколо, включително и самата

планина. От тогава насам нищо тук не е както преди. Старата гора на призраците е завинаги изличена от лицето на земята.

— Тенджерата! — прошепна Ането. — Мамината тенджера! Най-после разбирам всичко!

— Какво, какво разбираш — раничката буквално щеше да скъса ръкава ѝ от нетърпение. — Кажи де, какво ти хрумна?

— Сега вече разбирам защо стъкленото кълбо се нажежаваше само когато го слагаме в новата тенджера. Разликата между двете тенджери е в това, че новата е с блестяща повърхност. Ами да — новата тенджера отразява черната светлина, а старата — не. Разбирате ли сега?

Раничката се плесна по челото.

— Леле, какви сме идиоти! Какво ли не умувахме, а всичко било толкова просто ...

Тя се замисли за момент, после сбърчи нос и попита предпазливо:

— Но как ще обясниш случая с мравките? Нали когато те покриха кълбото, то също се нажежи?

— Хм, това не го разбирам още — отвърна Ането, внезапно объркана.

— Много просто — обади се откъм килията си генералът. — Мравешкото тяло е покрито с хитин, който отразява светлината. И когато се съберат много мравки ... Става нещо като огледало, нали разбирате?

— Ура-а-а! — викна Ането, за момент забравила страховете си. — Най-после решихме загадката! Това си е чиста проба научно откритие, не е ли така? Ех, жалко, че сме в това забутано място. Инак сигурно щяхме да станем страхотно известни. Такова откритие не съм правила още никога в живота си!

— И вероятно няма да направиш второ като него — обади се генералът отново. — Като се има пред вид колко малко ти остава да живееш.

— Не бъди чак толкова сигурен! — намръщи се Ането. — Това не е първият път, в който изпадам в беда.

— Поне самочувствие не ти липсва. Дано това ти помогне.

— Нали ти казах, ще видим. А сега разказвай по-нататък.

— Ах, да ... Всъщност вулканът ни спаси, но ние го осъзнахме едва по-късно. Катастрофата засегна подземния град само отчасти, но пък

генераторът се оказа заровен под дълбок пласт от пепел и камъни, така че излъчването спря от само себе си. И, което е още по-важно, негово височество беше така уплашен от станалото, че за известно време започна да приема разумни аргументи. Именно тогава построихме подземния хангар. Оттогава насам пускаме генератора в ход само от време на време, когато стане необходимо ...

— Искаш да кажеш, когато идиотите навън започнат да се осъзнават, така ли?

— Долу-горе така е, да. Разбира се, негово височество сам определя кога е настъпил моментът за всяко ново включване, Но след това животът тук всеки път отново се завръща в нормалното си русло.

— Хубаво русло! Гората на призраците се е превърнала в гора на идиотите. Пфуй, направо ми се повръща!

— Хайде, нека не спорим за свършени неща. С това няма да променим нищо. Между другото, напоследък почти не сме го включвали, вече не си спомням кога беше последния път.

В този момент откъм коридора се зачуха тежки стъпки. Всички млъкнаха и се заслушаха тревожно. Не след дълго вратата се отвори и един офицер-гигант грубо се обърна към Ането:

— Ей ти, червенокосата! Идвай с мен, по-бързо!

Ането се огледа изтръпнала. Толкова скоро! Няма ли кой да ѝ помогне?

— Почакай, аз идвам с теб! — хвърли се раничката към нея. — Никога не сме се делили, накъде без мен?

Бум! С един-единствен ритник офицерът отхвърли раничката в най-далечния ъгъл, сграбчи Ането за ръка и я повлече след себе си. Негово височество не обича да чака.

Глава двадесет и седма:

Полет с балон

— Тая работа нещо не ми харесва — промърмори господин Лапцев ядно. — Какво, ти все още ли се инатиш? Предупреждавам те: за детинщини нямам нито време, нито пък желание. Стани, стига си се търкаляла по пода! И така: готова ли си да ми служиш или не?

— Може би — опита се да изклинчи Ането. — Ако промените някои дреболии наоколо.

— Ха, ха, нахална както винаги! — Смехът на господин Лапцев не звучеше никак весело. — Сигурно си мислиш, че си страшно интересна. Само че това не ми върши работа, разбираш ли? Онова, от което се нуждая, е интелигентност, а не нахалство. Интелигентност, която да работи за мен, да изпълнява заповедите ми без грешки. Така ми е омръзнало от кретени! Дано ти се окажеш малко по-различна. Хайде, решавай! Нямам повече време за глупости!

— Не може ли ... да размисля още малко. Само няколко дни, най-много седмица ...

— Още един такъв въпрос — и с теб е свършено!

Ането изведнъж усети как отвътре я притисна огромна умора.

— Знаеш ли какво? — отвърна тя тихо. — Само като те погледна и ми се повръща!

Лицето на господин Лапцев, и без това мъртвешки бледо, сега заприлича на тебеширена маска.

— Така значи — изсъска той. — Идиотче такова! Ако само знаеше с кого си имаш работа!

Той се протегна и натисна бутона на работната си маса. Мравешкият офицер се появи веднага.

— Пригответе балона! — заповяда кратко господин Лапцев. — И я овържете здраво, не искам да ми създаде неприятности горе във въздуха!

Ането се разтрепери. Какво означава това?

За много мислене не ѝ остана време. Само след миг от всички страни я сграбчиха яки щипци и тя се видя овързана като пощенски пакет.

— Така е добре — каза господин Лапцев след като се увери, че тя не може да помръдне и пръст. — А сега — към следващата част от сценария.

Той се пресегна и взе от масата дистанционното управление. Телевизионните екрани на стената отново просветнаха.

— Така-а-а — протегна се магьосникът доволно след като генераторът беше напълно открит. — Рибката вече е в мрежата, сега да подгреем тигана. Само след около час активността на вулкана ще започне да се повишава. Нашият генератор му влияе много стимулиращо.

Той щракна с дистанционното управление и на екрана се появи друга картина — огромен летателен балон с кош, около който се щураха множество мравки.

— Какво ... какво сте намислили? — изхърка Ането с пресъхнало гърло.

— Не се преструвай на глупава — усмихна се накриво господин Лапцев. — Вече ти е ясно какво съм намислил, признай си. Ха, ха, ха, кого ще хвърлим днес в гърлото на вулкана?

— Престанете, престанете веднага! — запищя Ането като обезумяла. — Ще направя всичко, каквото поискате, ще работя, ще ви служа ...

— Късно е, дете — тъжно поклати глава господин Лапцев. — По-рано трябваше да се сетиш за тия думи. Сега нищо не може да се върне обратно. Предаването вече е обявено ...

Той се приведе към нея и зашепна хищно:

— Точно след час всички мои питомци ще получат кратка почивка за поредното телевизионно шоу. Вече не мога да ги разочаровам, нали разбираш?

Ането не отговори. В гърлото ѝ беше заседнала огромна буца, която заплашваше да я задуши всеки момент.

— Така. Достатъчно с подготовката! — отсече господин Лапцев. — Натоварете я в балона, аз няма да се бавя дълго.

* * *

Настроението в малката килия беше плачевно, в буквалния смисъл на думата. Чарко сипеше дребни части като дъжд, Бу хълцаше, скрил глава между крилете си и дори плашилото Фреди май се канеше да зареве, напук на всички рекорди.

— Трябва да измислим нещо, трябва да измислим нещо — повтаряше раничката отчаяно. — Не можем да я оставим така, на всяка цена трябва да измислим нещо! Петре, ти винаги имаш добри идеи, нищо ли не ти хрумва сега? Фидо, Фреди, хайде, напънете се! Какво ще разправам в къщи ако се прибера без Ането?

— Внимание, внимание! Специално предаване, директно от въздушния балон на негово височество.

Гласът идеше откъм телевизора, който всички бяха забравили. Сепнати, те втренчиха очи в малкия екран. Оттам с хищна усмивка ги наблюдаваше мъртвешкото лице на негово височество.

— Добър ден, драги зрители! — започна великият магьосник с приповдигнат тон. — Както знаете, аз много обичам да ви показвам специални зрелища. Като това например.

Той отстъпи крачка настрана и те видяха Ането, овързана с многобройни въжета.

— Позволете да ви представя тази госпожица — продължи той. — Ане, наречена още Червенокоска. Специалистка по създаване на неприятности. Някои от вас може би още я помнят от старите времена. В момента, както виждате, тя самата има доста сериозни неприятности, ха, ха, ха.

Със сръчни, опитни движения той започна да движи множество малки лостове на пулта пред себе си и балонът постепенно се издигна.

— Малко указание, драги зрители — повиши глас магьосникът, опитвайки се да надвика засилващия се вятър. — Не изпускайте от очи вулкана! Повтарям: не изпускайте от очи гърлото на вулкана!

— Тоя ... тоя какво е намислил? — разкрещя се раничката. — Това не може да бъде, той е напълно полудял!

— Ало, ало! Я да видим кой тук се кани да заплаче?

Раничката застина със зяпнала уста. Образът на екрана внезапно беше се сменил с друг, странно познат. Откъм телевизора сега ги гледаше огромната, малко сплескана глава на Голиат Непобедимия.

— Хей, какво сте се оклюмали всички? Ако знаете само колко се измъчих, докато ви открия. Моите уважения — онзи, който е програмирал тая система наистина си е разбирал от работата.

— Ти как успя да се промъкнеш до тук, нали беше в парка? — попита Раничката втрещено.

— Е, това е прекалено сложно за обясняване. По принцип аз съм навсякъде, където има цифрова техника. Вие какво, май си имате неприятности.

— Ането! — разбърза се раничката. — Ането е в лапите на тоя ... тоя убиец Нерод Лапцев. Слушай, Голиате, не можеш ли да спреш по някакъв начин онзи проклет балон? Само по-бързо, по-бързо! След малко те ще бъдат при вулкана ...

— Трудна работа! — намръщи се Голиат. — На борда на балона няма компютър. Дори и ако обърна цялата тукашна система с главата надолу, тая машинка пак ще продължи да лети.

— Генерале, ти не можеш ли да помогнеш? — продължи отчаяно раничката. — Ако ... ако например Голиат направи така, че се появиш по телевизията? Няма ли да можеш да спреш този проклет балон? Нали си генерал, теб сигурно ще послушат.

— Всички знаят, че съм затворник, никой няма да ми повярва.

— Момент, моля за пълна тишина — провикна се Петър и скочи от леглото, където беше седял през цялото време. — Генерале, ти казваш, че те няма да послушат заповед от теб. Но ако заповедта дойде от някой друг, например твоя заместник? Какво ще стане тогава?

— Зависи от заповедта, разбира се.

— Ако например ... Чакай, чакай да помисля ... Ако например той се обади и даде заповед за нападение срещу балона? Голиате, можеш ли да фалшифицираш гласа му? По телефона, например?

— Момент, чакай да проверя. Да, мога. Намерих тук няколко записа ... ей, че отвратително гласче, съвсем като мишленце!

— Глупости, пълни глупости! — провикна се генерал Мраволини. — Вие какво, за идиоти ли ни смятате? Кой ще вземе на сериозно

такава заповед? Я по-добре се напънете и измислете нещо по-умно. Тая идея не става за нищо!

— Вярно — съгласи се унило Голиат. — Генералът има право. Брей, така безсилен не съм се чувствал никога. Все едно, че се оглеждам в онова вълшебно огледало, което правело хубавото да изчезва, а злото да се увеличава. Като в приказката, нали се сещате?

— Стоп! Нито дума повече! — изкрещя Петър. — Огледало! Това е идеята! Слушайте, слушайте, вече всичко измислих!

* * *

Ането едва се държеше на крака. Само свежият въздух ѝ помагаше да запази съзнание. Край, край, край... Всичко свърши, край. Прощавайте, приятели. Прощавай, мамо.

— Внимание, приближаваме — заговори отново господин Лапцев, обърнат към малката камера, закрепена на пулта пред него. — Погледнете как се пени вулканът. А, това беше едно особено красиво изригване.

Той спря и се вгледа напрегнато зад гърба на Ането. После изведнъж се разбърза. Отвори пътната си чанта, извади от нея мощен бинокъл. Отново се вгледа напрегнато.

— Но какво означава това? Кой глупак... По дяволите, спрете! Спрете веднага, това е самоубийство! Спрете-е-е-е!

Той сграбчи малък телефон, трескаво набра номер и започна да крещи:

— Кой е издал тая заповед? Какво, ти подиграваш ли ми се? Не съм издавал никаква заповед, нали през цялото време ме гледаш по телевизията, идиот такъв! Какъв парад, какво поздравление? Нищо не съм поръчвал, веднага върнете всички обратно! Веднага, веднага! Идиоти! Кретени! Тъпоглавци!

Ането извъртя глава и се вгледа напрегнато... Необходими ѝ бяха няколко секунди преди да разбере какво точно става. След това още няколко, за да разбере защо господин Лапцев е толкова уплашен. После сърцето ѝ изведнъж подскочи...

Цялото видимо небе, надлъж и нашир, беше изпълнено с гигантски летящи мравки — стотици, може би хиляди мравки, чиито блестящи метални криле отразяваха всичко под себе си подобно на исполинско, сякаш излязло от книгата на Гинес, огледало.

В следващия миг някъде отдолу се чу оглушителен, раздиращ ушите взрив — и всичко потъна в мрак. Все пак, преди да изгуби съзнание, Ането успя да прошепне:

— На заем брашно — тъпкано се връща!

* * *

— Ане, Ане, съвземи се! Хайде, стегни се, вече си голямо момиче! Така, така, не се предавай! Още, още малко!

Ането с мъка отвори очи — и едва не изпищя от ужас. Приведен над нея, с лице, изпънато от страх, стоеше господин Лапцев. Тя се опита да се отдръпне назад, но тялото ѝ не се подчини. Единственото, което ѝ остана, беше да стисне очи с всяка сила.

— Значи все пак не успяхме да се отървем от теб — прошепна тя с глас, треперещ от омраза. — Жалко, аз толкова се надяхах.

— Да се ...отървете от мен? Какви ги приказваш, нищо не разбирам. Аз съм, Нерод Лапцев. Не ме ли познаваш вече?

Ането отново отвори очи. Странно, гласът му звучеше някак различно. Пък и това лице със здрав цвят, разкошната брада ... Всичко изглеждаше някак много странно, едновременно познато и все пак различно ...

— Ка ... какво се случи? Къде съм? — попита тя безсилно.

— В Гората на призраците, къде другаде? Искам да кажа — това, което е останало от нея. А ти защо си тук, не получи ли писмото ми?

— Писмо? Какво писмо?

— Писмото, в което се говореше за черната светлина. Не го ли получи?

— Не. Ах, да. Вече нищо не разбирам. Какво стана с генератора?

— Генераторът? А, за Огъня на вечната промяна ли говориш? С него всичко е наред, експлозията изглежда го е върнала към нормалното му състояние. Но най-важното в момента е, че ти оцеля.

— А вулканът? Какво се случи с него?

— Опитай да не се вълнуваш повече, всичко е наред. Е, почти. Гората е все така окаяна, но с времето всичко ще се оправи. Вулканът също ще изчезне, рано или късно. Тази гора е виждала и по-лошо.

— А балонът?

— Ей го там, виси в клоните на онова дърво. Сигурно това те е спасило, инак не знам как би оцеляла след такова падане. За съжаление, колкото и да бързах, не успях да пристигна навреме.

— Да пристигнете? Как така, нали бяхме заедно? Вече наистина нищо не разбирам.

— Заедно с теб, в коша на балона? Ти да не би да си сънувала? Ако искаш да знаеш, само допреди няколко часа ми беше напълно забранено дори да пристъпя в Гората на призраците. И това — със специален декрет на висшия магически съвет.

— Но това не може да бъде! Ние бяхме в балона, заедно! И вие се канехте да ...

Тя спря, отново обхваната от ужас. Ами ако той внезапно си припомни всичко? Ами ако това е само временно състояние, някакво странно объркване? Тя прехапа устни, но беше късно — господин Лапцев вече се беше отправил към балона с огромни, нетърпеливи крачки.

Измина цяла вечност, преди тя да чуе стъпките му отново. От страх беше затворила очи и сега продължаваше да ги стиска, надявайки се да отложи поне малко неизбежното ... Ужасът я скова отново, тя се разтрепери толкова силно, че зъбите ѝ се разхлопаха.

— Признавам, че и сам нищо не разбирам — обади се господин Лапцев някъде съвсем отблизо. — Но в скоро време май ще се разсърдя много, много сериозно.

„Край, свърши се“, помисли Ането и отново отвори очи. После побърза да ги затвори ... Не, това не може да бъде!

Пред нея стояха ... двама господин Лапцеви.

Всъщност, изправен стоеше само единият от тях, тъй като другият едва се крепеше на крака, превит като въпросителна. Изтръпнала, Ането не смееше да произнесе нито звук. Чудесата на днешния ден полека-лека започваха да я подлудяват.

— Кой сте вие, господине? — запита първият господин Лапцев. — И мога ли да попитам кой ви е дал право да си присвоявате моята външност?

Другият мълчеше, наежен като котка.

— Очевидно ще трябва сам да си отговоря на този въпрос — измърмори господин Лапцев и с ловко движение измъкна малка пръчица от ръкава на дългото си палто. Дочу се сухо изщракване, проблесна ослепителна светлина ... За миг Ането изгуби ориентир, пред очите ѝ се въртяха само блестящи светкавици. Тя разтри очи, изчака няколко мига и отново се огледа.

Гледката я накара да изтръпне, за кой ли път в този многострадален ден.

Редом до господин Лапцев, настръхнал и злобно озъбен, стоеше бобърът Хайно.

— Имам чувството, че полека-лека започвам да остарявам — обади се старият магьосник след продължително мълчание. — Всъщност трябваше да се сетя за това по-рано. Кой друг освен тоя обесник би могъл да измисли нещо толкова пъклено? Един фалшив магьосник, от когото всички се страхуват като от смъртта. Какво по-просто и по-ефективно? И все пак изобретателността му е наистина поразителна. Кажете, Хайно, как успяхте да осъществите един толкова рафиниран трик без помощта на магия? Признавам, дори и за мен не би било лесно да го направя.

Бобърът мълчеше, все така злобно озъбен.

— Виждам, че тук ще трябва да се запасим с търпение — обади се отново господин Лапцев. — Ненавиждам насилието, то просто е под достойнството ми. А освен това тук ни очаква още немалко работа. Ела, Ане, нека се погрижим за приятелите ти. Кажете, Хайно, ще ни последват ли доброволно или ще трябва да ви принудя? Уверявам ви, нямам ни най-малко желание да го правя.

Бобърът изсъска безсилно и закуцука след тях към най-близкия вход на подземния град.

Глава двадесет и осма: Последни обяснения

— Така-а-а — потри ръце господин Лапцев след като цялата компания се беше събрала в една от залите на подземния град. — Странна гледка, този град без обитатели. Да, знам, че повечето от мравките сигурно все още пъплят наоколо, но усещането въпреки това си остава странно. Слава богу, че тия модифицирани гъбки функционират толкова ненадеждно. Мисълта да водя битка срещу цяла мравешка армия ми се струва доста абсурдна. Да не говорим пък за ужаса, който сигурно биха изпитали колегите от висшия магически съвет при една толкова груба намеса в НХС.

— НХС? Какво означава това? — попита любопитно Петър, който не спираше да разглежда стария магьосник с широко отворени очи.

— Професионален жаргон, моля за извинение. Нормален Ход на Събитията, свещената крава на моята прастара професия. С други думи — нещото, чието нарушаване от страна на някой магьосник обикновено завършва със строги дисциплинарни мерки. Както се случи и с мен, за съжаление. Онази кратка намеса в хода на времето... нали си спомняш, Ане? За мой ужас последиците от нея се оказаха доста по-фатални, отколкото бях предполагал. И реакцията на колегите от съвета, разбира се, не закъсня. Доста неприятна история. Казано накратко, получих пълна забрана за достъп до гората, под какъвто и да било претекст, до второ нареждане от страна на съвета. По едно време те дори обсъждаха идеята да ми отнемат разрешителното за използване на магия, едва успях да изпратя онова кратко писмо... Впрочем, достатъчно за това. Е, как се чувствате сега? Предполагам, че главите ви са пълни с въпроси. Моля питайте, не се стеснявайте.

— Наистина заплетена — намеси се плашилото Фреди. — И то не-нужно заплетена, ако питате мен. Защо беше необходимо да се стига до такава катастрофа, когато за нейното избягване беше нужна само една по-добра охрана? Ако бяхте предпазили огъня малко по-надеждно, всичко това никога не би се случило.

— За да отговоря, ще трябва да се върна към темата, която вече засегнах — отвърна господин Лапцев. — Като следствие от наказанието не ми беше позволена никаква намеса в хода на тукашните събития. Пък и, откровено казано, един магьосник в Гората на призраците е всичко друго, но не и всемоушен ... ако изобщо му е позволено да предприеме нещо.

— Но това е ... толкова разочароващо — каза нацупено Чарко. — Аз пък все се надявах, че с помощта на някое от вашите чудеса гората в най-скоро време ще се върне към предишния си вид.

— Съжалявам — каза господин Лапцев. — Съдбата на гората се намира единствено във вашите собствени ръце.

— И все пак не разбирам — обади се Ането. — Ако вашата собствена дейност е подчинена на толкова строги правила, то защо всичко останало се мени непрекъснато? Ето, вземете например Огъня на вечната промяна. Доскоро неговото ползване уж беше подчинено на също толкова строги правила — а после изведнъж се оказа, че правилата не важат и че Хайно може да прави с него каквото си поиска. Генерал Мраволини каза, че той е правил хиляди експерименти с огъня, преди да успее да го подчини окончателно. Това ... това просто не е честно.

— Знам, знам — отвърна господин Лапцев тихо. — Именно това беше следствието от моята намеса в хода на времето. По някаква причина огънят изгуби всяка представа за време и стана уязвим за манипулации. И, както става обикновено — първият, който успя да се възползва от това, беше местният злодей, нашият добър познат господин Хайно. Не ме питайте колко пъти съм си скубал косите при мисълта за това какво съм извършил.

— И какво, значи просто си седяхте настрана и наблюдавахте как Хайно превръща гората в пустиня, така ли? И това ми било добри магьосници, ха!

— Не, чак толкова студенокръвни не сме — отвърна господин Лапцев малко нервно. — Истината е, че дълго време ние дори не предполагахме какво точно става тук. Световите с нарушен НХС биват подлагани на карантина, по време на която достъпът до тях се прекратява почти напълно. Не ме питайте колко усилия ми струва да убедя

членовете на съвета, че зачестилите тукашни катастрофи оправдават една нова магическа намеса. Но не очаквайте от мен чудеса, моля ви. Както вече казах, оттук нататък всичко е във вашите собствени ръце.

— Така или иначе това вече е минало — обади се отново Петър, чието самочувствие изглежда доста се беше променило след последните събития. — Ако питате мен, много по-интересно е да узнаем как точно Хайно е успял да подчини огъня. Този генератор ... по-страшна машина от него просто не мога да си представя.

— На този въпрос най-добре ще отговори самият Хайно — каза господин Лапцев. — Кажете, драги, не се ли чувствате изкушен от мисълта да изложите гениалността си пред малко по-широка публика? В края на краищата, ако тайната изчезне заедно с вас, то със сигурност ще изчезне и споменът за вас. Това би било малко ... малко прекалено скромно за гений на злото от вашия калибър, не мислите ли?

Хайно, който до този момент беше седял неподвижно, се огледа за пръв път, сякаш пробуден от сън.

— Това какво е, предложение да пиша мемоари ли? — запита той ехидно. — Наистина ли мислите, че ще ме спечелите с един толкова евтин трик, господин Лапцев?

— Аз нямам обичая да използвам трикове, господин Хайно — отвърна магьосникът хладно. — Но във всеки случай възхищението ми пред вашата изобретателност е неподправено. Вие наистина успявате да ме изненадате всеки следващ път с нещо ново, напълно неочаквано.

Бобърът го изгледа с тежък, преценяващ поглед.

— Какво пък? — обади се той накрая с равнодушен глас. — Така или иначе тия трикове не могат да се повторят. Пък и вече всичко ми е безразлично. Мога ли да ви помоля за чаша вода?

Той жадно отпи от чашата, която му поднесоха и започна да разказва.

— Открих ... слабостта на огъня съвсем случайно, няколко дни след последната ни ... среща. Бях като луд от гняв, дори не си спомням къде съм прекарал цялото това време, сигурно просто съм скитал наоколо. И, когато най-неочаквано се оказах отново пред олтара,

бях направо поразен от удивление: огънят ту се появяваше, ту изчезваше, от само себе си, при това посред бял ден! От някаква охрана също нямаше и следа, въпреки вашето най-тържествено обещание ...

Бобърът изгледа господин Лапцев злорадо, после продължи:

— Това, разбира се, ми помогна да забравя поражението много по-бързо, отколкото бях очаквал. Направих няколко бързи опити, убедих се, че огънят работи безотказно ... Отначало резултатите бяха ... малко разочароващи. Не можете да си представите колко капризно нещо е този огън! Например, ако хвърляте в него обикновени предмети, от другата страна никога не се появява едно и също нещо, а всеки път нещо различно, напълно неочаквано. Веднъж можете да получите някакво желе, друг път се появява само дим, трети път — абсолютно нищо. И досега не мога да си обясня какво се крие зад всичко това.

— Идеята за противоположност, която огънят разбира най-добре, се основава на понятията за добро и зло — каза господин Лапцев. — А неодушевените предмети трудно могат да се определят чрез тези понятия ... В края на краищата огънят си остава просто едно чудо, нека не забравяме това.

— Аха, разбирам. — Хайно размисли за момент. — Във всеки случай първият успех дойде едва след огромна работа. Не ме питайте колко труд ми е струвало създаването на тези модифицирани гъбки ...

Но истинският успех дойде едва когато ми хрумна идеята да попитам огъня дали би могъл да превърне самия себе си ... в пълна тъмнина. Това беше единствения път, в който отговорът му се забави — но когато той най-после проговори, вече знаех, че съм го победил. Какъв глупак, неспособен дори да лъже!

Всичко беше готово, оставаше само още една малка подробност. За да започна всичко отначало се нуждаех от ново име, както и нов образ. Хайно беше станал прекалено смешен, едва ли някой щеше да го последва отново. И тогава ми хрумна последната, най-блестяща от всички идеи. За да се сдобия с нов образ, просто трябваше да използвам способността на призраците да разменят облика си с някой друг ...

— Смяната на образите! — изпъшка Ането. — Как не се сетих по-рано? По дяволите, всичко е толкова просто!

— Просто ли? — попита Хайно хапливо. — Щом е толкова просто, защо никой преди мен не се е сетил за това? Всеки може да го направи когато знае отговора. Виж, без готов отговор нещата изглеждат малко по-различно.

— Аз все още не разбирам нищо — призна си Чарко. — За какво точно става дума? Можеш ли да ни обясниш малко по-просто, без намеци и премълчаване?

— За да направя това, ще трябва използвам малко технически средства — отвърна Хайно и с фокусническо движение измъкна от джоба си дистанционното управление, което Ането беше виждала вече няколко пъти. — Господин Лапцев, позволявате ли?

— Какво е това? — запита Лапцев, леко обезпокоен. — По-добре не опитвайте трикове, драги!

— Никакви трикове, това е просто дистанционно управление — отвърна Хайно спокойно. — За да направя нещата ясни, ще трябва да ви покажа няколко картинки от вътрешността на подземния град.

Той щракна с дистанционното управление и на стената пред тях просветна плосък монитор.

— Една от залите на моята менажерия — поясни той, сочейки към монитора, на който се виждаха клетките, които Ането и раничката бяха открили по-рано. — Призраци, както всички виждате. Но един от тях заслужава по-специално внимание. Момент, ето.

На екрана се появи отделна клетка, чийто обитател се виждаше в едър план.

Последва всеобщо изпъшкване. В клетката унило седеше ... господин Лапцев, онзи блед и подобен на мъртвец Нерод Лапцев, от когото всички бяха треперили само допреди няколко часа.

— Но какво, той ... призрак ли е? — попита Фидо невярващо.

— Да, най-обикновен призрак, както и всички останали — отвърна Хайно. — Резултат от една друга, по-различна серия от експерименти.

— Ти какво, играчки ли си чупил? — попита го Ането с погнуса. — Засрами се, възрастен човек!

— За съжаление друг начин за правене на призраци не познавам — каза Хайно малко обидено, сякаш вместо отвращение беше

очаквал аплодисменти. — Преди да стане призрак, този господин Лапцев беше един от сувенирите, които се продаваха в парка „Хайноланд“. Спомняте ли си още за онова време?

— Ей, че гнусотия! — възкликна отново раничката. — Да чупиш играчки, за да си правиш собствени призраци! Направо ми се повръща!

— Както вече обясних, аз се нуждаех от нов образ. — отвърна Хайно равнодушно. — И, преди да стигна до Нерод Лапцев, аз изпробвах доста други, по-различни образи.

— Аха, сега вече разбирам — каза Чарко. — Значи ти си използвал способността на призраците да разменят образа си с някой друг, за да се маскираш под тяхната външност, така ли?

— Добре дошъл в страната на знанието — отвърна Хайно хапливо.

— Но как успя да запазиш образа толкова дълго време? Призракът не се ли съпротивяваше?

— За размяната е необходимо съгласието и на двете страни — каза Хайно. — Ако едната от страните отказва, размяната не може да стане.

— Е, най-после всичко е ясно — въздъхна облекчено Ането. — По едно време наистина се страхувах, че може и да си използвал магия. Отде да знае човек.

— Не, аз магия не използвам. В замяна на това обаче умея доста добре да използвам главата си ... Като например сега, точно в този момент.

Щрак! В стената пред тях, малко под матово светещия монитор, се отвори неголяма тайна врата, в която Хайно изчезна като дим. В следващия момент вратата се затвори зад гърба му и остави приятелите да се зяпат един друг с широко отворени уста.

— Ка ... какво стана, той избяга ли? — заекна раничката.

— Ще избяга разбира се, като дремем! — От гняв и безсилие Ането ритна стената на мястото, където се намираше тайната врата. Отговори ѝ тъп, кух звук. — По дяволите, пак го изтървахме, точно когато бях сигурна, че най-после ще си получи заслуженото. Гнусен бобър! Гнусен бобър!

— Господин Лапцев, нищо ли не можете да направите? — запита Петър умоляващо. — Само една много малка магия, по изключение! Това е страшно несправедливо, той не бива да остане ненаказан!

— Не, за това и дума не може да става! — отвърна магьосникът. — Страхувам се, че Хайно и тоя път ще остане на свобода. Впрочем, не бързайте да се отчайвате: ние все още имаме да вършим тук немалко, при това важни неща.

* * *

Господин Хуба разтри зачервените си от безсъние очи и изгруктя сърдито към един от младшите офицери, които стояха недалеч от входа на голямата съвещателна палатка:

— Светлина! Повече светлина! Донесете свещи, лампи, всичко каквото намерите! Човек направо може да остане без очи в тази тъмница! Некадърници такива, за всичко трябва да ви подсещам!

Той отново се приведе над картата, на която с разноцветни стрелки бяха отбелязани позициите на батальоните му. Те заобикаляха Корема на кита от всички страни, подобно на игли, търсещи място, в което да се забият.

— Господа, очаквам предложения и идеи! Ситуацията не търпи изчакване, моралът на войската спада с всеки изминат ден! Още една такава седмица — и вече се виждам изправен пред бунт! Тази паплач не признава нищо свято, по дяволите! Плъхове, истински плъхове!

Висшите офицери, повечето от които също бяха плъхове, се размърдаха и зашущукаха помежду си. Господин Хуба тропна по масата и те побързаха да замълчат.

— Вече е ясно, че с директен щурм няма да постигнем нищо — продължи той. — Изгубихме достатъчно жива сила, ония отсреща са прекалено добре подготвени. Ах, защо ли повярвах на идиотите, които ме уверяваха, че тук ще си имаме работа с шепя селяндури? Погледнете, погледнете само каква крепост са направили! Селяндури, а? Бих искал да имам малко повече такива селяндури в собствената си армия!

Той направи няколко нервни обиколки около масата, измервайки всеки от офицерите с поглед, който никой не се опитваше да посрещне.

— Както казах, очаквам от вас свежи идеи — продължи господин Хуба. — Искам поне веднъж да заслужите генералските си заплати. И така, кой ще започне пръв? Тоби, слушам те!

Тоби, стар мършав плъх, по чието тяло имаше повече белези, отколкото човек би могъл да преброи, се изкашля и започна предпазливо:

— Бих могъл да предложа няколко варианта, господин Хуба. Първо, да засилим нападенията по въздуха ...

Останалите генерали отново засушукаха. Досегашните нападения по въздуха, както и всичко останало, бяха завършили с унизителни поражения и огромни загуби. Онези от татък разполагаха с удивително добре подготвени сили, както по суша, така и по въздух. Очевидно там пипаше професионална ръка, макар че никой не можеше да си обясни как се е стигнало до това.

— Искам да кажа, ако подсилим въздушните части с нови сили — продължи Тоби, кашляйки притеснено. — В такъв случай, може би ...

— Достатъчно! — прекъсна го Хуба. — Следващата идея, моля.

— Можем да изкопаем няколко тунела, които да водят под защитния ров до вътрешността на крепостта. Този план е значително по-бавен, но в замяна на това по-сигурен.

— Глупости! — кресна Хуба, напълно изгубил търпение. — Вече казах, че не можем да си позволим забавяне! Ако започнем да копаем тунел, ще ни е необходим поне още месец. А дотогава тази папача отдавна ще се е разпиляла накъдето ѝ видят очите. Необходимо ни е бързо решение. Бързо и умно, не като тия глупости! Предупреждавам ви, господа: ако в най-скоро време не измислите нещо умно, някой ще ми плати за това. При това скъпо, много скъпо!

Идиотите насреща му се разтрепериха показно, разчитайки да смекчат малко гнева му. За разлика от обикновено този път триковете им само го ядосаха още повече. Хуба ги изглежда един след друг с очи, в които се четяха смъртни присъди, после ги остави да се прибират по палатките си, питайки се кой ли от тях ще го отнесе пър-

ви. Във всеки случай този път нямаше да им се размине, това беше единственото ясно нещо в главата му. Прекалено дълго беше ги оставил да живеят в спокойствие, време беше да им покаже, че това тук е война, а не игра на криеница.

— Плъхове, истински плъхове! — изръмжа той и се запъти към предните постове, за да огледа положението. И може би ... да даде един кратък урок на папачта. Някой трябваше да му заплати ядовите от тази вечер, инак той със сигурност нямаше да заспи чак до съмване.

Посрещна го нормалното безредие на предните линии — безцелно пробягващи във всички посоки войници, зле построени прикрития, офицери, играещи на карти ... Хуба вече се готвеше да избере най-подходящата жертва за гнева си, когато го стресна тъничък писък:

— Бягайте-е-е! Спасявайте се! Призраците!

Призраците! Що за глупости? Великият военачалник затърси с поглед глупавия паникьор, за да го накаже начаса, но в този момент отгоре го сграбчиха няколко чифта пипала, завършващи с остри ноки и, преди да е разбрал какво става, той вече се носеше високо във въздуха над укрепленията, между които тук-там проблясваха весели огънчета. После пипалата, които го носеха, изведнъж отпуснаха хватката си.

„Като коледен панаир“, помисли си генералът, летейки надолу към весело примигващите огънчета. „Също като коледен панаир“.

Глава двадесет и девета: Началото на едно ново приятелство

— Приятели, не мога да ви кажа колко много се радвам най-после да видя всички ни събрани на едно и също място, без да се страхуваме от преследване, без да треперим пред какви ли не врагове!

Ането постави чашата си на масата, защото ръката ѝ трепереше. Тя хвърли бърз поглед наоколо. Малкият парк пред вилата на господин Орела беше изпълнен открай до край с грубо сковани дървени маси, огъващи се под тежестта на разнообразни лакомства. От всички страни я гледаха усмихнати лица, някои от тях все още непознати. Ох, кой ли я караше да започва тая реч?

— Гората на призраците не е пустиня! — поде тя отново. — И никога няма да бъде, напук на всички, които си желаят нещо подобно. Господин Лапцев вече неведнъж каза, че отгук нататък всичко се намира във вашите ... в нашите ръце.

— Лап-цев, Лап-цев, Лап-цев — започна да скандира някой от седнатата маса и скоро всички подхванаха заедно: — Не-род Лап-цев, Не-род Лап-цев!

Старият магьосник се изправи, посрещнат с бурно ръкопляскане.

— Всъщност би трябвало да помоля за извинение — започна той, — защото поне част от тукашните бедствия се дължат на моето собствено невнимание ... Слава богу, огънят и този път ни помогна да превърнем обратно в играчки нещастниците, които Хайно беше използвал за своите експерименти ...

Последва нова вълна от оглушителни ръкопляскания. Най-силно от всички ръкопляскаха новите играчки, разбира се.

— Страшно са красиви, нали? — обърна се Ането към Фидо, който седеше до нея.

— Тъхъ — изръмжа той, при което спаруженото му ляво ухо се откъсна и тупна като зряла круша на земята. Отдолу се показва ново ухо, розово като бебешко задниче.

— Е, сега вече имаш и две нормални уши — отбеляза Ането. — А когато изпаднат и всички висулки по тялото ти, съвсем ще заприличаш на обикновено момче. Впрочем, това не боли ли?

— Не, само ужасно сърби — отвърна Фидо. — Но Моли се грижи за всичко. Вече си е направила специална четка, с която ме остъргва всяка вечер. Не можеш да си представиш колко боклук изпада от мен. Пфуй, понякога се чувствам като змия, която сменя кожата си.

— Трай бабо за хубост — каза Ането дълбокомислено. — Ще трябва да потърпиш още малко, не можеш да се прибереш вкъщи така.

— Ах, вкъщи — повтори джуджето-момче замислено. — Толкова отдавна не съм бил там... Вече се страхувам да се върна, честно казано. Дано мама...

Той замълча и се намръщи.

— Продължавай, продължавай — окуражи го Ането. — Все някога трябваше да произнесеш и тая дума. Не можеш вечно да си останеш джуджето Фидо, нали?

— Уф, направо ме боли когато чуя тая дума... Дано... дано вкъщи не са ме забравили.

— Но какво говориш? — изгледа го Ането удивено. — Как може дори да помислиш нещо такова? Престани да се тревожиш, ще видиш, че всичко ще бъде наред. Те дори няма да са забелязали отсъствието ти, повярвай ми!

— Но това не може да бъде! Аз прекарах тук цяла вечност.

— Това няма значение. Времето в тази гора тече другояче. Впрочем, я да послушаме господин Лапцев.

— Вече много пъти чувах молбата „Господин Лапцев, направете чудо, върнете ни старата гора на призраците“ — продължаваше магьосникът. — Но, колкото и да ми е неприятно, аз трябва да ви разочаровам, отново и отново. Всяка гора е точно толкова красива, уютна и свободна, колкото я направят нейните обитатели. Съжалявам, но никаква магия не е в състояние да измени това просто и вечно правило.

А сега, наздраве! — вдигна чашата си господин Лапцев — За новата Гора на призраците — гората, за която ще се погрижите сами.

— Наздраве-е-е! — подхванаха играчките, последвани от всички останали. — Да живее господин Лапцев!

— А сега е време да дадем думата на някой, който много по-добре от мен може да се погрижи за вашето добро настроение — каза господин Лапцев след като шумът се уталожи. — Дами и господа, позволете да ви представя Джаста Дива — нашата жива легенда, звездата на певческото изкуство.

— Браво-о-о! — развикаха се всички в хор. — Джас-та Ди-ва! Джас-та Ди-ва!

Великата примадона пристъпи в средата на малкия парк. Сега тя също изглеждаше много променена, болезненият цвят на лицето ѝ беше изчезнал и косите ѝ, състоящи се от нежни червени цветчета, отново пламтяха като буен огън.

— Приятели, толкова съм щастлива! — каза тя развълнувано. — Толкова съм щастлива, че не мога да кажа нито дума. Извинете, ще ви спестя поредната реч. Но в замяна на това ...

Тя махна с ръка и във въздуха тозчас прозвучаха акордите на нежна, стопляща сърцето мелодия. Всички ревнаха възторжено, засвириха, затропаха с крака. Празненството май започваше да достига връхната си точка.

— Позволете да ви представя ... — опита се Джаста Дива да ги надвика. — Позволете да ви представя единствената рок-група в Гората на призраците: неповторимите, уникални, маниакални „Beetles“. На плакатите ни е написано: ние съхраняваме легендата!

Над главата ѝ в пъстра вихрушка се завъртяха елфите, в пълно парадно облекло, окичени с шнулове и еполети. И, разбира се, въоръжени с най-добрите китари, които можеха да се намерят в Гората на призраците. Джаста Дива изчака докато шумът поутихна, затвори очи и запя:

There's nothing you can do that can't be done.
Nothing you can sing that can't be sung.
Nothing you can say, but you can learn how to play the game,
It's easy.

All you need is love,
All you need is love,

All you need is love, love,
Love is all you need*

Не измина минута и вече всички пееха заедно с нея, обхванати от онзи непреодолим копнеж по обич и топлина, който малката красива мелодия винаги пробуждаше в сърцата им. Ането побутна раничката, която седеше от другата ѝ страна.

— Сигурна ли си, че искаш да се прибираме вкъщи? Дали да не поостанем още малко? Тук е толкова хубаво, пък и вкъщи не можем да си говорим.

— Знаеш ли? — изглежда я раничката продължително. — Откровено казано, аз се наприказвах до насита. Вече нямам нищо против и да помълча малко.

— Май че имаш право — съгласи се Ането след кратък размисъл. — Тук е хубаво, но вкъщи си е по-иначе. Няма друго място като вкъщи, каквото и да си приказваме.

Раничката не каза нищо и мълчаливо се гушна в скута на приятелката си.

* * *

Няколко часа по-късно, след като Чарко се беше уморил да рецитира стихове, бай Гюро — да танцува, а господин Орелът — да приема благодарности, Нерод Лапцев помоли всички да се сбогуват с Ането, раничката и Петър. Моментът за раздяла беше настъпил.

Зареди се дълга процесия от изпращачи, всички с насълзени очи и най-различни, особено мъдри съвети. Някои предлагаха и подаръци,

* Няма нищо, което можеш да направиш — което да не може да се направи
Нищо, което можеш да изпееш — което да не може да се пее
Нищо, което можеш да кажеш, но можеш да научиш как да играеш играта
Толкова е лесно

Всичко, което ти трябва, е любов,
Всичко, което ти трябва, е любов,
Всичко, което ти трябва, е любов,
Любовта е всичко, което ти трябва.

но по съвета на господин Лапцев тя отклони повечето от тях. Пренасянето на предмети между различните светове не било за препоръчване, обясни магьосникът. Само мартеницата от Дядо Таралежко и малкото пръстенче от госпожа Бухалица тя все пак прие — старците ѝ бяха прекалено мили, за да им откаже. Господин Лапцев смръщи вежди, но не каза нищо.

— Е, готова ли си? — запита я той, вадейки малката пръчица от ръкава на палтото си. — Страх от летене нямаш, нали?

Червенокоска само изкриви устни.

— Добре, добре — усмихна се старецът. — Хайде, на добър път. И не търси вкъщи стъкленото кълбо, няма да го намериш повече.

— Но как така? — понечи Ането да протестира. — Без него не мога да се върна тук!

— Сигурен съм, че това няма да ти се наложи — отвърна той. — Гората се нуждае от посетители само когато нещо тук не е наред. А това, надявам се, няма да се случи скоро.

— Хм, да видим — нацупи се Ането. — Тия думи май съм ги чувала вече.

Тя метна раничката на гърба си и помахна към талпата изпращачи, които ги наблюдаваха от сигурно разстояние.

— Сбогом, сбогом! — извика тя, преглъщайки непослушните сълзи. — Или по-добре, довиждане!

Господин Лапцев замахна с пръчицата си — и тозчас въздухът около тримата приятели започна да се върти със страхотна бързина, повличайки ги със себе си право нагоре, към вечерното небе ...

— Дръж се, Петре-е-е! — понечи Ането да извика, но в последния момент стисна устни и замълча. Петър нямаше повече нужда от окуражения.

* * *

— Хей, ама вие наистина сте изгладнели здравата! — възкликна мама след като третият поднос с прясно изпечени кифлички беше опразнен за миг. — Май ще ме накарате отново да напълня фурната.

Ането и Петър се огледаха съзаклятнически и се засмяха доволно. М-м-м, домашни кифлички! Истинска благодат, честно!

— Надявам се поне, че сте поработили добре. Петре, доволен ли си от днешните упражнения?

— Страхотни бяха! — възкликна момчето. — По-добри направо не мога да си представя.

„Май ще трябва да ги наглеждам по-често“, помисли си мама, но не каза нищо и отиде да си гледа работата. Настъпи кратко, неловко мълчание.

— Знаеш ли ... — започна Ането малко несмело. — Аз всъщност през цялото време се канех да ти поблагодаря, но все не ми оставаше време. Раничката всичко ми разказа, аз знам, че на теб дължа живота си.

— Е, чак пък толкова — сви Петър рамене. — Ако не беше Голиат, да подлъже онзи глупав мравешки началник ...

— Да, но идеята е била твоя. При това каква идея! Ако само можеше да видиш лицето на Хайно когато гледаше към летящите мравки! Да ти призная, в началото само си мислех, че ще трябва да те влачим със себе си из гората, но сега вече разбирам, че без теб сигурно нямаше да се справим. Ти ... ти си истински приятел.

Петър не каза нищо, само подаде ръка. Те мълчаливо си стиснаха ръцете.

— Аз май трябва да тръгвам — изправи се момчето неловко. — Вкъщи сигурно ме чакат, нали разбираш?

— Хайде, хайде, признай си, че искаш да играеш на компютъра — подразни го Ането беззлобно. — Знам, че си умираш за него.

— Компютърни игри? — изглежда я Петър с престорено учудване. — Кой ти се интересува от компютърни игри, когато има Гората на призраците?

Двамата се разсмяха и хукнаха навън, за да изиграят набързо един рунд от новата, само тяхна игра.

Небето над града все още беше покрито от облаци, но през една малка дупчица, някъде далеч на хоризонта, се прокрадваше сноп слънчеви лъчи — напук на есента, която продължаваше да се чумери.

Няколко думи за автора

Златко Енев е български писател и издател на електронното списание „Либерален Преглед“. Досега в България е публикувал шест книги (трилогията за деца „Гората на призраците“ (2001—2005), романите за възрастни „Една седмица в рая“ (2004) и „Реквием за никого“ (2011), както и есеистичния сборник „Жегата като vyplъщение на българското“ (2010).

Детските му книги са преведени на няколко езика, между които и китайски. Живее в Берлин заедно с двете си деца.